

บรรพชน
กับ
ผู้เผยแพร่พระศาสนา
(2)

บรรพชน
กับ
ผู้เผยแพร่พระศาสนา
(2)

บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ เล่ม 2

เอลเลน จี ไวท์ เขียน

ไบรอัน วิลสัน แปลและเรียบเรียง

พิมพ์ครั้งที่ 1

กันยายน 2008

จำนวน 3,500 เล่ม

จัดพิมพ์โดย ศูนย์การแปล วิทยาลัยมิชชัน

195 หมู่ 3 ต.มวกเหล็ก อ.มวกเหล็ก จ.สระบุรี 18180

โทร. 036-720-777

พิมพ์ที่ สมชายการพิมพ์ 504 ถ.มิตรภาพ

อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา 30130

Patriarchs and Prophets Vol. 2 (chapters 11-21)

By Ellen G. White

Translated by Brian Wilson

Artwork by Amnart Intara

First Printing : September 2008

3,500 copies

Published by : Translation and Language Research Center

Mission College P.O. Box 4

Muaklek, Saraburi 18180

Thailand

Published at : Somchay Press 504 Mitrapap Rd. Pakchong

Nakhonratchasima 30130

ISBN 978-974-451-056-3

คำนำผู้แปล

หนังสือ “บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ” หมวดที่ 1 (บทที่ 1-10) ได้รับความปรารถนาแปลเป็นภาษาไทยแล้วเมื่อปี 2004 และได้รับการตอบสนองจากผู้อ่านเป็นอย่างดี และช่วยให้ผู้อ่านสนใจ เข้าใจพระคัมภีร์มากขึ้น อีกทั้งได้มีการเรียกร้องให้แปลหมวดที่ 2 (บทที่ 13-21) ให้เร็ววันด้วย

โดยการทรงช่วยจากพระเจ้า ผู้แปลได้แปล “บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ” หมวดที่ 2 สำเร็จลงได้ในที่สุด ซึ่งในหมวดนี้ได้กล่าวถึงความเชื่อและการเชื่อฟังที่บรรพบุรุษในพระคัมภีร์ประสบมา ถือได้ว่าเป็นบทเรียนอันล้ำค่าให้แก่ผู้อ่านทุกท่านด้วยที่มีความตั้งใจจะติดตามพระเจ้าด้วยความซื่อสัตย์

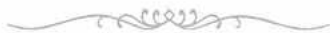
ท่านจะเห็นว่า มีตัวเลขอยู่ตรงท้ายของทุกย่อหน้า ซึ่งเป็นตัวเลขกำกับบอกให้รู้หน้าและวรรคของต้นฉบับภาษาอังกฤษเพื่อความสะดวกในการค้นคว้าหรืออ่านเปรียบเทียบ

ท้ายที่สุดนี้ผู้แปลขอขอบคุณเป็นพิเศษไปยังทุกท่านที่มีส่วนในการตรวจตราแก้ไข และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า “บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ” เล่มนี้จะช่วยให้ท่านใกล้ชิดกับพระเจ้า และช่วยให้เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้น

ขอพระเจ้าทรงอวยพร

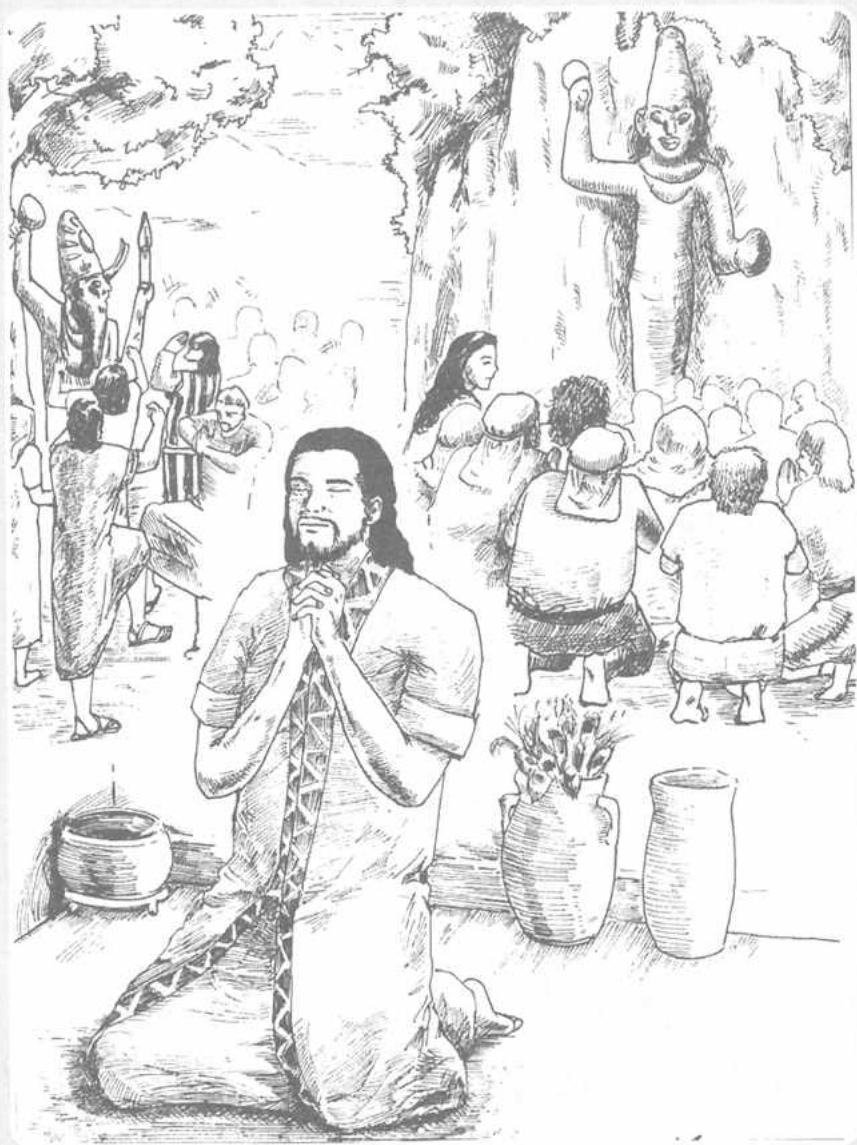
ไบรอัน วิลสัน

มวกเหล็ก, สระบุรี

สารบัญ

บทที่ 11 การทรงเรียก.....	7
บทที่ 12 อับราฮัมในแผ่นดินคานาอัน	21
บทที่ 13 บททดสอบความเชื่อ.....	45
บทที่ 14 เมืองโสโดมถึงคราวหายนะ.....	63
บทที่ 15 การสมรสของอิสอัค.....	87
บทที่ 16 ยาโคบกับเอซาว.....	99
บทที่ 17 ยาโคบหลบหนีไปอยู่ต่างแดน.....	110
บทที่ 18 คำคืนแห่งการต่อสู้.....	128
บทที่ 19 กลับสู่คานาอัน.....	142
บทที่ 20 โยเซฟในอียิปต์.....	160
บทที่ 21 โยเซฟกับพี่น้องของเขา.....	178

อับราฮัมลัดยี่ห้อท่ามกลางผู้ไม่เชื่อ มิได้นิยมเอียงไปกับคนส่วนใหญ่
ที่ละทิ้งศาสนา ท่านยึดมั่นอยู่กับการนมัสการพระเจ้าที่เที่ยงแท้แต่องค์เดียว

11

การทรงเรียกอับราฮัม

อ่านปฐมกาลบทที่ 12

สืบทอดความเชื่อ

หลังจากผู้คนกระจัดกระจายออกไปจากถิ่นที่ตั้งหอบาเบล การกราบไหว้รูปเคารพที่แพร่หลายจนเกือบจะครอบงำไปทั่วโลกอีกครั้ง คนทั้งหลายมีจิตใจแข็งกระด้าง ล่วงละเมิดกฎศีลธรรมจนชินชา ในที่สุดพระเจ้าทรงปล่อยพวกเขาให้เดินตามทางอันชั่วร้ายของตน ขณะเดียวกัน พระองค์ทรงเลือกอับราฮัมจากเชื้อสายของเซมให้เป็นผู้รักษาบัญญัติของพระองค์เพื่อชนรุ่นหลัง อับราฮัมเติบโตท่ามกลางผู้คนที่ไม่ยำเกรงพระเจ้า แต่ถือโชคกลางและงมงายในเรื่องผีสิงนางไม้ แม้คนในครอบครัวของท่านเองจะรักษาเรื่องของพระเจ้าไว้แต่ก็ยังหลงไหลไปกับสิ่งล่อใจรอบข้าง พวกเขา “ปรนนิบัติพระอื่น”¹ มากกว่าพระเยโฮวาห์² แต่ความเชื่อที่แท้จริงจะต้องไม่สูญสลายไป พระเจ้าทรงสงวนผู้รับใช้พระองค์ให้คงเหลืออยู่เสมอมา ตั้งแต่อาดัม เซท เอโนค เมธูเสลาห์ โนอาห์ เซม ล้วนดำเนินตามน้ำพระทัยอันประเสริฐของพระองค์เรื่อยมาอย่างไม่ขาดสาย พระเจ้าทรงมอบหมายให้อับราฮัม บุตรของเทราห์ สืบทอด

¹ โยชูวา 24:14-16

² พระนามของพระเจ้า มีความหมายว่า “เราเป็น” (อพยพ 3:13-15)

หน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้ สิ่งเย้ายวนของคนทีกราบไหว้รูปเคารพมีอยู่ทั่วไป แต่ไม่อาจล่อลวงให้ท่านทำชั่ว ท่านสัตย์ซื่อท่ามกลางผู้ไม่เชื่อ มิได้โน้มเอียงไปกับคนส่วนใหญ่ที่ละทิ้งศาสนา ท่านยึดมั่นอยู่กับ การนมัสการพระเจ้าที่เที่ยงแท้แต่องค์เดียว “พระเจ้าทรงสถิตใกล้ทุกคน ที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ด้วยใจจริง” (สดุดี 145:18) พระองค์ทรงสำแดงน้ำพระทัยและพระบัญญัติแก่อับราฮัม ทั้งเผยให้ ท่านเข้าใจถึงความรอดซึ่งจะสำเร็จโดยพระคริสต์ [PP 125.1]

พระเจ้าทรงประทานพระสัญญาแก่อับราฮัม ให้ท่านได้รับใน สิ่งที่คนสมัยนั้นต่างปรารถนา คือให้ทิวพงศ์พันธุ์จนเป็นประชาชาติใหญ่ พระองค์ตรัสว่า “เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป แล้วเจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร” นอกจากนี้พระองค์ยังทรงยืนยันในสิ่งที่อับราฮัมถือว่าล้ำค่าเหนือ สิ่งใดคือพระผู้ไถ่ของโลกจะประสูติในเชื้อสายของท่าน พระองค์ ตรัสว่า “บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้รับพรเพราะเจ้า” อย่างไรก็ตาม จะต้องมีการเสียสละ เพื่อทดสอบความเชื่อ อันเป็นเงื่อนไขขั้นแรก สู่ความสำเร็จของพระสัญญา [PP 125.2]

ทรงเรียกอับราฮัม

พระคำรัสของพระเจ้ามายังอับราฮัมว่า “เจ้าจงออกจากเมือง จากญาติพี่น้องจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้” อับราฮัมต้องพรากจากคนที่ท่านคุ้นเคยในช่วงแรกของชีวิตเพื่อพระเจ้าจะ ทรงช่วยให้มีคุณสมบัติที่จะรับหน้าที่อันยิ่งใหญ่ในการรักษาเรื่องราวของ พระเจ้าเอาไว้ อิทธิพลของญาติมิตรคงเป็นอุปสรรคขัดขวางพระประสงค์ ของพระเจ้าในการฝึกสอนผู้รับใช้ของพระองค์ เนื่องจากในขณะนั้น

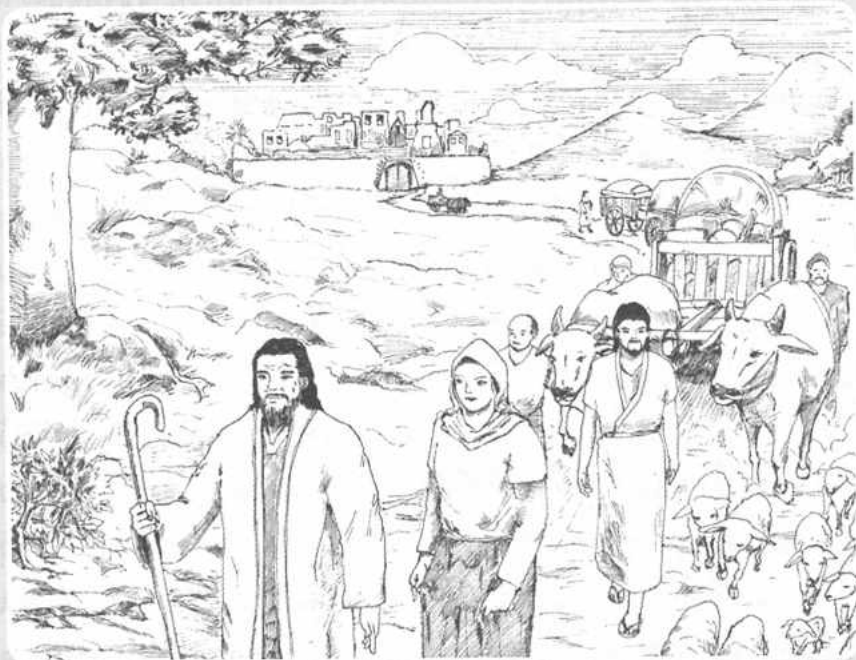
อับราฮัมมีความผูกพันกับสวรรค์อย่างใกล้ชิด จึงต้องอาศัยอยู่ที่ท่ามกลางคนแปลกหน้า คุณนิสัยของท่านจะต้องแตกต่างไปจากชาวโลก ท่านเองยังไม่สามารถอธิบายให้เพื่อนสนิทเข้าใจแนวทางชีวิตของตน เพราะเรื่องฝ่ายจิตวิญญูญาณ ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญูญาณเท่านั้น³ ด้วยเหตุนี้เองญาติพี่น้องที่กราบไหว้รูปเคารพไม่อาจเข้าใจแรงบันดาลใจหรือการกระทำของอับราฮัม (PP 126.1)

“เพราะอับราฮัมมีความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหารู้ไม่ว่าจะไปทางไหน” (ฮีบรู 11:8) การที่อับราฮัมเชื่อฟังอย่างไม่สงสัย เป็นหนึ่งในตัวอย่างเรื่องความเชื่อที่น่าประทับใจที่สุดของพระคัมภีร์ ท่านถือว่า “ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้สึกมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง” (ฮีบรู 11:1) อับราฮัมยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้า ทั้งที่ไม่เห็นวิหเวรหรือหลักฐานใด ๆ ว่าพระสัญญานั้นจะเป็นจริงได้ ท่านยอมสละญาติพี่น้องและบ้านเกิดเมืองนอนออกเดินทางตามการทรงนำของพระเจ้าโดยที่ไม่รู้จุดหมายปลายทาง “เพราะความเชื่อของท่าน ท่านได้พำนักในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้ นั่น คือได้พำนักในดินที่ผู้คนต่างด้าว ดังอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกัน ตามพระสัญญาอันเดียวกันนั้น” (ฮีบรู 11:9) (PP 126.2)

สละด้วยความเชื่อ

การที่อับราฮัมต้องพลัดพรากจากคนที่ท่านรักเป็นการทดสอบที่แสนหนักหน่วง พระเจ้าทรงให้ท่านต้องเสียสละอย่างมาก ท่านมีความผูกพันอย่างเหนียวแน่นกับญาติมิตรและบ้านเกิดเมืองนอน ถึงกระนั้น

³ 1 โครินธ์ 2:14

“เพราะอับราฮัมมีความเชื่อ ฉะนั้น เมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไป โดยหาไม่รู้ว่าจะไปทางไหน”

ก็ไม่รื้อที่จะตอบรับการทรงเรียกของพระเจ้า ท่านไม่ได้ชักใช้ไล่เสียงถึงแผ่นดินแห่งพระสัญญา ความสมบูรณ์ของดิน สภาพอากาศหรือทรัพยากรของแผ่นดินที่จะเอื้ออำนวยให้เกิดผลกำไรได้ เมื่อพระเจ้าตรัสแล้วผู้รับใช้ของพระองค์จะต้องเชื่อฟัง สถานที่ที่ท่านจะมีความสุขที่สุดคือที่ที่พระเจ้าทรงกำหนดให้ท่านอยู่ (PP 126.3)

มีอีกหลายคนที่ยังคงถูกทดสอบเช่นเดียวกับอับราฮัม พวกเขาไม่ได้ยินพระสุรเสียงที่ตรัสลงมาจากสวรรค์โดยตรง แต่พระองค์ทรงเรียกเขาทั้งหลายผ่านคำสอนของพระคัมภีร์และการทรงนำในชีวิตประจำวัน พระเจ้าอาจทรงเรียกบางคนให้ละทิ้งอาชีพที่จะสร้างชื่อเสียงและความมั่งคั่ง ออกมาจากญาติสนิทมิตรสหายและการคบค้าหากำไรในสังคม เพื่อให้ชีวิตที่ดูเหมือนจะมีแต่ความลำบากตรากตรำและการเสียสละ พระเจ้าทรงมีงานให้เขาทำ แต่การใช้ชีวิตที่สะดวกสบายท่ามกลางอิทธิพลของญาติมิตรคงขัดขวางการพัฒนาคุณสมบัติที่จำเป็นในการทำหน้าที่ที่พระองค์ทรงมอบให้ พระองค์ทรงเรียกเขาเหล่านั้นให้ออกมาจากอิทธิพลและความช่วยเหลือของมนุษย์ ทรงนำให้เขารู้สึกว่าต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ ให้ฟังฟังในพระองค์ แต่เพียงผู้เดียว เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงสำแดงพระองค์แก่พวกเขา มีใครบ้างที่พร้อมสำหรับการทรงเรียกของพระเจ้า ยอมละทิ้งแผนการที่วาดฝันและสังคมที่คุ้นเคย มีใครบ้างที่พร้อมจะรับหน้าที่ใหม่และจ้างงานที่ไม่เคยทำมาก่อน รับใช้พระเจ้าด้วยความอดทนและจิตใจที่มุ่งมั่น มีใครบ้างที่ถือว่าการฟ่ายแพ้เป็นขั้นตอนสู่ชัยชนะเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ บุคคลที่มีความเชื่อเยี่ยงอับราฮัมจะรับงานนี้และเข้าส่วนใน “ศักดิ์ศรีถาวรมากหาที่เปรียบมิได้” ซึ่ง “ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบ” (2 โครินธ์ 4:17; โรม 8:18) (PP 126.4)

พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมครั้งแรกเมื่อท่านอาศัยอยู่ที่เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ท่านได้เชื่อฟังพระบัญชาจึงออกเดินทางไปยังเมืองฮาราน ครอบครัวยุติของ ท่านร่วมเดินทางมาถึงตรงนี้ เพราะว่าพวกเขา นมัสการพระเจ้าเพียงแท่งแท่งแม้จะมีการกราบไหว้รูปเคารพปะปนอยู่ด้วย ก็ตาม อับราฮัมอาศัยอยู่ในเมืองนี้จนกระทั่งบิดาเสียชีวิต หลังจากนั้น พระเจ้าจึงรับสั่งให้อับราฮัมเดินทางต่อไป ส่วนนาโฮร์พี่ชายรวมทั้ง ครอบครัวยังคงยึดติดกับบ้านและพระเทียมเท็จ ฝ่ายฮารานบิดาโลห เสียชีวิตนานแล้ว ฉะนั้นนอกจากภรรยาอับราฮัมแล้วมีเพียงโลหที่ ร่วมใช้ชีวิตปนเนจรไปกับท่าน ถึงกระนั้นก็นับว่าเป็นกองคาราวาน ขนาดใหญ่ที่เคลื่อนออกจากดินแดนเมโสโปเตเมีย เพราะอับราฮัม มั่งคั่งด้วยฝูงสัตว์ กับทรัพย์สมบัติจากดินแดนตะวันออก ท่านยังมีคน รับใช้และผู้ติดตามจำนวนมาก อับราฮัมได้ออกจากแผ่นดินของบิดา และจะไม่มีวันหวนกลับ ท่านจึงได้นำสิ่งของทุกอย่างที่มีไปด้วยคือ “ทรัพย์สมบัติที่ได้สะสมไว้ทั้งบรรดาผู้คนที่ได้ไว้ที่เมืองฮารานนั้น”

1 ในบรรดาคนที่ร่วมเดินทาง นอกจากคนรับใช้และคนที่หวัง

2 ผลประโยชน์ส่วนตัวแล้ว ยังมีคนที่ติดตามด้วยอุดมการณ์ ในช่วง เวลาที่อาศัยอยู่ในเมืองฮาราน อับราฮัมกับซาร่าห์ ได้นำคนอื่น ๆ เข้า มาร่วมนมัสการพระเจ้าเพียงแท่ง คนเหล่านี้จึงผูกพัน และร่วมเดินทางกับครอบครัวอับราฮัมไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา เขาเหล่านั้นจึง “ออกเดินทางไปยังแผ่นดินคานาอัน” และได้มาถึงที่นั่น (PP 127.1)

อุปสรรคที่รออยู่

เขาทั้งหลายได้หยุดพักกันที่เมืองเซเคมเป็นที่แรก อับราฮัมตั้ง ค่ายในทุ่งหญ้าใต้ต้นก่อหลวงที่โมเรห์ท่ามกลางสวนมะกอกที่ผลิตอกบาน

และเสียงสาดกระเซ็นของลำธารที่ไหลแรงในหุบเขาอันกว้างใหญ่
ระหว่างภูเขาเอบาลและภูเขาเกรซิม ท่านได้เข้ามายังดินแดนที่อุดมสมบูรณ์
“เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดาลไหลออกมากลางหุบเขาและ
เนินเขา แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์ลีย์ ถาอองุ่น มะเดื่อ ต้นทับทิม
เป็นแผ่นดินที่มีต้นมะกอกเทศและน้ำผึ้ง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:7-8)
แต่สำหรับอับราฮัมในฐานะผู้ติดตามพระเยโฮวาห์ เหมือนมีเงาดำทมิฬ
ปกคลุมทั่วป่าไม้ที่ราบดินดอนอันอุดม เพราะ “คนคานาอันอยู่ที่
แผ่นดินนั้น” ความหวังของอับราฮัมเกือบจะเป็นจริงอยู่แล้ว แต่ท่าน
กลับพบว่ามีคนต่างด้าวปกครองแผ่นดินนั้นอยู่ และมีการกราบไหว้
รูปเคารพอยู่อย่างดาษดื่น ในป่ามีแท่นบูชาของพระเทียมเท็จ และ
ที่ราบสูงมีการปลิดชีวิตคนเพื่อบูชาอียู ในขณะที่อับราฮัมยึดมั่นอยู่ใน
พระสัญญา ท่านกางเต็นท์ที่พิทกลางกังวลถึงภัยที่อาจตามมา แล้ว
“พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่อับราม⁴ ตรัสว่า ‘ดินแดนนี้
เราจะยกให้พงศ์พันธุ์ของเจ้า’” คำยืนยันนี้เสริมความเชื่อของอับราฮัม
ว่าจะไม่ได้ถูกทิ้งไว้ในมือของคนชั่ว “อับรามสร้างแท่นที่นั่นถวายบูชา
แก่พระเจ้าผู้สำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่ท่าน” แล้วตามประสานักพเนจร
ท่านย้ายต่อไปอยู่ใกล้เมืองเบธเอล สร้างแท่นบูชาขึ้นอีกและนมัสการ
ออกพระนามพระเจ้า {PP 127.2}

อับราฮัมได้ชื่อว่าเป็น “สหายของพระเจ้า”⁵ ท่านได้วางแบบอย่าง
ที่ดีให้เรา การอธิษฐานคือชีวิตของท่าน กระโจนที่พิทของท่านตั้งอยู่
ที่ไหน ที่นั่นจะมีแท่นบูชาตั้งอยู่ใกล้ ๆ ท่านจะเรียกให้ทุกคนในค่ายมา
นมัสการทุกเช้าเย็น แต่เมื่อมีการโยกย้ายแท่นบูชายังคงอยู่ หลายปี
ต่อมา มีนักสังขจรชาวคานาอันบางคนที่เคยได้ยินคำสอนของอับราฮัม
เมื่อเดินทางผ่านแท่นบูชาที่อับราฮัมตั้งไว้ก็รู้ว่าท่านเดินทางมาที่นี่ก่อนเขา

⁴ อับรามเป็นชื่อเดิมของอับราฮัม

⁵ ยากอบ 2:23

เขาจะกางเต็นท์และซ่อมแซมแท่นบูชาและนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
ที่นั่น (PP 128.1)

ถูกเขย่าความเชื่อ

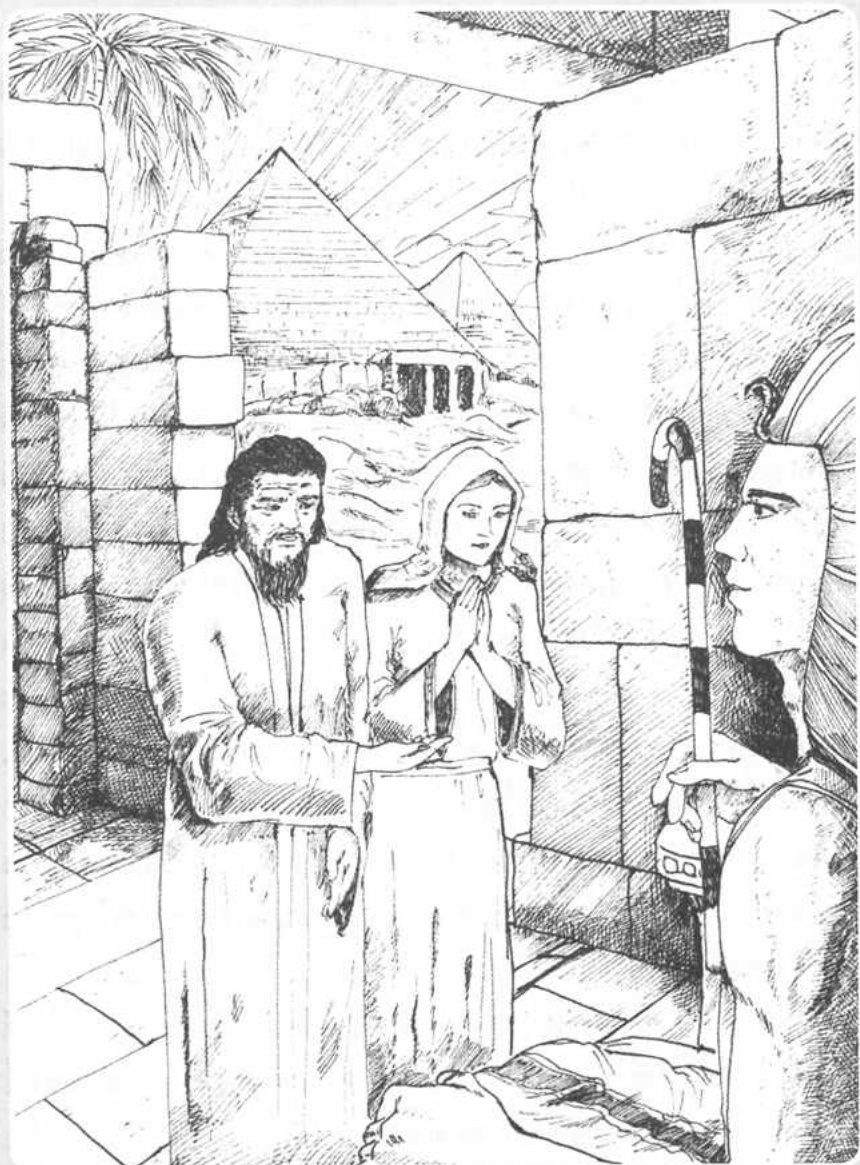
อับราฮัมเคลื่อนย้ายต่อไปทางทิศใต้ และความเชื่อของท่านถูก
ทดสอบอีกครั้ง ท้องฟ้าไม่มีฝนลำธารในหุบเขาเหือดแห้ง ทุ่งหญ้าในที่ราบ
เหี่ยวเฉา ฝูงสัตว์ไม่มีหญ้ากิน เกิดการกันดารอย่างเลวร้ายทั่วค่ายที่พัก
ถึงขั้นนี้อับราฮัมจะสงสัยการทรงนำของพระเจ้าหรือเปล่า ท่านจะหวน
คิดอาลัยถึงความอุดมสมบูรณ์แห่งแผ่นดินเคลเดียหรือไม่ ในขณะที่
ปัญหาเริ่มรบกวนท่านอยู่ทุกคนคอยจับตามองดูว่าอับราฮัมจะทำอะไรต่อไป
ตราบไต่ที่ความเชื่อของท่านดูไม่สั่นคลอนคนเหล่านั้นรู้สึกว่ายังมี
ความหวัง พวกเขามั่นใจว่าพระเจ้าทรงเป็นพระสหายของท่าน และ
พระองค์ยังคงนำหน้าท่านอยู่ (PP 128.2)

อับราฮัมไม่สามารถที่จะอธิบายถึงการทรงนำของพระเจ้า สิ่ง
ที่ท่านคาดหวังยังไม่เป็นจริงแต่ท่านยังคงยึดมั่นในพระสัญญาที่ว่า “เรา
จะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป แล้วเจ้าจะช่วย
ให้ผู้อื่นได้รับพร” ท่านอธิษฐานอย่างร้อนรนได้รตรองว่ามีวิถีใดที่จะช่วย
ชีวิตคนและฝูงสัตว์ของท่าน แต่ท่านไม่ยอมปล้ำยอมให้ปัญหาเหล่านี้
ทำให้ความเชื่อในพระคำรัสของพระเจ้าหวั่นไหว ท่านอพยพไปยัง
ประเทศอียิปต์เพื่อหนีภัยกันดารอาหารแต่ไม่ได้ทอดทิ้งแผ่นดินคานาอัน
เมื่อท่านจนตรอกก็ไม่คิดจะกลับไปยังดินแดนของชาวเคลเดียที่ซึ่งไม่
ขาดแคลนอาหาร แต่ท่านได้แสวงหาที่อยู่ใกล้แผ่นดินแห่งพระสัญญา
มากที่สุดเพื่อจะหลบภัยกันดารชั่วคราว หวังว่าในไม่ช้าจะได้กลับไป
ยังแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับท่าน (PP 129.1)

หล่อหลอมและเจ็บบวด

พระเจ้าทรงให้ความทุกข์ยากลำบากเหล่านี้เกิดขึ้นกับอับราฮัม เพื่อสอนบทเรียนแห่งการยอมจำนน ความอดทนและความเชื่อให้แก่ท่าน เป็นบทเรียนที่จะเอื้อประโยชน์แก่คนรุ่นหลังที่จะต้องเผชิญกับความยากลำบาก พระเจ้าทรงนำบุตรทั้งหลายของพระองค์ด้วยวิธีที่พวกเขาไม่เข้าใจ แต่พระองค์ไม่ทรงลืมหรือทอดทิ้งบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ พระองค์ทรงอนุญาตให้โยบต้องทุกข์ทรมานแต่มิได้ทรงทอดทิ้งท่าน พระองค์ทรงยอมให้ยอห์นถูกเนรเทศไปอยู่อย่างเดียวดายบนเกาะปัทมอส แต่พระบุตรพระเจ้าไปพบท่านที่นั่นและสำแดงให้ท่านเห็นนิมิตแห่งความรุ่งโรจน์ในสวรรค์ พระเจ้าทรงอนุญาตให้ความยากลำบากเกิดขึ้นกับคนของพระองค์ เพื่อว่าการเชื่อฟังและความอดทนจะเสริมสร้างจิตวิญญาณของเขาให้เข้มแข็งขึ้น และเป็นแบบอย่างที่จะให้กำลังหนุนนำผู้อื่น “พระเจ้าตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกข์ภาพ” (เยเรมีย์ 29:11) ความยากลำบากที่ทดลองความเชื่ออย่างรุนแรงที่สุดจนดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งเราแล้วนั้น เป็นความลำบากที่จะนำเราให้เข้าไปใกล้ชิดกับพระคริสต์มากขึ้น เพื่อเราจะได้วางภาระทุกอย่างไว้แทบพระบาทของพระองค์ และรับเอาสันติสุขที่พระองค์ทรงประทานให้แทน [PP 129.2]

พระเจ้าทรงใช้ความทุกข์ยากลำบากเพื่อทดสอบคนของพระองค์เสมอมา ความร้อนของเตาหลอมเผาเศษขยะออกจากทองคำบริสุทธิ์ฉันใด ความยากลำบากก็ช่วยหลอมอุปนิสัยของคริสเตียนฉันนั้น พระเยซูทรงเฝ้าดูอยู่ขณะที่เขาถูกทดสอบ พระองค์ทรงรู้ว่าจะทำอย่างไรเพื่อหลอมอุปนิสัยของเขาให้บริสุทธิ์จนกระทั่งสะท้อนถึงรัศมีแห่งความรักของพระองค์ พระเจ้าทรงฝึกฝนผู้รับใช้ของพระองค์โดย

กษัตริย์ฟาโรห์ได้รับสั่งแก่อับราฮัม ให้ออกไปจากอาณาเขตอียิปต์
ด้วยไม่ตรีจิต เพราะไม่กล้าปล่อยให้ท่านอยู่ที่นั่นต่อไป

ให้เขาต้องเผชิญกับความยากลำบากที่หนักหน่วง พระองค์ทรงเห็นว่าบางคนมีคุณสมบัติที่จะช่วยให้พระราชกิจของพระองค์ก้าวหน้าไป พระองค์จึงทรงทดสอบอุปนิสัยของคนเหล่านี้เพื่อชี้ข้อบกพร่อง และจุดอ่อนที่พวกเขาไม่เคยหยั่งรู้มาก่อน พระองค์ทรงให้โอกาสในการแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้น และพัฒนาตัวเองสำหรับงานของพระองค์ ทรงแสดงให้เห็นความอ่อนแอของตนและทรงสอนให้เขาพึ่งพิงพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยและผู้ที่ทรงคุ้มครองเขาแต่ผู้เดียว พระประสงค์ของพระองค์จึงสำเร็จ เขาเหล่านั้นได้เรียนรู้และได้รับการฝึกฝน พร้อมแล้วที่จะทำตามพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ด้วยกำลังความสามารถที่ทรงประทานให้แก่เขา เมื่อใดที่พระเจ้าทรงเรียกเขาทั้งหลายก็พร้อมที่จะออกไปทำงาน ส่วนทูตสวรรค์จะทำงานร่วมกับเขาเพื่อให้งานในโลกสำเร็จ {PP 129.3}

จะเห็นได้ว่าในระหว่างที่อัคราษัมอยู่ในอียิปต์ ท่านได้แสดงออกถึงการเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอและมีข้อบกพร่อง ท่านปกปิดเรื่องที่น่าซาราห์เป็นภรรยาของท่านซึ่งเท่ากับว่าได้ไว้วางใจในการทรงดูแลของพระเจ้า ท่านขาดความเชื่อและการวางใจที่เคยแสดงออกในชีวิตของท่าน นางซาราห์มีผิวพรรณดีและคนอียิปต์ผิวคล้ำคงจะปรารถนาหญิงแปลกหน้าดังามผู้นี้โดยไม่ต้องสงสัย พวกเขาอาจฆ่าสามี และลุดนางไป ท่านคิดว่าการที่บอกว่านางซาราห์เป็นน้องสาวของตนไม่น่าจะเป็นการโกหกเพราะว่านางเป็นน้องสาวร่วมบิดาเพียงแต่ต่างมารดาเท่านั้น^๑ ถึงกระนั้นการปิดบังในลักษณะนี้ก็ถือว่าเป็นการหลอกลวง พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในการเบี่ยงเบนจากความจริงแม้เพียงเล็กน้อย เพราะอัคราษัมขาดความเชื่อ นางซาราห์จึงตกอยู่ในอันตรายอย่างร้ายแรง เมื่อกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงทราบถึงความงาม

^๑ในสมัยนั้นการสมรสระหว่างพี่น้องไม่ถือว่าเป็นสิ่งผิด

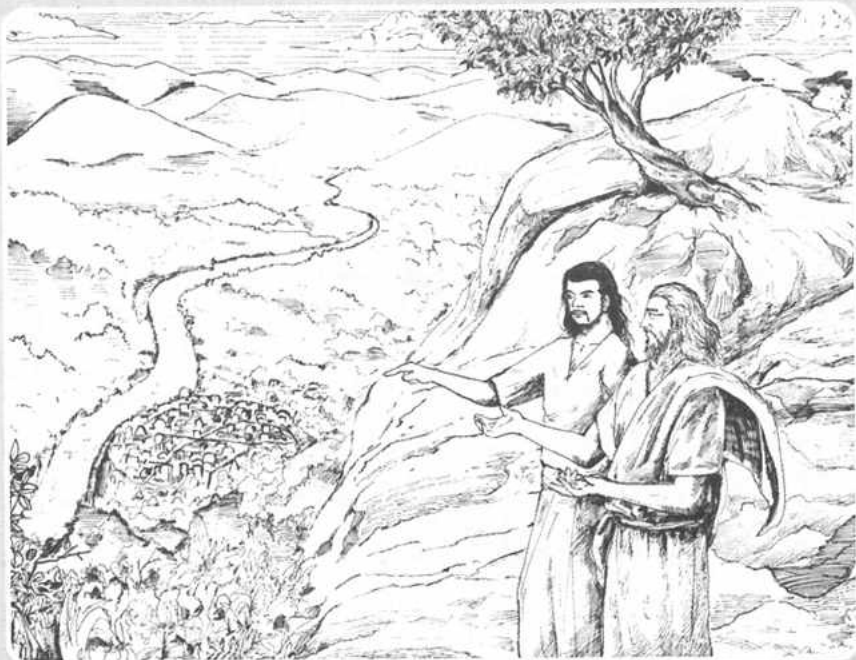
ของนางจึงรับสั่งให้พานางเข้ามาในวังเพื่อเป็นมเหสี แต่โดยพระเมตตา
 คุณของพระเจ้าพระองค์ทรงคุ้มครองนางซาราห์โดยทรงให้เกิดภัยพิบัติ
 ขึ้นกับชาววัง ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงทราบความจริงในเรื่องนี้ และไม่พอ
 พระทัยอับราฮัมที่หลอกลวงท่าน จึงได้ทรงคืนนางซาราห์พร้อมทั้งทรง
 ตำหนิอับราฮัมว่า “ทำไมเจ้าทำแก่เราอย่างนี้เล่า...ทำไมเจ้าว่า ‘เธอ
 เป็นน้องสาวของข้าพระบาท’ เราจึงเลี้ยงนางไว้เพื่อเป็นภรรยาของเรา
 นี้แน่ภรรยาของเจ้า จงรับไปแล้วออกไปเถิด” (PP 130.1)

หนีไม่พ้นความจริง

อับราฮัมเคยเป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์ แม้ในขณะนั้นกษัตริย์
 ฟาโรห์ก็ไม่ยอมให้ใครทำอันตรายท่านหรือคนของท่านเลย แต่ได้ทรง
 บัญชาให้ทหารเฝ้าติดตามท่านจนพ้นเขตอาณาจักรไปอย่างปลอดภัย
 ในคราวนั้นเองที่ได้มีกฎหมายห้ามมิให้ชาวอียิปต์คบค้าสมาคมกับคน
 เลี้ยงแกะต่างด้าว คือไม่ให้รวมกินดื่มกับเขา กษัตริย์ฟาโรห์ได้รับสั่งแก่
 อับราฮัมให้ออกไปจากอาณาเขตอียิปต์ด้วยไม่ตรัสจิตเพราะไม่กล้าปล่อย
 ให้ท่านอยู่ที่นั่นต่อไป ฟาโรห์เกือบทำร้ายอับราฮัมโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์
 แต่พระเจ้าทรงขัดขวางไม่ให้ฟาโรห์ทำบาปอันใหญ่หลวงเช่นนี้ ฟาโรห์
 ทรงเห็นว่าพระเจ้าทรงยกย่องชายผู้นี้ จึงเกิดความกลัวที่จะรับบุคคลซึ่ง
 พระเจ้าทรงชอบพระทัยให้อาศัยอยู่ในอาณาจักรของท่าน หากอับราฮัม
 ยังคงอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ต่อไป ความมั่งคั่งและชื่อเสียงของท่าน
 จะก่อให้เกิดความอิจฉาและการชิงดีชิงเด่นในหมู่ชาวอียิปต์เป็นแน่แท้
 กษัตริย์จะต้องรับผิดชอบต่อกันตรายและความเสียหายที่อาจเกิด
 กับอับราฮัม ในที่สุดภัยพิบัติจากพระเจ้าก็อาจเกิดกับราชวงศ์ของ
 กษัตริย์ฟาโรห์อีกครั้งหนึ่งก็เป็นได้ (PP 130.2)

การทรงเตือนกษัตริย์ฟาโรห์ช่วยปกป้องอับราฮัมเมื่อท่านต้องอาศัยอยู่ที่ท่ามกลางคนที่ไม่เชื่อเพราะเรื่องนี้ไม่อาจปิดบังใครได้ คนทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าผู้ที่อับราฮัมนมัสการจะทรงปกป้องคุ้มครองผู้รับใช้ของพระองค์ และใครที่ทำอันตรายต่อท่านจะต้องรับผลร้าย การทำร้ายคนของพระเจ้าเป็นสิ่งที่อันตรายอย่างยิ่ง ผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดีได้เขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ที่อับราฮัมได้รับในเรื่องนี้ในเนื้อหาที่พูดถึงประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ กล่าวว่ “พระองค์ทรงขนานพระราชาหลายองค์ด้วยเห็นแก่เราว่า ‘อย่าแต่จะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเรา’” (สดุดี 105:14,15) {PP 131.1}

ประสบการณ์ของอับราฮัมในอียิปต์มีความคล้ายคลึงกับที่พงศ์พันธุ์นหลังได้ประสบในอีกหลายศตวรรษต่อมา ทั้งสองต้องลงไปยังอียิปต์เพราะการกันดารอาหารและอาศัยอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง ชาวอียิปต์เกิดความเกรงกลัวเพราะภัยพิบัติที่พระเจ้าทรงสำแดงเพื่อช่วยคนของพระองค์ แล้วอับราฮัมก็พาคนของท่านออกจากอียิปต์พร้อมกับทรัพย์สินมากมายที่ชาวเมืองมอบให้ {PP 131.2}

อับราฮัมจึงแก้ปัญหา โดยการเสนอให้โลทเป็นฝ่ายเลือกดินแดนก่อน

12

อับราฮัมในแผ่นดินคานาอัน

อ่านปฐมกาลบทที่ 13-15: 17:1-16; 18

แยกกันเพื่อสันติ

อับราฮัมกลับไปยังแผ่นดินคานาอันพร้อมกับโลท ท่าน “มั่งคั่ง สมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์และเงินทองเป็นอันมาก” พวกเขาเดินทางมาถึง เบกเอลอีกครั้งหนึ่งและกางเต็นท์ใกล้กับแท่นบูชาที่ท่านเคยสร้างขึ้นมาก่อน เมื่ออยู่ไปไม่นานก็พบว่าทรัพย์สมบัติยิ่งเพิ่มก็ยังมีปัญหา ในคราวที่เคยมีความยากลำบากพวกเขาก็อยู่ด้วยกันอย่างสมัครสมานสามัคคี แต่พอเจริญขึ้นก็กลัวว่าอาจจะแตกแยกกันเพราะทุ่งหญ้าไม่เพียงพอสำหรับฝูงสัตว์ของทั้งสองคน บ่อยครั้งคนใช้ทะเลาะกันจนเจ้านายของทั้งสองฝ่ายต้องเข้าไปเจรจาแก้ไขความขัดแย้ง จึงเห็นว่าถึงที่จะต้องแยกกันอยู่ อับราฮัมอาวุโสกว่าโลท เป็นญาติผู้ใหญ่ มีเกียรติ และร่ำรวยกว่า แต่กลับเป็นฝ่ายแรกที่เสนอวิธีรักษาความสงบ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงประทานแผ่นดินทั้งหมดให้ท่าน แต่ท่านสละสิทธิ์นี้ด้วยไมตรีจิต (PP 132.1)

อับราฮัมจึงพูดกับโลทว่า “เราอย่าวิวาทกันเลย อย่าให้คน

เลี้ยงสัตว์ของเจ้ากับคนเลี้ยงสัตว์ของเราวิวาทกันเพราะเราเป็นญาติสนิท
ที่ดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ จงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไป
ทางซ้ายเราก็มจะไปทางขวาหรือเจ้าจะไปทางขวาเราก็มจะไปทางซ้าย”

{PP 132.2}

การกระทำดังกล่าวของอับราฮัมได้แสดงถึงจิตใจที่ดั่งงามและ
ไม่เห็นแก่ตัว คนส่วนมากเมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ก็พยายามทำ
ทุกอย่างเพื่อเรียกร้องสิทธิและความต้องการของตนเอง เป็นเหตุให้
หลายครอบครัวถึงกับบ้านแตกสาแหรกขาด และมีหลายคริสตจักรที่
ต้องแตกแยกทำให้คนธรรมดาถูกเยาะเย้ยหลักความจริง อับราฮัม
กล่าวว่า “เราอย่าวิวาทกันเลย...เพราะเราเป็นญาติสนิท” พวกเขาไม่
เพียงแต่เป็นญาติโดยสายเลือดเท่านั้นแต่ก็ยังเป็น “ญาติสนิท” ใน
ฐานะที่ทั้งสองคนกราบไหว้วันมัสการพระเจ้าที่แท้จริงแต่องค์เดียว
คนของพระเจ้าทั่วโลกก็เป็นครอบครัวเดียวกัน และควรดำรงชีวิต
ด้วยความรักและจิตใจที่มีความเมตตาอารีต่อผู้อื่นเช่นเดียวกับอับราฮัม
พระเจ้าช่วยให้รอดของเราทรงสอนว่า “จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้
เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว” (โรม 12:10) การฝึก
ให้มีมารยาทในทุกกรณีคือการเต็มใจปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่เรา
ปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อเราคงได้ขจัดปัญหาในชีวิตให้หมดไปครึ่งหนึ่ง
การยกตนข่มท่านเป็นลักษณะของซาตานแต่คนที่มิใ้รักพระเจ้าจะ
เอื้อเพื่อเผื่อแผ่โดยไม่เห็นแก่ตัว คนเช่นนี้จะเชื่อฟังพระบัญชาของ
พระเจ้าที่กล่าวว่า “อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว
แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๆ ด้วย” (ฟีลิปปี 2:4) {PP 132.3}

สิ่งที่โลทเลือก

ถึงแม้โลทได้ดีเพราะอับราฮัมแต่เขากลับไม่แสดงความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ตามมารยาทแล้วโลทควรให้อับราฮัมเลือกก่อนแต่เขากลับเห็นแก่ตัวและพยายามคว้าเอาผลประโยชน์ “โลทเงยหน้าแลดูที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทางทิศเมืองโสอาร์ เห็นว่ามีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่งเหมือนพระอุทยานของพระเจ้า เหมือนแผ่นดินอียิปต์” พื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดทั่วดินแดนปาเลสไตน์ คือลุ่มแม่น้ำจอร์แดนนี้เอง เมื่ออับราฮัมกับโลทมองไปก็หวนคิดถึงสวนเอเดนที่มนุษย์สูญเสียครั้งอดีต ดินแดนแห่งนี้สวยงามและอุดมด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหารเท่า ๆ กับลุ่มแม่น้ำไนล์ที่พวกเขาเพิ่งจากมานั้น และยังมีเมืองต่าง ๆ ที่สวยงามรุ่งเรือง ตลาดมีคนพลุกพล่านชวนให้ทำมาค้าขายเอากำไร โลทเคลิบเคลิ้มกับการพักผ่อนถึงกำไรฝ่ายโลก จึงมองข้ามความชั่วและความเสื่อมเสียด้านจิตวิญญาณที่จะพบในเมืองเหล่านั้น พลเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดน “เป็นคนชั่วช้าทำบาปผิดต่อพระเจ้าเป็นอันมาก” แต่โลทไม่รู้เรื่องนี้หรืออาจจะรู้ก็เป็นได้แต่ไม่ถือว่าสำคัญ เขาจึง “เลือกที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมดเป็นส่วนของตน...และย้ายเต็นท์ไปตั้งถึงเมืองโสโดม” โลทไม่คาดคิดเลยว่าผลของการเลือกที่เห็นแก่ตัวครั้งนั้นจะร้ายแรงเพียงไร {PP 133.1}

สุขอย่างสมณะ

หลังจากที่อับราฮัมแยกจากโลทแล้วท่านได้รับพระสัญญาจากพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งว่าแผ่นดินทั้งหมดจะเป็นของท่าน หลังจากนั้นไม่นานท่านได้ย้ายไปยังตำบลเฮโบรนและตั้งเต็นท์ของท่านอยู่ได้ห่มู่ต้นก่อหลวงของมัมเรและสร้างแท่นบูชาถวายพระเจ้าไว้ที่นั่น ท่านอาศัย

ในพื้นที่ราบสูงท่ามกลางต้นมะกอกและสวนองุ่น ในไร่นามีต้นข้าว
โบกไปมาตามลม ส่วนเนินเขารอบ ๆ ปกคลุมด้วยทุ่งหญ้า ท่าน
พอใจกับชีวิตที่สมถะเรียบง่ายจึงยอมให้โลหไปเสี่ยงภัยกับความ
ฟุ่มเฟือยในหุบเขาโลโดม (PP 133.2)

ชนชาติรอบ ๆ นับถืออับราฮัมเยี่ยงเจ้าชายผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้นำ
ที่ชาญฉลาดและมีศักยภาพ ท่านเป็นตัวช่วยให้เพื่อนบ้านได้เห็น
ชีวิตและอุปนิสัยของท่านที่แตกต่างจากคนที่ไหว้รูปเคารพได้สร้าง
อิทธิพลที่ดีให้กับหลักความจริง ความจงรักภักดีของท่านที่มีต่อ
พระเจ้ามั่นคงไม่ผันแปร ท่านมีใจเมตตากรุณาและมนุษยสัมพันธ์ดี
คนจึงเชื่อถือและผูกมิตรกับท่าน อับราฮัมมีอำนาจบาบริมีแต่ไม่หลง
ตัวเอง คนทั้งหลายจึงนับถือให้เกียรติท่าน (PP 133.3)

ส่องแสงสว่าง

อับราฮัมไม่ได้ถือว่าศาสนาที่ตนนับถือนั้นเป็นสิ่งที่ต้องหวงแหน
ไว้คนเดียว เป็นไปไม่ได้ที่จะนับถือศาสนาที่แท้จริงโดยการปิดบังคำสอน
ที่ดี เพราะจะเป็นการขัดแย้งกับหลักข่าวประเสริฐ เมื่อพระคริสต์อยู่ใน
ใจ เราไม่สามารถซ่อนความสว่างของพระองค์ได้ แสงสว่างนั้นจะไม่
หรือลงแต่จะเจิดจ้าขึ้นทุกวัน ในขณะที่เมฆหมอกแห่งความบาปและ
การเห็นแก่ตัวที่ห่อหุ้มจิตใจจะถูกขจัดออกไปด้วยลำแสงที่ส่องมาจาก
พระคริสต์ผู้ทรงเป็นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม (PP 134.1)

คนของพระเจ้าเป็นตัวแทนของพระองค์ในโลก พระองค์ทรงมี
พระประสงค์ให้เขาเป็นแสงสว่างท่ามกลางความเสื่อมเสียทางศีลธรรม
พวกเขาเป็นพยานเพื่อพระเจ้าซึ่งกระจัดกระจายกันอยู่ในที่ต่าง ๆ จาก
บ้านนอกคอกนา หมู่บ้านน้อยใหญ่ ไปจนถึงมหานครเมืองกรุง

เป็นสิ่งของพระองค์เพื่อให้ชาวโลกที่ยังไม่เชื่อได้รู้จักน้ำพระทัยและพระคุณอันดีของพระองค์ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ทุกคนที่ได้รับความสะดวกเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ความดีของคริสเตียนเป็นมาตรฐานที่ชาวโลกใช้ในการตัดสินข่าวประเสริฐ นิสัยของคริสเตียนที่แสดงออกเป็นประจำคือการอดทนต่อความยากลำบาก การน้อมรับพระพรด้วยใจที่รู้จักคุณค่าอ่อนน้อมถ่อมตน ความโอบอ้อมอารี ความเมตตาและความรัก อุปนิสัยของคริสเตียนฉายแสงในโลกซึ่งตรงกันข้ามกับความมืดมนของพื้นฐานจิตใจมนุษย์ที่เห็นแก่ตัว (PP 134.2)

อับราฮัมมีความเชื่อมาก เป็นคนใจกว้างมีความสง่างาม และเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ท่านถ่อมตัวลงใช้ชีวิตผู้เชื่ออย่างเรียบง่าย เฉลียวฉลาดในการเจรจาสนทนา แต่มีความกล้าหาญและมีฝีมือในการสงคราม ถึงแม้จะมีชื่อเสียงว่าเป็นผู้สอนศาสนาใหม่ แต่ก็มีพี่น้องผู้นำชาวอาโมไรต์สามคนที่ขอให้อับราฮัมผูกพันธไมตรีกับพวกเขาเพื่อความปลอดภัยเพราะแผ่นดินมีความโหดร้ายทารุณและการกดขี่ข่มเหงอยู่ทั่วไป ในไม่ช้าก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้อับราฮัมขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมพันธไมตรีนี้ (PP 134.3)

นักรบมือสะอาด

เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลามได้ลูก้าเข้ามาในแผ่นดินคานาอันก่อนหน้านี้อับราฮัมและบังคับให้ชาวเมืองส่งส่วยให้ตามที่กำหนด บัดนี้เจ้าเมืองจำนวนหนึ่งได้กบฏ กษัตริย์เมืองเอลามพร้อมด้วยพันธมิตรรวมสี่กลุ่มจึงกรีธาทัพเข้ามาในแผ่นดินอีกครั้งหนึ่งเพื่อบังคับคนในท้องถิ่นให้ยอมจำนน กษัตริย์ชาวคานาอันห้าพระองค์ร่วมกันต่อสู้กับผู้ที่มารุกราน ทั้งสองฝ่ายปะทะกัน ณ ที่ราบลิดิมแต่ฝ่าย

กษัตริย์ชาวคานาอันพ่ายแพ้อย่างราบคาบ ทหารจำนวนมากล้มตาย
ด้วยคมดาบและผู้ทีรอดก็หนีภัยไปยังภูเขา ส่วนผู้ชนะได้ปล้นเมือง
ต่าง ๆ ในที่ราบนั้นและกลับไปพร้อมข้าวของมากมายที่ริบมาทั้งเฉลยศึก
จำนวนไม่น้อย รวมโลกกับครอบครัวด้วย (PP 134.4)

อับราฮัมอาศัยอยู่อย่างสันติที่ต้นก่อหลวงแห่งมัเม มีผู้ลี้ภัย
คนหนึ่งมาเล่าเรื่องให้ท่านทราบถึงสงครามและเหตุร้ายต่าง ๆ ที่เกิด
กับหลานชาย อับราฮัมไม่ได้จดจำการที่โลกเคยลืมนบุญคุณ ท่านรู้
แต่เพียงว่ารักหลานมากจึงตั้งใจไปช่วยเหลือ อับราฮัมขอคำแนะนำ
จากพระเจ้าก่อนจึงเตรียมตัวเข้าสงคราม จากบรรดาคนใช้ของท่านเอง
ท่านได้ระดมคนสามร้อยสิบแปดคนที่ได้อบรมให้ยำเกรงพระเจ้าและ
ในการรับใช้ท่านและทั้งเคยฝึกฝนให้ใช้ศาสตราวุธ พันธมิตรของอับราฮัม
คือมัเม เอซโคล์และอาเนอรรนำกองกำลังของตนร่วมกันเดินทางไล่ล่า
ผู้มารุกราน ชาวเอลามพร้อมพันธมิตรได้ตั้งค่ายที่เมืองดานตรง
ชายแดนทิศเหนือของแผ่นดินคานาอัน ขณะนั้นกำลังศึกคะนองกับ
ชัยชนะและไม่กลัวว่าชาวคานาอันที่รบแพ้จะมาโจมตี จึงปล่อยตัว
เมามายกับการฉลองเฮฮา อับราฮัมแบ่งคนของท่านเพื่อจะตีศัตรูจาก
หลายทิศ ท่านมาถึงค่ายชาวเอลามตอนกลางคืน การโจมตีนั้น
ฉับพลันและรุนแรงจนเอาชนะได้อย่างรวดเร็ว กษัตริย์ชาวเอลามถูกฆ่า
และไพร่พลแตกหนีอย่างอลหม่าน ส่วนโลกกับครอบครัวและเฉลยศึก
ทั้งหลายรวมกับข้าวของที่ถูกริบไปพร้อมกับทรัพย์สมบัติอันมีค่ามากมาย
ตกอยู่ในมือของฝ่ายมีชัย ที่พวกเขาชนะได้ก็เพราะพระเจ้าทรงอวยพร
อับราฮัมผู้ยำเกรงพระองค์ อับราฮัมไม่เพียงแต่รับใช้แผ่นดินครั้งใหญ่
แต่ได้พิสูจน์ถึงความกล้าหาญด้วย ทุกคนเห็นว่าความชอบธรรมไม่ได้
ทำให้ซ้ขาด ศาสนาของอับราฮัมทำให้ท่านกล้ายืนหยัดเพื่อความจริง

จำนวนมากลี้ภัยผู้ที่ถูกบีบบังคับ วิกรกรรมของอับราฮัมทำให้ท่านมีอิทธิพล
ผู้ชนะได้ปลี่ยนเผ่าต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบ เมื่อเดินทางกลับกษัตริย์เมืองโสโดม
กายที่รีบมาทั้งเซออกมากัดอนรับพร้อมด้วยข้าราชการบริพารเพื่อให้เกียรติแก่นักบร
134.4) ย ท่านขอร้องให้อับราฮัมรับของที่รีบมาได้ไป เพียงแต่ขอเคลยศึก
แห่งมัมเร มีที่นั้น ตามธรรมเนียมการสงครามแล้วของที่รีบมาเป็นของผู้ชนะ แต่
ศุร้ายต่าง ๆ อัมไม่ได้ช่วยรบเพื่อหวังผลประโยชน์จึงปฏิเสธไม่รับของเหล่านั้น
ยลิมบุญคุณ เห็นแก่คนที่กำลังทุกข์ร้อน เพียงแต่ขอให้พันธมิตรของท่าน
บราฮัมขอคำแนะนำแบ่งตามความเหมาะสม {PP 135.1}

ดาคนใช้ของท่าน มีน้อยคนที่จะแสดงถึงความดีงามเหมือนอับราฮัมหากต้องถูก
ย่ำเกรงพระเจ้าองค์ในลักษณะเดียวกัน หรือด้านทานได้หากถูกทดลองให้กอบโกย
พันธมิตรของอับรามบติ ตัวอย่างของอับราฮัมดีเดียนคนที่เห็นแก่เงินเห็นแก่ได้
ร่วมกันเดินทางเห็นแก่ความยุติธรรมและการมีมนุษยธรรม ตัวอย่างของท่าน
ค่ายที่เมืองดัลล้องกับคิตพจน์จากพระเจ้าที่กล่าวว่า “เจ้าจงรักเพื่อนบ้าน
ที่กำลังคิดคะนรักตนเอง” (เลวีนิติ 19:18) อับราฮัมกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายกมือ
จุมดี จึงปลี่ยนตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงสร้างฟ้า
ท่านเพื่อจะตีศักดิ์และแผ่นดินว่า แม้เส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าหรือสิ่งใด ๆ ที่
างคืน การโจรของของท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่รับเพื่อมิให้ท่านพูดได้ว่า ‘เราได้บารุง
ษัตริย์ชาวเอลามมิให้มั่งมี’” อับราฮัมไม่เปิดโอกาสให้คนเหล่านั้นคิดว่าท่านสู้รบ
ครอบครวัและเซลประโยชน์ของตนเองหรือให้คนกล่าวว่าอับราฮัมรวยเพราะเงิน
สมบัติอันมีค่ามาของคนอื่น พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าจะอวยพรอับราฮัมและ
จะพระเจ้าทรงองค์คือผู้ที่ทรงสมควรได้รับเกียรติ {PP 135.2}

กับใช้แผ่นดินครี
ความชอบธรรม
ยื่นหยัดเพื่อคว

เมลคีเซเดค

เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเลมเป็นอีกผู้หนึ่งที่ออกมาต้อนรับ

และปกป้องผู้ที่ถูกบีบบังคับ วิจารณ์ของอับราฮัมทำให้ท่านมีอิทธิพลต่อคนเฝ้าต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบ เมื่อเดินทางกลับกษัตริย์เมืองโสโดมเสด็จออกมาต้อนรับพร้อมด้วยข้าราชการบริวารเพื่อให้เกียรติแก่นักบวชที่มีชัย ท่านขอร้องให้อับราฮัมรับของที่รับมาได้ไป เพียงแต่ขอเคลยศึกไว้เท่านั้น ตามธรรมเนียมการสงครามแล้วของที่รับมาเป็นของผู้ชนะ แต่อับราฮัมไม่ได้ช่วยรบเพื่อหวังผลประโยชน์จึงปฏิเสธไม่รับของเหล่านั้น เพื่อเห็นแก่คนที่กำลังทุกข์ร้อน เพียงแต่ขอให้พันธมิตรของท่านได้ส่วนแบ่งตามความเหมาะสม {PP 135.1}

มีน้อยคนที่จะแสดงถึงความดีงามเหมือนอับราฮัมหากต้องถูกทดลองในลักษณะเดียวกัน หรือต้านทานได้หากถูกทดลองให้กอบโกยทรัพย์สินสมบัติ ตัวอย่างของอับราฮัมดีเตียนคนที่เห็นแก่เงินเห็นแก่ได้ ท่านเห็นแก่ความยุติธรรมและการมีมนุษยธรรม ตัวอย่างของท่านสอดคล้องกับคติพจน์จากพระเจ้าที่กล่าวว่า “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (เลวีนิติ 19:18) อับราฮัมกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายกมือสาบานต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินว่า แม้เส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าหรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นของของท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่รับเพื่อมิให้ท่านพูดได้ว่า ‘เราได้บารุงอับราฮัมให้มั่งมี’” อับราฮัมไม่เปิดโอกาสให้คนเหล่านั้นคิดว่าท่านสู้รบเพื่อผลประโยชน์ของตนเองหรือให้คนกล่าวว่าอับราฮัมรวยเพราะเงินทองของคนอื่น พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าจะอวยพรอับราฮัมและพระองค์คือผู้ที่ทรงสมควรได้รับเกียรติ {PP 135.2}

เมลคีเซเดค

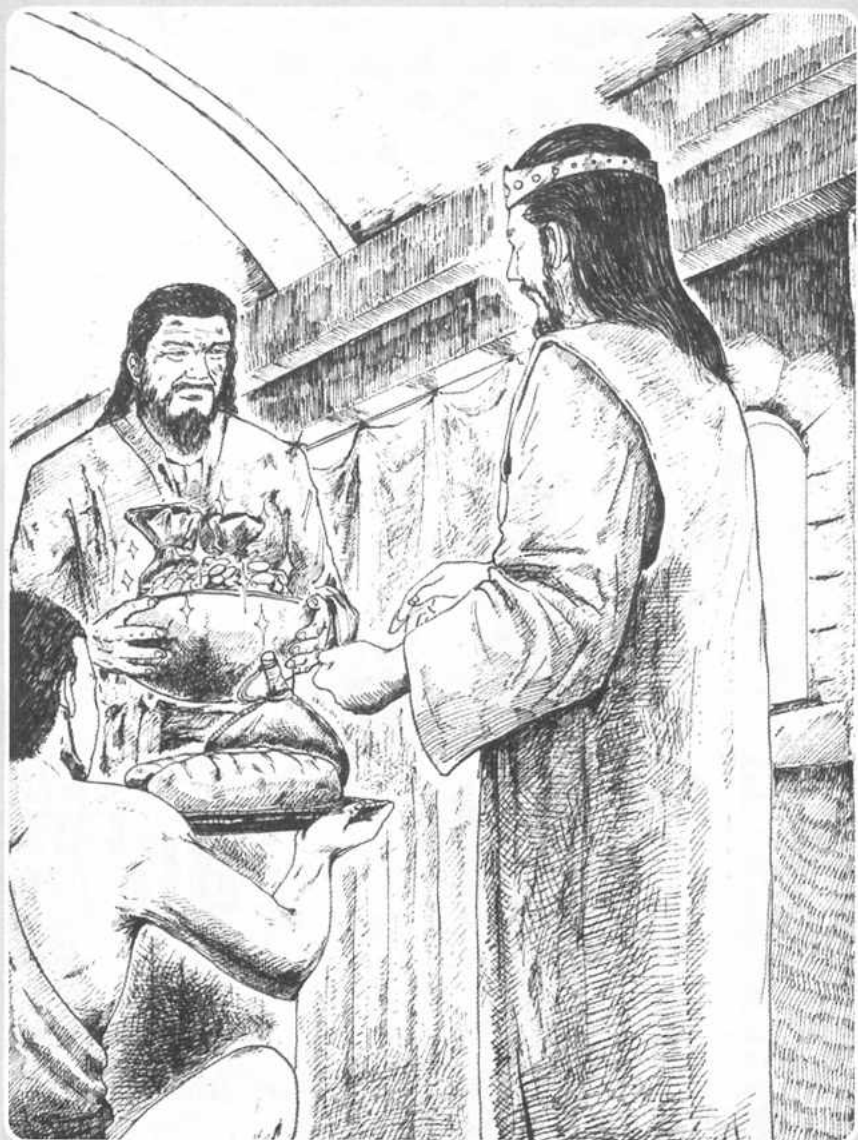
เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเลมเป็นอีกผู้หนึ่งที่ออกมาต้อนรับ

อับราฮัมจากการรบนชนะกลับมา ท่านได้นำขนมปังกับเหล้าองุ่นมาให้ กองกำลังของอับราฮัมเพื่อบรรเทาความเหน็ดเหนื่อย ในฐานะที่เป็น ปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ท่านได้อวยพรอับราฮัมและขอบพระคุณ พระเจ้าที่ทรงใช้ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อทำการช่วยกู้ ส่วนอับราฮัมก็ ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของนั้นถวายแก่กษัตริย์เมลคีเซเดค (PP 136.1)

อับราฮัมกลับไปยังฝูงสัตว์ของตนด้วยความยินดีแต่มีบางอย่างรบกวนใจอยู่ ก่อนหน้านี้ท่านเคยอยู่อย่างสันติ หลีกเลียงจากการพิศพ้องหมองใจเท่าที่เป็นไปได้ บัดนี้รู้สึกสลดหดหู่เมื่อทบทวน เหตุการณ์นองเลือดที่ผ่านมา ส่วนชาติต่าง ๆ ที่ท่านรบนชนะนั้นคง กลับมาเพื่อบุกยึดแผ่นดินคานาอันและโดยเฉพาะเพื่อแก้แค้นท่าน เมื่อ ต้องมายุ่งเกี่ยวในการต่อสู้ระดับชาติเช่นนี้แล้ว ก็ยากที่ชีวิตจะสงบสุข มีหน้าซ้ำท่านยังไม่มีส่วนในแผ่นดินคานาอันที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน และหมดความหวังที่จะได้ทายาทเพื่อให้สำเร็จตามพระสัญญาของพระเจ้า (PP 136.2)

แม้ยามปั้นปูน

พระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสผ่านนิมิตตอนกลางคืน พระเจ้า จอมกษัตริย์ตรัสว่า “อับรามเอ๋ย เจ้าอยากกลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้า บำเหน็จของเจ้าจะยิ่งใหญ่” แต่จิตใจของอับราฮัมเป็นทุกข์สังหรณ์ถึง อนาคตจนไม่สามารถยึดมั่นในพระสัญญาดังที่เคย ท่านอธิษฐานขอให้ เห็นอะไรสักอย่างที่จับต้องได้ว่าพระสัญญานั้นจะสำเร็จ แต่จะสำเร็จ ได้อย่างไรในเมื่อพระเจ้ายังไม่ได้ประทานบุตรชายให้ท่าน อับราฮัม ทูลถามพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทาน อะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตรเลย...แล้วคนที่เกิด

อับราฮัมก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของนั้นถวายแก่กษัตริย์เมลคีเซเดค

พระเจ้าตรัสว่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะมีมากเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า

ในบ้านของข้าพระองค์ก็จะเป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์” อับราฮัม
เสนอที่จะให้เอลีเอเซอร์ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์มาเป็นลูกบุญธรรมและผู้รับ
มรดก แต่พระเจ้าทรงรับรองว่าบุตรของท่านเองจะเป็นทายาท พระองค์
ทรงพาท่านออกไปข้างนอกให้ดูดวงดาวเหลือคณานับที่ส่องแสงพร่างพราว
ตรัสว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น” “อับราฮัมเชื่อใน
พระเจ้าและเพราะความเชื่อนั้นเอง พระเจ้าทรงถือว่าท่านเป็นคน
ชอบธรรม” (โรม 4:3) [PP 136.3]

ขอการยืนยัน

กระนั้นอับราฮัมยังขอให้เห็นอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อรับรอง
ความเชื่อของตนและเพื่อเป็นหลักฐานให้คนรุ่นหลังแน่ใจว่าพระประสงค์
อันกอบปรีย์ด้วยพระคุณจะสำเร็จสำหรับพวกเขาด้วย พระเจ้าทรงกรุณา
ทำพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยวิธีการที่คนสมัยนั้นใช้ในการ
การผนึกตราข้อตกลงสำคัญ พระเจ้าทรงรับสั่งให้อับราฮัมถวายบูชา
ลูกวัวตัวเมีย แพะตัวเมีย และแกะตัวผู้ แต่ละตัวให้มีอายุสามปี ท่าน
ผ่าสัตว์เหล่านี้กลางตัวแล้ววางข้างละซีกตรงกัน นอกจากนี้ท่านก็ถวายนก
เขาตัวหนึ่งกับนกพิราบโตตัวหนึ่งแต่ไม่ได้ผ่าซีก จากนั้นอับราฮัม
จึงเดินระหว่างชิ้นส่วนของสัตว์เหล่านั้นพร้อมปฏิญาณว่าจะเชื่อฟัง
พระเจ้าตลอดไป ท่านเผ่าระวางเครื่องถวายบูชาจนตะวันตกเพื่อไม่ให้
นกกัดกินหรือทำให้เครื่องถวายเป็นมลทิน เมื่อพลบค่ำอับราฮัมหลับ
สนิทและดุเถิด “ความกลัวและความมึนต๋องอย่างยิ่งก็มาทับถมอับราฮัม” ท่าน
ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าเตือนไม่ให้คาดหวังว่าจะได้รับแผ่นดิน
ที่ทรงสัญญานั้นโดยทันที พระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงความทุกข์ยากลำบาก
ที่จะต้องเกิดกับพงศ์พันธุ์ของท่านก่อนการตั้งรกรากในแผ่นดินคานาอัน

พระเจ้ายังทรงเปิดเผยให้อับราฮัมเข้าใจถึงแผนการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และการเสด็จมาพร้อมสง่าราศีของพระองค์ในนิมิตนั้น อับราฮัมเห็นโลกคืบคลานสู่สภาพบริสุทธิ์ประดุจความงามของสวนเอเดน ท่านเห็นว่าพระสัญญาจะสำเร็จในที่สุดเมื่อตนได้อยู่ในแผ่นดินใหม่นั้นตลอดนิรันดร์ (PP 137.1)

พระเจ้าทรงรับรองพันธสัญญาระหว่างพระองค์กับมนุษย์ และใช้สัญลักษณ์แสดงให้เห็นว่า พระองค์สถิตอยู่ด้วยโดยให้มีคบบเพลิงเลื่อนลอยมาระหว่างเครื่องถวาย เผาชิ้นส่วนสัตว์เหล่านั้นจนหมด จากนั้นอับราฮัมก็ได้ยินพระสุรเสียงอีกครั้งหนึ่งยืนยันว่า พงศ์พันธุ์ของท่านจะได้รับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดก ตรัสว่า “เราอบดินแดนนี้ให้เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ไปถึงแม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติส” (PP 137.2)

เมื่ออับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันเกือบสี่ห้าปี พระเจ้าทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จึงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเป็นคนดีพร้อม” อับราฮัมเกรงกลัวและกราบลงถึงดิน พระเจ้าตรัสต่อไปว่า “นี่พันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย” ก่อนหน้านี้อับราฮัมชื่อ ‘อับราม’ แต่เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าพันธสัญญานั้นจะสำเร็จ พระเจ้าจึงเปลี่ยนชื่อให้เป็น ‘อับราฮัม’ ซึ่งมีความหมายว่า ‘บิดาของมหาชน’ ส่วนภรรยาของท่านที่เคยเรียกว่า ‘ซาราย’ พระเจ้าเปลี่ยนเป็น ‘ซาร่าห์’ หมายถึง ‘เจ้าหญิง’ เพราะพระสุรเสียงนั้นตรัสว่า “นางจะให้กำเนิดแก่ชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง” (PP 137.3)

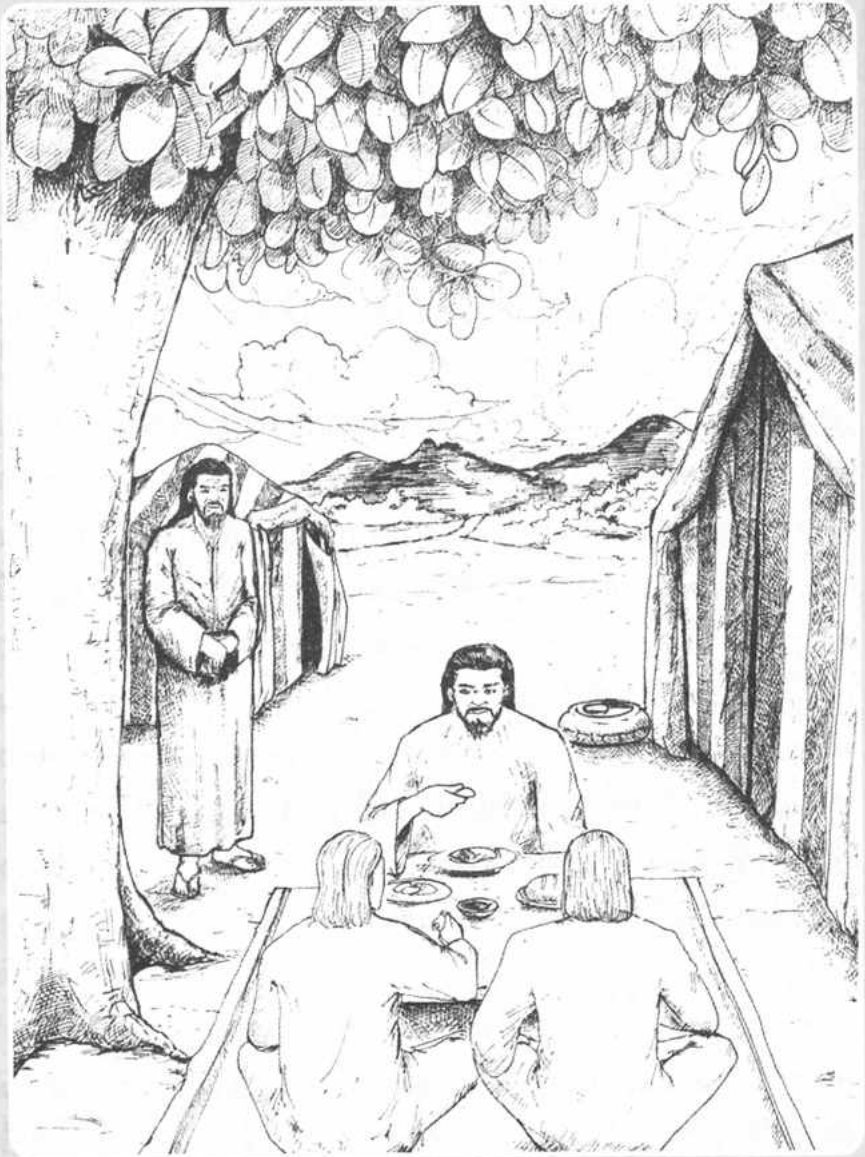
ตราประทับ

ณ บัดนี้พระเจ้าทรงประทานพิธิเข้าสู่หน้ตให้อับราฮัม “เป็นตราแห่งความชอบธรรมซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต” (โรม 4:11) พระเจ้าให้อับราฮัมกับเชื้อสายของท่านถือปฏิบัติตามพิธินี้ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าพวกเขาได้อุทิศตัวรับใช้พระเจ้าและได้แยกตัวออกจากคนที่กราบไหว้รูปเคารพ นอกจากนี้ทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงรับเขาเป็นกลุ่มชนพิเศษของพระองค์ พิธินี้เป็นส่วนรับผิดชอบของพวกเขาในพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม พระเจ้าไม่ให้สมรสกับคนที่ไม่นับถือพระองค์ เพราะจะทำให้พลอยสูญเสียความยำเกรงที่มีต่อพระองค์กับพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และจะถูกทดลองให้ทำบาปเหมือนกับชนชาติต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบ แล้วจะถูกล่อลวงให้กราบไหว้รูปเคารพ {PP 138.1}

พระเจ้าทรงให้เกียรติอับราฮัมอย่างมาก มีทูตสวรรค์เดินสนทนากับท่านอย่างเป็นมิตร เมื่อพระองค์กำลังจะลงโทษเมืองโสโดม พระองค์ไม่ได้ปิดบังอับราฮัมในเรื่องนี้ แล้วท่านได้ทูลวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อคนบาป ตัวอย่างของอับราฮัมที่ต้อนรับเหล่าทูตสวรรค์ยังสอนให้เรามีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วย {PP 138.2}

แยกแปลกหน้า

เพียงวันหนึ่งในฤดูร้อนขณะที่อับราฮัมนั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ชมทิวทัศน์ที่สงบนิ่งอยู่นั้น ท่านมองเห็นชายสามคนเดินมาแต่ไกล ก่อนที่จะมาถึงเต็นท์พวกเขาหยุดเหมือนลังเลว่าจะเดินไปทางไหนต่ออับราฮัมไม่รอให้พวกเขาขอความช่วยเหลือ แต่รีบลุกขึ้นวิ่งไปต้อนรับ ขณะที่นักเดินทางเหล่านั้นทำท่าจะเดินไปทางอื่น ท่านรีบวิงวอนอย่างสุภาพ

อับราฮัมต้อนรับแขกแปลกหน้าสามคน

นอบน้อมขอให้มาพักผ่อนและรับประทานอาหารเช้าก่อน อับราฮัม
ตักน้ำด้วยมือของท่านเองเพื่อให้แขกล้างฝุ่นจากเท้า ในขณะที่พวกเขา
กำลังนั่งพักอยู่ใต้ต้นไม้ อับราฮัมไปเลือกสิ่งที่จะนำมาปรุงอาหารเมื่อ
เตรียมเสร็จท่านได้ยืนให้เกียรติแขกขณะที่พวกเขารับประทานอาหาร
พระเจ้าถือว่าการแสดงมารยาทครั้งนั้นสำคัญพอที่จะให้บันทึกไว้ใน
พระคัมภีร์ และหลังจากนั้นกว่าหนึ่งพันปีมีอัครสาวกท่านหนึ่งเขียน
โดยการดลใจจากพระเจ้าว่า “อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า
เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดย
ไม่รู้ตัว” (ฮีบรู 13:2) [PP 138.3]

เมื่ออับราฮัมเห็นแขกก็คิดว่าเป็นเพียงนักเดินทางที่เหน็ดเหนื่อย
เท่านั้น ไม่คิดเลยว่าหนึ่งในนั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงสมควรได้
รับการกราบไหว้นมัสการ แต่บัดนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยให้อับราฮัม
ทราบว่าแขกของท่านเป็นใคร ถึงแม้ว่าพระองค์กับทูตสวรรค์สององค์
เดินทางมาเพื่อการลงโทษแต่สำหรับอับราฮัมผู้เชื่อนั้นพระองค์ตรัส
เป็นคำอวยพรก่อน แม้ว่าพระองค์จะทรงบันทึกความผิดบาปและ
ลงโทษอย่างเที่ยงตรงแต่พระองค์ไม่ทรงยินดีในการลงโทษนั้น พระองค์
ผู้ทรงกอปรด้วยความรักมั่นคงทรงถือว่าการทำลายเป็นพระราชกิจที่
แปลกประหลาดสำหรับพระองค์ (อิสยาห์ 28:21) [PP 138.4]

“มิตรภาพ¹ ของพระเจ้ามีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์” (สดุดี
25:14) อับราฮัมให้เกียรติพระเจ้าและพระเจ้าทรงให้เกียรติอับราฮัม
โดยทรงสำแดงพระประสงค์ของพระองค์แก่ท่าน พระองค์ตรัสว่า “ควร
หรือที่เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเราจะกระทำนั้นมิให้อับราฮัมรู้” พระองค์จึง
ตรัสกับอับราฮัมว่า “เสียงร้องกล่าวโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์
นั้นดังเหลือเกินและบาปของเขาก็หนักมาก เราจะลงไปดูว่าพวกเขา

¹ พระคัมภีร์รุ่น KJV เขียนว่า “ความลับ”

กระทำผิดจริงตามคำร้องทุกข์ที่มาถึงเรานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เราก็จะรู้” พระเจ้าทรงทราบอยู่แล้วว่าบรรดาบาปผิดของเมืองโสโดมมีมากน้อยเพียงไร แต่พระองค์ตรัสตามสำนวนภาษาของมนุษย์เพื่อให้เข้าใจว่าสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนั้นยุติธรรม ก่อนที่จะลงโทษคนบาปพระองค์เสด็จลงไปตรวจดูด้วยพระองค์เอง ถ้าพวกเขาไม่พินิจพิจารณาของพระเจ้าพระองค์ก็จะยังคงให้โอกาสกลับใจ (PP 139.1)

วิงวอนเพื่อโสโดม

ทูตสวรรค์สององค์นั้นออกเดินทางถึงอับราฮัมอยู่ลำพังกับพระองค์ ซึ่งบัดนี้อับราฮัมรู้ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า อับราฮัมได้วิงวอนเพื่อชาวเมืองโสโดม ครั้งหนึ่งท่านเคยช่วยชาวเมืองด้วยดาบ ครั้งนี้พยายามช่วยด้วยการอธิษฐาน โลกกับครอบครัวยังคงอาศัยอยู่ในเมืองนั้น ท่านเคยช่วยพวกเขาให้พ้นมือของชาวเอลามด้วยความรักและไม่เห็นแก่ตัว บัดนี้ความรักอันเดียวกันนำท่านให้พยายามช่วยคนเหล่านั้นให้พ้นพระพิโรธของพระเจ้าที่เดือดดาลตั้งพายุ (PP 139.2)

อับราฮัมเคารพยำเกรงพระเจ้ามากและถ่อมตัวลงวิงวอนขอต่อพระองค์ว่า “ขอประทานโทษที่ข้าพระองค์บังอาจกราบทูลต่อพระเจ้า ข้าพระองค์ผู้เป็นเพียงผงคลีและขี้เถ้า” อับราฮัมไม่ถือตัวหรืออวดความชอบธรรมของตนแต่อย่างใด ท่านไม่ได้อ้างว่าตนสมควรได้รับความโปรดปรานเนื่องจากความเชื่อฟังของตน และไม่ได้ลำเลิกเรื่องเครื่องบูชาที่ตนถวายหรือการเสียสละในการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ท่านวิงวอนเพื่อคนบาปในฐานะที่ตนเองเป็นคนบาปคนหนึ่งทุกคนที่เข้าหาพระเจ้าควรมีท่าที่เช่นนี้ แต่อับราฮัมยังแสดงถึงความมั่นใจเหมือนกับลูกที่กำลังอ้อนวอนต่อพ่อผู้เป็นที่รัก ท่านเข้าใกล้

พระองค์และวิงวอนหนักขึ้น ถึงแม้โลหจะอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมแต่
เขามิได้ร่วมทำบาปกับชาวเมือง อับราฮัมจึงคิดว่าในเมืองที่มี
ประชากรมากมายอย่างนั้นคงมีคนอื่นที่นมัสการพระเจ้าที่แท้จริงด้วย
และจากความเข้าใจนี้ท่านจึงขอต่อพระองค์ว่า “ขอพระองค์อย่าคิดที่จะ
กระทำเช่นนั้นเลย อย่าคิดที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรม...ขอ
พระองค์อย่าทรงทำเช่นนั้นเลย พระองค์ผู้พิพากษาสากลโลกจะไม่
กระทำสิ่งที่ยุติธรรมหรือ” อับราฮัมมิได้ขอเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และ
แต่ละครั้งที่พระเจ้าทรงตอบตามที่ขอนั้น ทำให้ท่านมีความกล้าหาญ
มากขึ้นจึงขอร้องอย่างต่อเนื่องจนพระองค์ทรงยืนยันว่าถ้ามีคนชอบธรรม
เพียงสิบคนในเมืองพระองค์จะไม่ทำลาย {PP 139.3}

ความรักที่อับราฮัมมีต่อคนที่กำลังพินาศนั้นเป็นแรงบันดาลใจ
ให้ท่านอธิษฐาน ในขณะที่ท่านเกลียดชังความบาปในเมืองอันชั่วร้าย
ก็ยังปรารถนาให้คนบาปได้รับความรอด การใส่ใจที่อับราฮัมมีต่อเมือง
โสโดมอย่างสุดซึ่งเป็นแบบอย่างถึงความทุกข์ร้อนที่เราควรมีต่อคนที่
ไม่สำนึกผิด เราควรเกลียดชังความบาป แต่รักและสงสารคนบาป มี
คนมากมายรอบตัวเรากำลังจะพินาศอย่างน่ากลัวและสิ้นหวังพอ ๆ
กับที่เกิดแก่เมืองโสโดม ในแต่ละวันประตูพระกรุณาถูกปิดสำหรับ
บางคน ในแต่ละชั่วโมงมีบางคนพ้นขีดพระเมตตาของพระเจ้า แล้ว
เสียงคนที่จะอ้อนวอนเตือนคนบาปให้หวังหนีความพินาศอันน่ากลัวนั้น
อยู่ที่ไหน มือที่จะเอื้อมไปอุ้มคนบาปให้พ้นความตายอยู่ที่ไหน คนที่
ถ่อมตัวลงวิงวอนขอพระเจ้าเพื่อคนบาปด้วยความเชื่อที่ไม่หยุดหย่อน
อยู่ที่ไหน {PP 140.1}

สหายของพระเจ้า

อับราฮัมมีจิตวิญญาณเหมือนพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าทรงวิงวอนแทนคนบาป พระองค์ผู้ทรงชำระค่าไถ่มนุษย์ ทรงรู้จักคุณค่าของคน ๆ หนึ่ง พระองค์ทรงเกลียดชังความบาปอย่าง ผู้บริสุทธิ์เท่านั้นจะเกลียดได้และทรงสำแดงความรักต่อคนบาปตามพระบารมีอันล้นพ้นของพระองค์ เมื่อพระองค์กำลังทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนและแบกความผิดบาปอันหนักหน่วงของมนุษยชาติ พระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อคนที่เยาะเย้ยและทำร้ายพระองค์โดยตรัสว่า “โอพระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) {PP 140.2}

พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า อับราฮัมเป็น “สหายของพระเจ้า” และเป็น “บิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ” (ยากอบ 2:23; โรม 4:11) พระเจ้าทรงเป็นพยานถึงความซื่อสัตย์ของอับราฮัม ตรัสว่า “เพราะว่าอับราฮัมได้ฟังเสียงเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และพระธรรมของเรา” และตรัสอีกว่า “เพราะเราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลาน² และครอบครัวที่สืบมาให้รักษาพระมรรคาของพระเจ้าโดยทำความชอบธรรม และความยุติธรรม เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ประทานสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วให้แก่อับราฮัม” ท่านได้รับเกียรติอย่างมากที่ได้เป็นต้นตระกูลของชนชาติที่ถือรักษาความจริงของพระเจ้าเพื่อมวลมนุษย์นับเป็นเวลาหลายศตวรรษ เป็นชนชาติที่เป็นเหตุให้โลกทั้งโลกได้รับพระพรเมื่อพระเมสสิยาห์ทรงบังเกิดตามพระสัญญา แต่พระเจ้าผู้ทรงเรียกท่านนั้น ทรงเห็นว่าท่านเหมาะสม พระเจ้าผู้ทรงตรัสนั้น ทรงประจักษ์ในความคิดของมนุษย์ได้แต่ไกล และทรงวินิจฉัยแต่ละคนอย่างถูกต้องแม่นยำ ตรัสว่า

²พระคัมภีร์รุ่น KJV เขียน “เรารู้จักเขาว่า เขาจะกำชับลูกหลาน”

“เรารู้จักเขา” อับราฮัมจะไม่ทรยศต่อความจริงเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ท่านจะรักษาพระบัญญัติและปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างชอบธรรมและ ยุติธรรม ท่านจะไม่เพียงแต่ยำเกรงพระเจ้าเป็นการส่วนตัว แต่จะ สอนคนในครอบครัวให้เข้าใจเรื่องความชอบธรรมด้วย พระบัญญัติ ของพระเจ้าจะเป็นกฎบังคับในบ้านของท่าน {PP 140.3}

ผู้ปกครองตัวอย่าง

คนที่อาศัยอยู่กับอับราฮัมมีมากกว่าหนึ่งพันคน คือบรรดา ผู้ติดตามคำสอนของท่านและนมัสการพระเจ้าที่แท้จริงได้มาอยู่ใน ค่ายของอับราฮัม คนเหล่านี้ได้รับคำสั่งสอนเพื่อเตรียมเป็นตัวแทน แห่งความเชื่อที่แท้จริง อับราฮัมจึงต้องรับผิดชอบสูง ท่านกำลังสอน หัวหน้าครอบครัวหลายคนและวิธีการของท่านจะถูกนำไปใช้ใน ครอบครัวที่คนเหล่านั้นดูแลอยู่ {PP 141.1}

ในสมัยก่อนนั้นผู้เป็นพ่อทำหน้าที่ผู้นำและปुरुหิตของครอบครัว เขามีอำนาจเหนือลูก ๆ แม้ว่าพวกเขาจะเติบโตมีครอบครัวกันไปแล้วก็ ตาม ลูกหลานและคนในเชื้อสายทุกคนถูกสอนให้นับถือพ่อเป็น หัวหน้าทั้งในด้านศาสนาและในกิจการงานทั่วไป อับราฮัมพยายาม รักษาการปกครองแบบนี้ให้สืบเนื่องไปเพราะช่วยดำรงความรู้ในเรื่อง พระเจ้าไว้ ต้องให้คนในครอบครัวผูกพันกันเพื่อกีดกันการไหว้รูป เคารพที่แพร่หลายและหยิ่งรากลึกอยู่ในขณะนั้น อับราฮัมพยายาม ทุกวิถีทางที่ตนสามารถจะทำได้เพื่อป้องกันคนที่อยู่ในการดูแลของตน ไม่ให้ไปคลุกคลีกับคนที่ไม่นับถือพระเจ้า เพื่อจะไม่ต้องเห็นเขากราบ ไหว้รูปเคารพ เพราะท่านรู้ว่าการคลุกคลีกับความชั่วจะทำให้จิตใจ ตายด้านและถือหลักธรรมอย่างผิดเพี้ยน ท่านระมัดระวังเพื่อ

ปิดกั้นคำสอนเทียมเท็จไม่ให้เข้ามา และให้คนในครอบครัวตระหนกอยู่
เสมอว่าฤทธาภาพและสง่าราศีของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็น
ศูนย์กลางของการนมัสการที่แท้จริง (PP 141.2)

พระเจ้าทรงวางระเบียบการเช่นนี้ด้วยพระปัญญาของพระองค์เอง
เพื่อให้คนของพระองค์ตัดขาดจากคนที่ไม่นับถือพระองค์ให้มากที่สุด
เท่าที่ทำได้ เขาจะได้อาศัยอยู่ตามลำพังและจะไม่ถูกนับอยู่กับการ
ประชาชาติ พระองค์ทรงแยกอับราฮัมออกจากอิทธิพลล่อใจใน
เมโสโปเตเมียและจากญาติพี่น้องที่ไหว้รูปเคารพ เพื่อให้ท่านได้สั่งสอน
ครอบครัว เพื่อลูกหลานในแต่ละชั่วอายุต่อไปจะได้รักษาความเชื่อ
ที่แท้จริงเอาไว้ (PP 141.3)

ความรักที่อับราฮัมมีต่อลูกและคนในครอบครัวนำท่านให้
ปกป้องความเชื่อของพวกเขาและสอนให้รู้จักบัญญัติของพระเจ้า นี่เป็น
มรดกอันล้ำค่าที่สุดที่ท่านจะมอบให้ได้ และมรดกนี้จะถูกถ่ายทอดไป
สู่ชาวโลกทั้งปวงโดยผ่านทางพวกเขา อับราฮัมสอนทุกคนใน
ครอบครัวว่าพวกเขาอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
ไม่ให้พ่อแม่บีบบังคับลูก ฝ่ายลูกนั้นให้เชื่อฟังพ่อแม่ หน้าที่ของทุกคน
ปรากฏในพระบัญญัติของพระเจ้าและการเชื่อฟังตามพระบัญญัติ
เท่านั้นที่จะนำมาสู่ความสุขความเจริญ (PP 142.1)

ตัวอย่างของอับราฮัมและอิทธิพลเจียบ ๆ ในชีวิตประจำวัน
เป็นบทเรียนอย่างต่อเนืองให้คนศึกษา ความซื่อสัตย์ที่ไม่เอนเอียง
ความดีและมารยาทที่ไม่เห็นแก่ตัวที่ภักซ์ตริย์หลายองค์เคยชื่นชม
ปรากฏอยู่ในบ้านของอับราฮัม รอบตัวท่านมีบรรยากาศที่อบอุ่นและสดชื่น
อุปนิสัยก็สง่างามแสดงให้ทุกคนเห็นว่าอับราฮัมผูกพันกับสวรรค์ ท่าน
ไม่มองข้ามจิตวิญญาณของคนใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดในบ้าน ไม่ได้แบ่งแยก

ให้มีกฎหนึ่งสำหรับนายอีกกฎหนึ่งสำหรับคนใช้หรือข้อกำหนดให้
คนรวยอย่างหนึ่งและคนจนอีกอย่างหนึ่ง ทุกคนได้รับการเห็นอกเห็นใจ
และความเป็นธรรมทั่วหน้ากัน ล้วนแล้วแต่เป็นผู้รับพระคุณแห่งชีวิต
เป็นมรดกร่วมกันกับท่าน (PP 142.2)

“เราจะได้กำชับลูกหลานและครอบครัวที่สืบมา” พระเจ้าทรง
รู้ว่าอับราฮัมจะไม่ทำบาปโดยละเลยไม่ห้ามลูกทำตามใจปรารถนาชั่ว
ท่านจะไม่อ่อนแอหรือโง่เขลาโดยปล่อยใจลำเอียงไม่เป็นกลาง ท่าน
จะไม่สำคัญผิดว่าการรักลูกเป็นเหตุให้สามารถละเลยต่อหน้าที่
รับผิดชอบ อับราฮัมจะสั่งสอนอย่างถูกต้องและจะรักษากฎเกณฑ์
ที่ขอบธรรมให้ดำรงอยู่ (PP 142.3)

สอนลูกอย่างไร

ในสมัยของเราช่างมีน้อยคนนักที่ทำตามแบบอย่างของอับราฮัม
มีพ่อแม่จำนวนมากที่ตาบอดใช้อารมณ์เป็นใหญ่ และปล่อยลูกให้ทำ
ตามอำเภอใจขณะที่ลูกยังขาดความสามารถในการแยกแยะถูกผิด
และยังควบคุมอารมณ์ไม่เป็น เขาเรียกการตามใจลูกเช่นนี้ว่ารัก แต่
ความจริงแล้วนี่ไม่ใช่ความรัก หากเป็นการทำร้ายเยาวชนอย่างรุนแรง
และเป็นการทำผิดต่อมวลมนุษย์อย่างหนัก การที่พ่อแม่ตามใจลูกนั้น
ทำให้เกิดปัญหาในครอบครัวและในสังคม ทำให้เยาวชนเอาแต่ใจตัวเอง
แทนที่จะทำตามกฎเกณฑ์ของพระเจ้า พวกเขาจึงเติบโตขึ้นมาพร้อมกับ
จิตใจที่คัดค้านต่อน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วก็ถ่ายทอดจิตใจ
ที่ดูหมิ่นศาสนาและไม่เชื่อฟังแก่ลูกหลานสืบต่อไป พ่อแม่ควรกำชับ
ลูกหลานเหมือนอับราฮัม จงสอนและฝึกฝนให้ลูกเชื่อฟังพ่อแม่
ซึ่งเป็นก้าวแรกของการเชื่อฟังพระเจ้า (PP 142.4)

การที่คนทั่วไปและแม้แต่ผู้สอนศาสนาเองไม่เห็นความสำคัญของพระบัญญัติของพระเจ้า เป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้ายมากมาย มีการสอนกันทั่วไปว่าพระบัญญัติของพระเจ้าถูกยกเลิกไม่มีการบังคับใช้แล้ว จึงส่งผลเสียด้านศีลธรรมไม่ต่างกับการไหว้รูปเคารพ คนที่พยายามลดความสำคัญของพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้ากำลังโจมตีรากฐานการปกครองของครอบครัวและของชาติบ้านเมือง พ่อแม่ที่นับถือศาสนาหลายคนไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของพระองค์และไม่สั่งสอนลูกหลานให้รักษาทางของพระองค์ เขาไม่ยึดถือพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นกฎแห่งชีวิต ส่วนลูกเมื่อโตขึ้นและมีครอบครัวของตนเองแล้วก็ไม่เห็นความจำเป็นที่จะสอนลูก ๆ ในสิ่งที่ตนเองไม่เคยถูกสอน ฉะนั้นจึงมีครอบครัวจำนวนมากที่ไม่นับถือพระเจ้า เพราะเหตุนี้เองความเสื่อมเสียจึงแพร่หลายและลงรากลึก {PP 143.1}

พ่อแม่จะไม่สามารถสอนลูกหลานให้อยู่ในอิวาทได้จนกระทั่งพวกเขาดำเนินตามพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์ เราต้องปฏิรูปในเรื่องนี้อย่างเอาจริงเอาจัง พ่อแม่ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองศิษยาภิบาลและศาสนาจารย์ก็ต้องปรับปรุง เพื่อให้พระเจ้าอยู่ในบ้านของเขา หากพวกเขาอยากเห็นการเปลี่ยนแปลงเขาก็ต้องนำเอาพระคำของพระเจ้าเข้ามาในครอบครัวและให้พระคำนั้นเป็นที่ปรึกษา สอนลูกให้รู้ว่าพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้าที่ตรัสมายังเขา ให้เชื่อฟังโดยไม่คลางแคลงใจ สอนลูกด้วยความอดทนและความปรารถนาอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ให้รู้ว่าจะดำรงชีวิตอย่างไรเพื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าเด็กที่เติบโตในบ้านเช่นนี้พร้อมที่จะเผชิญกับคำสอนแปลกปลอมของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า เมื่อพวกเขายอมรับพระคัมภีร์เป็นรากฐานแห่งความเชื่อ ชีวิตจึงมั่นคงไม่ถูกพัดพาไปด้วยคำสอนอันชวนสงสัยที่ไหล

เข้ามาอย่างท่วมท้น {PP 143.2}

ครอบครัวคริสเตียน

มีครอบครัวจำนวนมากที่ละเลยต่อการอธิษฐาน พ่อแม่รู้สึกว่าไม่มีเวลาที่จะนมัสการเข้าเย็น เขาไม่ยอมสละเวลาเพียงเล็กน้อยเพื่อขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระเมตตาคุณของพระองค์ พระพรจากแสงแดดสายฝนที่ทำให้พืชพันธุ์เจริญงอกงาม และการเฝ้าดูแลของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธ์ เขาไม่มีเวลาอธิษฐานขอการทรงนำและการทรงช่วยเหลือจากพระเจ้า เขาไม่ขอให้พระเยซูประทับอยู่ในบ้านหากแต่ออกไปทำงานไม่ต่างกับวัวควายที่ไถนาโดยไม่คิดถึงพระเจ้าแห่งสวรรค์ จิตวิญญาณของพวกเขาล้ำค่ายิ่งจนพระบุตรของพระเจ้ายอมสละพระชนม์ชีพของพระองค์ไถ่เขากลับมาเพื่อไม่ต้องตายอย่างสิ้นหวัง แต่เขาไม่เห็นคุณค่าของพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์จึงไม่ต่างกับสัตว์ที่ต้องพินาศ {PP 143.3}

คนที่อ้างว่ารักพระเจ้าจนนับถือพระองค์เหมือนดังบรรพชนที่สร้างแท่นบูชาถวายพระเจ้าในทุกที่ที่ कांगเดินท์ ปัจจุบันทุกครัวเรือนควรเป็นศาลาอธิษฐานมากยิ่งขึ้นกว่าสมัยก่อน ๆ พ่อแม่ควรถ่อมตัวลงและอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอเพื่อลูกและเพื่อตนเอง ให้พ่อเป็นดังปุโรหิตในครอบครัวนำการอธิษฐานเข้าเย็น และให้แม่กับลูก ๆ ร่วมในการอธิษฐานและการสรรเสริญ พระเยซูทรงพอพระทัยที่จะประทับอยู่ในบ้านเช่นนี้ {PP 144.1}

ครอบครัวคริสเตียนทุกครอบครัวควรส่องแสงบริสุทธ์ออกไปให้ทุกคนแสดงความรักทางการกระทำ และในคำพูดทุกคำให้มีมารยาทไม่เห็นแก่ตัว ทำดีต่อกันอย่างสุภาพอ่อนน้อม ยังมีครอบครัวที่ปฏิบัติ

ตามหลักการนี้ เป็นครอบครัวที่นมัสการพระเจ้าและผูกพันกันด้วยความรัก ทุกเช้าเย็นจะได้ยินคำอธิษฐานลอยขึ้นไปสู่พระเจ้างดกลิ่นเครื่องหอมบูชา แล้วพระเมตตากับพระพรจะไปรยลงมาสู่ผู้ที่ทูลขอ
ดั่งน้ำค้างยามรุ่งอรุณ {PP 144.2}

ครอบครัวคริสเตียนที่มีระบบระเบียบนั้นเป็นหลักฐานอันชัดเจนสนับสนุนความจริงของคริสตศาสนา ซึ่งคนที่ไม่เชื่อไม่อาจปฏิเสธได้ ทุกคนสามารถเห็นว่ามีอำนาจจงใจบางอย่างในครอบครัวที่ส่งผลดีต่อไปถึงลูก และเห็นว่าพระเจ้าของอับราฮัมสถิตกับพวกเขา ถ้าหากครอบครัวที่อ้างตัวเป็นคริสเตียนแสดงถึงความเชื่ออย่างถูกต้อง ก็จะมีแรงจูงใจที่ดีอย่างมากมาย เขาจะได้เป็น “ความสว่างของโลก” อย่างแท้จริง (มัทธิว 5:14) พระเจ้าตรัสกับพ่อแม่ที่ซื่อสัตย์ทุกคนด้วยพระดำรัสเดียวกันที่ตรัสแก่อับราฮัมว่า “เราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลานและครอบครัวที่สืบมาให้รักษาพระมรรคาของพระเจ้า โดยทำความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ประทานสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วให้แก่อับราฮัม” {PP 144.3}

13

บททดสอบความเชื่อ

อ่านปฐมกาลบทที่ 16; 17:18-20; 21:1-14; 22:1-19

ลัดหน้าพระเจ้า

อับราฮัมเชื่ออย่างไม่มีข้อสงสัยว่าพระเจ้าจะประทานบุตรตามพระสัญญา แต่ท่านมิได้รอให้พระองค์กระทำให้สำเร็จตามวิธีการ และเวลาที่ทรงกำหนดไว้ การที่ต้องรอคอยได้ทดสอบความเชื่อในฤทธานุภาพของพระเจ้า แต่ทว่าท่านไม่ผ่านการทดสอบนั้น ซาราห์คิดว่าการมีบุตรในวัยชราเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้จึงคิดหาวิธีหวังที่จะช่วยให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จ โดยยกคนใช้ให้เป็นภรรยาน้อยของอับราฮัม ในสมัยนั้นการมีภรรยาหลายคนเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายจนทำให้คนทั่วไปถือว่าเป็นเรื่องปกติไม่เป็นบาป แต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็นการฝ่าฝืนต่อพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ดี และเป็นตัวบ่อนทำลายความสงบสุขและความศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันครอบครัว การแต่งงานระหว่างอับราฮัมกับฮาการ์ไม่เพียงแต่ส่งผลร้ายแก่คนในครอบครัวของท่านเองเท่านั้น แต่ผลเสียยังตกทอดไปจนถึงคนรุ่นหลังอีกด้วย

{PP 145.1}

ฮาการ์รอดดีที่ตนได้รับเกียรติมาเป็นภรรยาของอับราฮัม และหวังจะเป็นมารดาของชนชาติใหญ่ที่จะสืบเชื้อสายมาจากบุตรของตน เธอเกิดความหึงผยองและสบประมาทดูแลคนนายหญิงของตน ความอิจฉาริษยาของทั้งสองฝ่ายทำลายความสงบสุขที่เคยมีอยู่ในครอบครัว อับราฮัมจำใจต้องฟังคำบ่นดัดพ้อของทั้งสองฝ่ายและพยายามสร้างความปรองดองกันแต่ก็ไร้ผล ถึงแม้ซาร่าห์เป็นคนอ่อนน้อมให้อับราฮัมแต่งงานกับฮาการ์ แต่บัดนี้เธอกลับโยนความผิดให้สามี ฮาการ์ต้องการขับไล่คู่แข่งออกไป แต่อับราฮัมไม่อนุญาตเพราะนางฮาการ์จะมีลูกให้ท่าน และอับราฮัมหวังว่าลูกคนนี้จะ เป็นบุตรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ อย่างไรก็ตามฮาการ์ยังคงเป็นคนใช้ของนางซาร่าห์ อับราฮัมจึงให้เธออยู่ได้คำสั่งของนายหญิงต่อไป แต่ใจที่ยังยโสของฮาการ์ไม่ยอมทนต่อการดูต่ำที่เกิดขึ้นเพราะการรอดดีของตน “นางซาราย¹ เคียดเคี้ยวหญิงนั้นจนนางหนีไปให้พ้นหน้า” (PP 145.2)

ฮาการ์มุ่งหน้าไปทางทะเลทราย ขณะที่เธอพักอยู่ข้างบ่อน้ำพุด้วยความอ้างว้างเดียวดายทูตสวรรค์ของพระเจ้าในรูปร่างของมนุษย์ปรากฏอยู่ต่อหน้าเธอ และเรียกเธอว่า “ฮาการ์ หญิงคนใช้ของนางซาราย” เพื่อเตือนให้เธอระลึกว่าเธอเป็นใครและมีหน้าที่อะไร ทูตของพระเจ้าสั่งฮาการ์ว่า “กลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้บังคับเขาเถิด” การว่ากล่าวนี้ยังแฝงด้วยคำปลอบโยน ทูตสวรรค์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงรับฟังความทุกข์ร้อนของเจ้า” “เราจะให้พงศ์พันธุ์ของเจ้าทวีมากขึ้นจนนับไม่ถ้วน” และเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงพระเมตตาของพระเจ้าตลอดไป ทูตองค์นั้นได้บอกให้ฮาการ์ตั้งชื่อบุตรของเธอว่า อิชมาเอล มีความหมายว่า “พระเจ้าทรงรับฟัง” (PP 145.3)

¹ชื่อเดิมของซาร่าห์

คำสัญญา

เมื่ออับราฮัมมีอายุเกือบหนึ่งร้อยปีพระเจ้าทรงย้ำอีกครั้งถึงพระสัญญาว่าจะประทานบุตรให้แก่ท่าน โดยยืนยันว่าทายาทที่จะสืบเชื้อสายนั้นจะเป็นบุตรของนางซาราห์ แต่อับราฮัมยังไม่เข้าใจพระสัญญา จึงหวนคิดถึงอิซมาเอลทันที ท่านเชื่อว่าชีวิตของอิซมาเอลจะทำให้พระประสงค์อันกอปรด้วยพระคุณของพระเจ้าสำเร็จ จึงอุทธานออกมาด้วยความรักที่มีต่อลูกว่า “โอขอให้อิซมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์” แล้วพระเจ้าทรงให้คำมั่นสัญญาด้วยถ้อยคำที่กระจ่างชัดว่า “ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้เจ้าและเจ้าจงตั้งชื่อเขาว่า อิสอัค เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขา” ถึงกระนั้นพระองค์ไม่ได้มองข้ามคำภาวนาของอับราฮัม ตรัสว่า “ฝ่ายอิซมาเอลนั้นเราพึงเจ้าแล้ว เราจะอำนวยการแก่เขา...และเราจะกระทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง” (PP 146.1)

การกำหนดของอิสอัคทำให้อับราฮัมกับซาราห์สนใจปรารถนา มีความปลาบปล้ำยินดีทั่วทั้งที่อยู่อาศัยของท่านทั้งสองหลังจากที่ต้องรอคอยอย่างยาวนานมาตลอดชีวิต แต่สำหรับนางฮาการ์แล้วเหตุการณ์นี้ได้หยุดยั้งสิ่งที่เธอใฝ่ฝันมาตลอด ฝ่ายอิซมาเอลเติบโตเป็นหนุ่มและทุกคนต่างรู้ดีว่าเขาจะเป็นผู้สืบทอดมรดกอันมั่งคั่งของอับราฮัม เป็นทายาทที่จะรับพระพรที่ทรงสัญญาแก่เชื้อสายของท่าน บัดนี้เขาไม่ได้รับความสำคัญเช่นเดิมเสียแล้ว เมื่อเกิดความผิดหวังทั้งแม่และลูกจึงเกลียดชังบุตรของนางซาราห์ ยิ่งเห็นทุกคนยินดีก็ยิ่งทำให้สองแม่ลูกเกิดความอิจฉาริษยามากขึ้น จนกระทั่งอิซมาเอลกล้าเหย้าหยันทายาทแห่งพระสัญญาอย่างเปิดเผย นางซาราห์มองเห็นความบาดหมางที่เกิดขึ้นเรื่อยมาจากพฤติกรรมที่ก้าวร้าวในตัวของอิซมาเอลจึงขอร้องให้

อับราฮัมขับไล่ฮาการ์และอิซมาเอลไปจากค่าย ความทุกข์ใจอย่างใหญ่หลวงจึงตกอยู่กับอับราฮัม ท่านจะขับไล่ไล่ส่งอิซมาเอลลูกชายที่ท่านรักได้อย่างไร ขณะที่ว่าวุ่นใจท่านได้ร้องทูลขอการทรงนำจากพระเจ้า พระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์มาบอกให้ท่านทำตามที่ซาราห์ต้องการ ความรักที่อับราฮัมมีต่อฮาการ์และอิซมาเอลจะต้องไม่เป็นอุปสรรคขวางกั้นความกลมเกลียวและความสุขในครอบครัวของท่าน ทูตสวรรค์ได้กล่าวปลอบประโลมด้วยพระสัญญาว่าถึงแม้อิซมาเอลจะต้องพลัดพรากจากบ้านบิดา แต่พระเจ้าไม่ทอดทิ้งเขา พระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเขาและเขาจะเป็นบิดาของชนชาติใหญ่ อับราฮัมเชื่อฟังถ้อยคำของทูตสวรรค์ด้วยความปວดร้าใจ ท่านต้องแบกรับความขมขื่นสุดที่จะบรรยายในขณะที่ส่งนางฮาการ์และลูกชายออกไป (PP 146.2)

บทเรียนที่ต้องจำ

คำสั่งสอนที่อับราฮัมได้รับในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของการเป็นคู่สมรสเป็นบทเรียนให้แก่คนในทุกยุคทุกสมัย สอนให้รู้ว่าสิทธิและความสุขของการเป็นสามีภรรยาจะต้องปกป้องไว้ให้ถึงที่สุดแม้ต้องแลกกับการเสียสละครั้งใหญ่ก็ตาม นางซาราห์เป็นภรรยาที่แท้จริงเพียงคนเดียวของอับราฮัม ไม่ควรมีใครมาแย่งส่วนในสิทธิความเป็นภรรยาและแม่ นั่นได้ นางให้เกียรติสามี ด้วยเหตุนี้ชื่อของนางจึงปรากฏในพันธสัญญาใหม่ในฐานะปูชนียบุคคล นางซาราห์ไม่ยอมให้อับราฮัมแบ่งปันความรักให้ผู้อื่น แต่พระเจ้ามิได้ตำหนิที่นางขอให้อับราฮัมขับไล่ฮาการ์ออกไป ทั้งอับราฮัมและนางซาราห์ไม่ได้วางใจในฤทธานุภาพของพระเจ้า ความผิดนี้เองที่เป็นเหตุให้อับราฮัมแต่งงานกับนางฮาการ์ (PP 147.1)

ถูกเรียกไปลงใจ

พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมให้เป็นบิดาแห่งความเชื่อ เพื่อให้ชีวิตของท่านเป็นแบบอย่างในเรื่องความเชื่อแก่คนรุ่นหลัง แต่ความเชื่อของท่านยังบกพร่องอยู่ ท่านเคยแสดงถึงความไม่ไว้วางใจพระเจ้าโดยปิดบังความจริงว่านางซาราห์เป็นภรรยาของตน และเมื่อแต่งงานกับนางฮาการ์ พระเจ้าจึงทดสอบอับราฮัมอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ท่านบรรลุถึงมาตรฐานสูงสุด ซึ่งเป็น การทดสอบที่หนักเกินกว่าใครเคยได้รับ อับราฮัมได้รับนิมิตในเวลากลางคืน พระเจ้าตรัสสั่งให้ท่านไปยังดินแดนโมรียาห์และถวายบุตรชายของตนเป็นเครื่องบูชาบนภูเขา ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดง {PP 147.2}

อับราฮัมได้รับพระดำรัสสั่งนี้เมื่อท่านอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี แม้แต่ในสายตาของคนสมัยนั้นก็ยังถือว่าท่านชรามาก² ในช่วงวัยหนุ่มท่านเคยแข็งแรงมากบั่นล้าทนต่ออุปสรรคเภทภัย แต่บัดนี้ความกระตือรือร้นในวัยหนุ่มได้ดับมอดไปเสียแล้ว ชายวัยฉกรรจ์อาจเผชิญกับความทุกข์ยากลำบากได้ซึ่งถ้าหากต้องประสบความทุกข์อันเดียวกันเมื่ออายุมากก็คงทำให้ใจสลาย แต่พระเจ้าทรงเตรียมการทดสอบแก่อับราฮัมเป็นครั้งสุดท้ายและยากที่สุดเมื่อท่านแก่ชรา คือเมื่อท่านเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำต้องการพักผ่อนจากความกังวลและงานที่ตรากตรำ {PP 147.3}

ขณะนั้นอับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เชบา มั่งคั่งด้วยทรัพย์สมบัติและเกียรติยศ เจ้าเมืองทั้งหลายยกย่องท่านว่าเป็นดังเจ้าชายผู้เกรียงไกร มีแกะมีวัวนับเป็นพัน ๆ ตัวกระจายอยู่ทั่วท้องทุ่งจากค่ายที่พักจนสุดสายตา ในบริเวณรอบ ๆ เต็นท์ของท่านมีเต็นท์ของผู้ติดตามและที่พักของคนใช้ที่ชื่อสัตย์นับร้อย ๆ คน บุตรชายที่

² คนยุคนั้นอายุยืนยาวกว่ายุคนี้

อับราฮัมดูใบหน้าของบุตรชายผู้เป็นที่รักอยู่ชั่วขณะ แล้วหันออกไปด้วย
อาการสิ้นท่า

พระเจ้าทรงสัญญาไว้ก็ได้เติบโตเป็นชายหนุ่มอยู่เคียงข้างบิดาราวกับว่า
สวรรค์ได้เทพพรให้กับบุคคลที่เสียสละเฝ้ารอคอยความหวังอันยาวนาน
(PP 147.4)

ในการดำเนินตามหนทางแห่งความเชื่อ อับราฮัมได้หันหลัง
ให้กับบ้านเกิดเมืองนอนกับญาติพี่น้องและหลุมฝังศพของบิดา เร่ร่อน
อย่างคนแปลกถิ่นในแผ่นดินที่จะได้รับเป็นมรดก นานมาแล้วที่ท่าน
ได้เฝ้ารอคอยทายาทซึ่งทรงสัญญาไว้ และยังคงขับไล่อิซมาเอล
ลูกชายของท่านออกจากบ้านไปตามพระบัญชาของพระเจ้า บัดนี้บุตร
ชายที่เฝ้าคอยมานานกำลังโตเป็นผู้ใหญ่ และอับราฮัมเริ่มเห็นว่
ความหวังใกล้จะสำเร็จเต็มที แต่ก็มีการทดลองที่หนักกว่าที่เคย
ประสบกำลังรอท่านอยู่ข้างหน้า (PP 148.1)

การทดลองที่หนักหน่วง

หัวใจของผู้เป็นบิดาคงทรมานอย่างสาหัสเมื่อได้ยินพระบัญชา
ของพระเจ้าตรัสว่า “จงพานบุตรของเจ้าคืออิสอัคบุตรคนเดียวของเจ้า
ผู้ที่เจ้ารัก...และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา” อิสอัคเป็นเสมือนแสง
ประทีปของครอบครัว เป็นผู้บรรเทาความทุกข์แก่บิดาผู้ชรา และเหนือ
สิ่งอื่นใดเขาเป็นผู้ที่จะรับมรดกตามพระสัญญา หากว่าต้องสูญเสีย
บุตรชายที่รักไม่ว่าด้วยอุบัติเหตุหรือโรคร้ายคงทำให้หัวใจของบิดาปวดร้าว
ศีรษะที่ขาวหงอกคงค้อมลงคอดกด้วยความเศร้าโศก แต่อับราฮัมได้
รับพระบัญชาให้ปลิดชีวิตบุตรชายด้วยมือของตนเอง ช่างดูเหมือน
จะเป็นไปไม่ได้เลย (PP 148.2)

ซาตานคอยอยู่ใกล้พร้อมที่จะใส่ความคิดให้อับราฮัมว่าท่าน
กำลังถูกลอก เพราะพระบัญญัติของพระเจ้ากล่าวว่า “อย่าฆ่าคน”

และพระเจ้าคงไม่ต้องการให้ทำในสิ่งที่พระองค์เคยห้ามไว้ อับราฮัมเดินออกไปข้างนอกเต็นท์แห่งนูดุท้องฟ้าที่ปลอดภัยและเงียบสงบ นึกย้อนไปถึงพระสัญญาซึ่งได้รับเมื่อเกือบห้าสิบปีก่อนนั้นว่า พงศ์พันธุ์ของท่านจะนับไม่ถ้วนดุจดวงดาวบนท้องฟ้า หากพระสัญญานี้จะสำเร็จโดยทางอิสอัคแล้วเหตุใดจึงต้องฆ่าเขาด้วย อับราฮัมเกือบหลงเชื่อว่าท่านกำลังถูกหลอกลวง จึงซบหน้าลงกับพื้นดินและอธิษฐานด้วยความสงสัยใจเป็นทุกข้ออย่างไม่เคยอธิษฐานมาก่อน เพื่อขอหมายสำคัญยืนยันว่าหน้าที่อันโหดร้ายนี้เป็นพระบัญชาจริง ๆ ท่านระลึกถึงทูตสวรรค์ที่ส่งข่าวเรื่องพระประสงค์ของพระเจ้าในการทำลายเมืองโสโดมกับที่นำพระสัญญาว่าบุตรชายคนนี้เป็นอิสอัคจะมา ท่านไปที่ที่เคยพบกับทูตสวรรค์หลายครั้ง ในใจหวังว่าจะได้รับคำชี้แนะเพิ่มเติม แต่ไม่มีทูตสวรรค์มาช่วยเหลือท่านเลย ดูเหมือนความมืดทึบจะกลืนท่านเสียแล้ว แต่พระบัญชาของพระเจ้ายังคงก้องกังวานอยู่ในหูของท่าน “จงพาบุตรของเจ้าคือ อิสอัค บุตรคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก” จำต้องเชื่อฟังพระบัญชานี้ ท่านจึงไม่กล้ารีรอ รุ่งอรุณใกล้เข้ามาแล้ว ถึงเวลาที่ท่านจะออกเดินทาง (PP 148.3)

อับราฮัมกลับไปยังเต็นท์ที่พักแลดูอิสอัคซึ่งกำลังหลับไหลอย่างไม่เป็นทุกขร้อนตามประสาเด็กหนุ่ม บิดามองดูใบหน้าของบุตรชายผู้เป็นที่รักอยู่ชั่วขณะแล้วเบือนหน้าออกไปด้วยอาการสั่นเทา ท่านเข้าไปยืนอยู่ข้างๆ ซาร่าห์ซึ่งกำลังหลับอยู่เช่นกัน ควรจะปลุกให้เธอตื่นขึ้นมาโอบกอดลูกเป็นครั้งสุดท้ายหรือไม่ ควรไหมที่จะบอกให้เธอรู้ถึงพระบัญชาของพระเจ้า อับราฮัมปรารถนาอย่างยิ่งที่จะแบ่งภาระในใจและเล่าให้ซาร่าห์ฟังถึงความรับผิดชอบอันน่าสะพรึงกลัวนี้ แต่ท่านห้ามความรู้สึกลงใจของตนไว้เกรงว่าซาร่าห์อาจ

ขัดขวางก็เป็นได้ อิศอัคคีให้ความสุขและสร้างความภูมิใจให้เธอ ชีวิต
ของเธอผูกพันแนบแน่นอยู่กับเขา และด้วยความรักของผู้เป็นแม่
อาจไม่ยอมให้มีการถวายบูชาครั้งนี้ {PP 148.4}

การเดินทางที่จำใจ

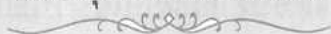
ในที่สุดอับราฮัมปลุกอิสอัคให้ตื่นและบอกเขาว่าพระเจ้า
บัญชาให้ไปถวายเครื่องบูชาบนภูเขาที่อยู่ห่างไกล อิสอัคเคยเดินทาง
กับบิดาบ่อย ๆ เพื่อไปนมัสการพระเจ้า ณ แทนบูชาที่บิดาเคยก่อขึ้น
เป็นจุด ๆ ตามเส้นทางพเนจรของท่าน จึงไม่แปลกใจที่บิดาเรียกให้
ลุกขึ้นไปด้วย การเตรียมตัวเดินทางเสร็จอย่างรวดเร็ว ไม้ฟืนถูกเรียง
ไว้บนหลังลา สองพ่อลูกจึงออกเดินทางพร้อมคนใช้สองคน {PP 151.1}

อับราฮัมกับอิสอัคออกเดินทางไปเคียงคู่กันโดยมิได้พูดอะไรเลย
ผู้เป็นบิดาคำนิ่งถึงความลับที่หนักอึ้งอยู่ในใจจนพูดไม่ออก ท่าน
นึกถึงความภาคภูมิใจและความรักของซาราห์ผู้เป็นแม่กับวันที่นางจะ
พบว่าตนกลับบ้านเพียงคนเดียว ท่านตระหนักว่ามีดีที่ผลิตชีวิตของ
บุตรชายจะทิ่มแทงหัวใจของเธอ {PP 151.2}

วันอันยาวนานที่สุดของอับราฮัมนั้นล่วงไปอย่างช้า ๆ ขณะที่ลูก
ชายกับคนใช้หนุ่มสองคนกำลังหลับอยู่ ท่านเฝ้าอธิษฐานทั้งคืนหวังว่า
จะมีทูตสวรรค์ลงมาบอกว่าท่านถูกทดสอบเพียงพอแล้วและอิสอัค
กลับไปหาแม่ได้อย่างปลอดภัย แต่ทว่าหัวใจที่ตรอมตรมไม่ได้รับการ
ปลอบประโลม แล้วอีกหนึ่งวันที่ยาวนานกับอีกหนึ่งคืนที่ท่านถ่อมตัว
อธิษฐานก็ผ่านไป ขณะที่พระบัญชาให้ต้องสูญเสียบุตรชายยังคงดัง
ก้องกังวานอยู่ในหุบหูหุดหย่อน ซาดานอยู่ใกล้คอยกระซิบบอกให้เกิด
ความระแวงแคลงใจแต่อับราฮัมต้านไว้ ในขณะที่พวกเขากำลังจะ

อิสอัคผู้ที่กำลังจะกลายเป็นเครื่องบูชารับฟินแบกไป บิดาถือมีดกับไฟ
ทั้งสองมุ่งหน้าขึ้นไปยังยอดเขา

ออกเดินทางต่อเป็นวันที่สามอับราฮัมมองไปยังทิศเหนือและเห็น
เครื่องหมายที่ทรงสัญญาไว้ คือมีแสงเรืองรองห้อมล้อมยอดเขาโมริยาห์
ท่านจึงแน่ใจว่าเสียงที่ตรัสกับท่านนั้นมาจากสวรรค์ [PP 151.3]

บิดาแห่งความเชื่อ

ถึงบัดนี้ท่านไม่ได้ป็นต่อว่าพระเจ้า แต่เสริมกำลังใจด้วยการ
ใคร่ครวญถึงหลักฐานแห่งความสัตย์สุจริตและความดีงามของพระองค์
อับราฮัมไม่เคยคาดหวังว่าอิสอัคจะเกิดมา แล้วพระเจ้าผู้ทรงประทาน
บุตรชายที่แสนพิเศษนี้จะเรียกคืนไม่ได้หรือ ท่านทบทวนพระสัญญาด้วย
ความเชื่อมั่นว่า “ชื่อของเจ้าจะสืบต่อไปทางเชื้อสายอิสอัค” เป็น
พงศ์พันธุ์ที่นับไม่ถ้วนดังเม็ดทรายที่ชายฝั่งทะเล อิสอัคเกิดมา
อย่างอัศจรรย์ แล้วภูธนาภพที่ประทานชีวิตแก่เขาจะทรงชุบชีวิต
ให้กลับคืนมาไม่ได้หรือ อับราฮัมมองไปไกลเกินกว่าที่ตาจะแลเห็นได้
และยึดพระวาทะของพระเจ้าไว้มั่น โดยถือว่า “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถ
ชุบคนตายให้ฟื้นได้” (ฮีบรู 11:19) [PP 151.4]

พระเจ้าเท่านั้นทรงเข้าใจถึงการเสียสละครั้งยิ่งใหญ่ของผู้เป็น
บิดาที่ต้องมอบบุตรของตนสู่ความตาย อับราฮัมจึงปรารถนาให้
พระเจ้าเพียงผู้เดียวเป็นพยานถึงการพลัดพรากครั้งนี้ ท่านสั่งคนใช้
ให้คอยอยู่ข้างหลังกล่าวว่า “เรากับลูกจะเดินไปที่ไหนนมัสการพระ
แล้วจะกลับมาพบเจ้า” อิสอัคผู้ที่กำลังจะกลายเป็นเครื่องบูชา
รับพินแบกไป บิดาถือมีดกับไฟ ทั้งสองมุ่งหน้าขึ้นไปยังยอดเขา อิสอัค
เดินไปพลางคิดในใจว่าฝูงแพะแกะอยู่ไกลจากบริเวณนี้แล้วจะหา
เครื่องบูชาได้จากที่ไหน ในที่สุดจึงถามขึ้นว่า “คุณพ่อนี้ไฟและพิน แต่
ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” ช่างเป็นการทดลองใจที่ปวดร้าว

เสียนี้กระไร คำว่า “คุณพ่อ” ซึ่งเป็นคำที่นำอบอุณกลับแทงใจอับราฮัม
 อย่างยิ่ง แต่ยังคง ยังไม่สามารถบอกกับลูกได้ในขณะนี้ ท่านจึง
 ตอบว่า “ลูกเอ๋ยพระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เอง
 เป็นเครื่องเผาบูชา” {PP 152.1}

เมื่อมาถึงที่หมายทั้งสองคนช่วยกันก่อแท่นบูชาและวางฟืนไว้
 บนแท่น เสร็จแล้วอับราฮัมจึงเปิดเผยพระดำรัสของพระเจ้าให้บุตรชาย
 ฟังด้วยเสียงที่สั่นเครือ อิศอัคตระหนกตกใจเมื่อได้รู้ชะตากรรมของ
 ตัวเอง แต่มิได้ขัดขืนแต่อย่างใด เขาอาจหวังในความหายหน้าก็ได้ หาก
 ทำอย่างนั้นบิดาผู้ชราที่อ่อนเพลียจากการเดินทางมาสามวัน บวกกับ
 ความทุกข์ใจที่แบกอยู่คงไม่อาจห้ามปรามชายหนุ่มวัยแข็งแรงได้ แต่
 อิศอัคได้รับการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กให้พร้อมที่จะเชื่อฟังและไว้วางใจ
 ขณะที่บิดาเปิดเผยแผนการของพระเจ้าเขาก็พร้อมรับด้วยใจยินดี อิศอัค
 มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมและรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้ถูกเรียกให้
 ถวายชีวิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เขาเห็นใจบิดาและพยายาม
 5 ปลอบประโลมท่าน บอกให้ท่านยกมือที่อ่อนแรงของท่านขึ้นมามัดตัว
 6 เขาไว้กับแท่นบูชา {PP 152.2}

อับราฮัมและอิสอัคสวมกอดกันเป็นครั้งสุดท้าย อ้าลากันด้วย
 น้ำตาที่ไหลพร่างพรุ บิดาชูมือเพื่อจะแทงลูกชาย ทันใดนั้นแขนที่ชูขึ้นก็
 ถูกห้ามไว้ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้เรียกชื่อท่านว่า “อับราฮัม อับราฮัม”
 ท่านรีบขานขึ้นว่า “พระเจ้าข้า” แล้วเสียงนั้นพูดต่อไปว่า “อย่าแตะต้อง
 เด็กนั้นหรือกระทำอะไรเขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรง
 พระเจ้าด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า แต่ยอมถวายบุตรชาย
 คนเดียวของเจ้าให้เรา” {PP 152.3}

แล้วอับราฮัมหันไปเห็น “แกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ใน

ฮัม
ดิ่ง
อง
ไว้
าย
อง
าก
กับ
แต่
ใจ
อัค
ให้
าม
ตัว
่วย
นก็
่ม”
อง
รง
าย
ใน

ฮัมดวอยอิสอัคเป็นเครื่องเผาบูชาแต่พระเจ้าบทยอดเขาโมริยาร์

พุ่มไม้ที่บ” จึงรืบนำแกะตัวนั้นมาเพื่อถวายเป็นเครื่องเผาบูชา “แทนบุตรชาย” และด้วยความยินดีกับใจที่ชอบพระองค์ อับราฮัมจึงเรียกชื่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นว่า “เยโฮวาห์อิเรห์” หมายความว่า “พระเจ้าจะทรงจัดหาไว้ให้” (PP 153.1)

บนยอดเขาโมริยาห์นั่นเองพระเจ้าทรงย้ำพันธสัญญาของพระองค์กับพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมอีกครั้งหนึ่งโดยปฏิญาณว่า “เราปฏิญาณในนามของเราว่า เพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้หวงบุตรชายของเจ้าคือบุตรชายคนเดียวของเจ้า เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดวงดาวในท้องฟ้าและดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเลเชื้อสายของเจ้าจะได้ประตุมืองค์ตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้าเหตุว่าเจ้าฟังเสียงของเรา” (PP 153.2)

เชื่อฟังอย่างเต็มใจ

วีรกรรมที่เกิดจากความเชื่อของอับราฮัมเป็นเสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างบนหนทางของผู้รับใช้พระเจ้าในยุคต่าง ๆ นับแต่นั้นมา ท่านไม่ได้หาทางบ่ายเบี่ยงจากการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ถ้าหากอับราฮัมจะสงสัย สามวันของการเดินทางก็มีเวลามากพอที่จะคิดหาเหตุผลและสงสัยพระเจ้าได้ ท่านอาจจะแก้ตัวว่าการฆ่าลูกของตนเองจะทำให้ผู้อื่นมองว่าท่านเป็นฆาตกรเหมือนกับเป็นคาอินอีกคนหนึ่ง อันจะทำให้ผู้คนขาดความศรัทธาและไม่ฟังคำสอนของท่านอีกต่อไป แล้วอิทธิพลในการชักนำคนอื่นในทางดีก็จะหมดไป อับราฮัมอาจทูลขอไม่ปฏิบัติเพราะชรามากแล้ว แต่ท่านมิได้หาคำแก้ตัวเหล่านี้เพื่อเอาตัวรอด ท่านเป็นมนุษย์มีความรู้สึกความผูกพันเหมือนกับเรา

แต่ท่านไม่ได้เคลือบแคลงใจว่าหากอิสอัคถูกฆ่าพระสัญญาจะสำเร็จ
ได้อย่างไร หรือหยุดเพื่อต่อรองกับใจที่ปวดร้าว ท่านรู้ว่าพระเจ้า
ทรงยุติธรรมและชอบธรรมในกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ท่านจึง
เชื่อฟังพระบัญชาอย่างครบถ้วน (PP 153.3)

“อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและพระองค์ทรงถือว่าความเชื่อนั้นเป็น
ความชอบธรรมแก่ท่าน และท่านได้ชื่อว่าเป็นสหายของพระเจ้า”
(ยากอบ 2:23) ส่วนเปาโลกล่าวว่า “ฉะนั้นคนที่เชื่อนั้นแหละเป็น
บุตรของอับราฮัม” (กาลาเทีย 3:7) แต่ความเชื่อของอับราฮัมนั้น
ปรากฏชัดด้วยการกระทำของท่าน “เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้พา
อิสอัคบุตรของท่านมาถวายบนแท่นบูชา จึงได้รับความชอบธรรมเพราะ
การประพฤติไม่ใช่หรือ ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ความเชื่อมีกำลัง
ร่วมกับการประพฤติตามของท่าน และความเชื่อนั้นจะบริบูรณ์
ด้วยการประพฤติ” (ยากอบ 2:21-22) มีหลายคนไม่เข้าใจถึงความ
สัมพันธ์ระหว่างความเชื่อกับการประพฤติปฏิบัติ พวกเขาพูดว่า ‘เพียง
แต่เชื่อในพระเยซูแล้วคุณก็จะรอด คุณไม่จำเป็นต้องรักษาพระบัญญัติ
ก็ได้’ แต่ความเชื่อที่แท้จริงจะปรากฏออกมาโดยการเชื่อฟัง พระเยซู
ได้ตรัสแก่คนยิวที่ไม่เชื่อทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของ
อับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ” (ยอห์น 8:39)
และตรัสถึงบิดาแห่งความเชื่อว่า “อับราฮัมได้ฟังเสียงเรา และได้
รักษาคำกำชับของเราบัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเราและพระธรรม
ของเรา” (ปฐมกาล 26:5) ส่วนอัครสาวกยากอบกล่าวว่า “ความเชื่อ
ก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล” (ยากอบ 2:17) แล้วยอห์นผู้
บรยายถึงความรักไว้หลายตอนได้กล่าวว่า “เพราะนี่แหละเป็น
ความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติ

สัญลักษณ์แห่งการช่วยให้รอด

พระเจ้าทรง “ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัม” โดยผ่านสัญลักษณ์และพระสัญญาของพระองค์ (กาลาเทีย 3:8) ส่วนอับราฮัมฟังความเชื่อไปยังพระผู้ไถ่ที่จะมา พระคริสต์ตรัสแก่พวกยิวว่า “อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเราและท่านก็ได้เห็นแล้ว และมีความยินดี” (ยอห์น 8:56) ลูกแกะที่ถูกฆ่าถวายแทนอิสอัคเป็นเครื่องหมายแสดงถึงพระบุตรของพระเจ้าผู้จะต้องพลีชีพเพื่อเรา เมื่อการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าชี้ชะตาว่ามนุษย์จะต้องตาย พระบิดาทอดพระเนตรไปยังพระบุตรของพระองค์และตรัสกับคนบาปว่า “จงมีชีวิตอยู่ต่อไปเถิด เราพบผู้ไถ่แล้ว” [PP 154.1]

การที่พระเจ้าบัญชาให้อับราฮัมฆ่าบุตรของตนก็เพื่อให้ท่านตระหนักถึงความจริงของข่าวประเสริฐและเพื่อเป็นการทดสอบความเชื่อ พระเจ้าทรงให้อับราฮัมทนต่อการทดลองที่ร้ายแรงจนจิตใจต้องเจ็บปวดรวดร้าวเป็นเวลาหลายวัน เพื่อให้ท่านตระหนักถึงการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ในการไถ่มนุษย์ให้รอด ไม่มีการทดสอบใด ๆ ที่จะทำให้อับราฮัมทรมานใจเท่ากับการต้องถวายลูกของตน พระเจ้าทรงมอบพระบุตรของพระองค์ให้ทนทุกข์และอับอายจนตาย บรรดาทูตสวรรค์ที่ได้เห็นถึงการถ่อมพระองค์ และความปวดร้าวพระทัยของพระบุตรพระเจ้าไม่ได้รับอนุญาตให้ขัดขวางเหมือนในกรณีของอิสอัค ไม่มีเสียงร้องว่า “พอแล้ว” พระมหากษัตริย์ผู้เปี่ยมด้วยพระสิริทรงสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อช่วยมนุษยชาติที่ตกสู่ความบาปให้รอด และจะมีหลักฐานอะไรอีกเล่าที่หนักแน่นกว่านี้

บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ

เพื่อจะแสดงให้เห็นถึงความรักและพระเมตตาอันเหลือล้นของพระเจ้าได้
“พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ทรง
โปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อประโยชน์แก่เรา ถ้าเช่นนั้นพระองค์
จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตร
นั้นหรือ” (โรม 8:32) {PP 154.2}

เพื่อจักรวาลได้รับรู้

การที่พระเจ้าทรงให้อับราฮัมเสียสละมิใช่เพื่อประโยชน์ของ
ท่านเองหรือเพื่อชนรุ่นหลังเท่านั้น แต่เป็นบทเรียนสำหรับชาวสวรรค์
ผู้ไร้บาปและแก่อีกอื่น ๆ ด้วย สมรภูมิแห่งการต่อสู้ระหว่างพระคริสต์
กับซาตานคือสนามรบที่แผนการทรงไถ่ให้รอดดำเนินอยู่ เป็นบทเรียน
ให้แก่จักรวาล เนื่องจากอับราฮัมเคยแสดงถึงความไม่เชื่อในพระสัญญา
ของพระเจ้า ซาตานจึงฟ้องท่านต่อหน้าทูตสวรรค์และต่อพระพักตร์
พระองค์ว่าท่านไม่ได้ทำตามเงื่อนไขของพันธสัญญาจึงไม่คู่ควรกับ
พระพรแห่งพันธสัญญานั้น พระเจ้ามีพระประสงค์ให้พิสูจน์
ความจงรักภักดีของผู้รับใช้พระองค์ต่อหน้าชาวสวรรค์ทั้งปวงเพื่อ
สำแดงให้เห็นว่าพระองค์ยอมรับแต่การเชื่อฟังที่สมบูรณ์เท่านั้น
และเพื่อชี้แจงแผนการช่วยมนุษย์ให้รอดให้กระจ่างชัดยิ่งขึ้น {PP 154.3}

ชาวสวรรค์เฝ้าดูเหตุการณ์ขณะที่อับราฮัมถูกทดสอบความเชื่อ
และอิสอัคถูกทดสอบในเรื่องการยอมจำนน บททดสอบนี้สำคัญ
ยิ่งกว่าที่อาดัมเคยต้องเผชิญ การเชื่อฟังกฎข้อห้ามที่พระเจ้าบัญชา
ให้แก่บรรพบุรุษคู่แรกนั้นไม่ต้องแลกด้วยความทุกข์แต่อย่างใด
แต่พระบัญชาที่ให้แก่อับราฮัมนั้นเป็นเหตุให้ต้องเสียสละด้วยใจที่
ทุกข์โศก ทั้งทั้งสวรรค์ประหลาดใจและชื่นชมกับการที่อับราฮัมเชื่อฟัง

อย่างไม่หวั่นไหวและชมเชยความจงรักภักดีของท่าน คำกล่าวหาของซาตานถูกพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าไม่มีมูลความจริง พระเจ้าทรงตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า (ถึงแม้ซาตานจะกล่าวร้ายก็ตาม) ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวนบุตรชายของเจ้า แต่ยอมถวายบุตรชายคนเดียวของเจ้าให้เรา” การที่พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญากับอับราฮัมโดยปฏิญาณต่อหน้าบรรดาผู้ที่อาศัยบนโลกอื่น ๆ เป็นการพิสูจน์ว่าผู้ที่เชื่อฟังยอมได้รับบำเหน็จ (PP 155.1)

แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ยากที่จะเข้าใจถึงความลึกลับของการทรงไถ่ให้รอดจากความบาป คือการที่พระบุตรของพระเจ้าผู้บัญชาการแห่งสวรรค์ต้องสิ้นพระชนม์เพื่อคนผิดบาป เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาให้อับราฮัมถวายบุตรของตน ชาวสวรรค์ทั้งปวงได้ฟังความสนใจอยู่กับเหตุการณ์นี้ พวกเขาเฝ้าดูอับราฮัมกระทำตามพระบัญชาไปที่ละขั้น ๆ ด้วยใจจดจ่อ เรื่องของอับราฮัมได้เผยให้เห็นความลึกลับของการทรงไถ่ให้กระจ่างยิ่งขึ้น คือเมื่ออิสอัคถามบิดาว่า “ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” และอับราฮัมตอบว่า “พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เอง” เมื่อมือของบิดาถูกรั้งไว้ขณะที่กำลังจะแทงร่างของลูกชายและพระเจ้าทรงประทานแกะผู้ตัวหนึ่งมาแทน เมื่อนั้นเองแม้แต่ทูตสวรรค์ทั้งหลายต่างตระหนักมากขึ้นว่าแผนการแห่งความรอดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่มนุษย์นั้นประเสริฐนัก (ดู 1 เปโตร 1:12) (PP 155.2)

14

เมืองไสโตมถึงคราวหายนะ

อ่านปฐมกาลบทที่ 19

เมืองสวยที่ไสมม

เมืองไสโตมตั้งอยู่บนที่ราบเป็นเมืองที่สวยงามที่สุดในลุ่มแม่น้ำจอร์แดน มีความงดงามอุดมสมบูรณ์ “เหมือนพระอุทยานของพระเจ้า” มีพืชผักอันเขียวขจีเจริญงอกงามเต็มไปหมด มีต้นปาล์ม ต้นมะกอกและเถาองุ่น ดอกไม้ส่งกลิ่นหอมฟุ้งกระจายตลอดปี พืชพันธุ์ธัญญาหารปกคลุมท้องทุ่ง มีฝูงวัว ฝูงแพะ ฝูงแกะ อยู่บนเนินเขารอบ ๆ ศิลปกรรมและการพาณิชย์ช่วยเพิ่มความศิวิไลให้กับเมืองที่งดงามแห่งนี้ ความมั่งคั่งจากตะวันออกเป็นที่ประดับประดาราชวัง ขบวนอูฐจากทะเลทรายได้นำสิ่งของมีค่าเข้ามาเพื่อค้าขายในตลาด ชาวเมืองแทบจะไม่ต้องทำงานอะไรเลยก็ได้ทุกอย่างที่ต้องการในชีวิต ตลอดปีจึงดูเหมือนมีแต่งานเลี้ยงฉลองกัน {PP 156.1}

ความอุดมสมบูรณ์ที่มีทั่วไปทำให้คนหยิ่งยโสและใช้ชีวิตอย่างสุรุษสุร่าย การมีเงินทองมากกับการอยู่เฉย ๆ ทำให้จิตใจแข็งกระด้าง

เพราะไม่เคยต้องลำบากขาดแคลนหรือแบกความทุกข์อะไร ความร่ำรวยและการอยู่ว่างยิ่งทำให้คนเหล่านั้นรักความสนุกจนปล่อยตัวไปกับการสนองกิเลสตัณหา อย่างที่ผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่งเขียนไว้ว่า “ดูเถิด นี่แหละเป็นความชั่วของโสโดมน้องสาวของเจ้า คือตัวเขาและลูกสาวของเขา มีความจองหอง มีอาหารเหลือรับประทาน และมีความสบายเกิน ไม่ช่วยเหลือคนยากจนและคนขัดสน เขาเย่อหยิ่งและกระทำสิ่งลามกต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้นเมื่อเราเห็นแล้ว เราจึงขจัดเขาเสีย” (เอเสเคียล 16:49-50) สำหรับมนุษย์แล้วไม่มีอะไรที่น่าปรารถนามากยิ่งไปกว่าความร่ำรวยและการมีเวลาว่าง แต่สิ่งเหล่านี้ได้นำไปสู่ความบาปที่เป็นเหตุให้เมืองต่าง ๆ ในลุ่มแม่น้ำจอร์แดนต้องถูกทำลาย การที่พวกเขาอยู่เฉย ๆ ใช้ชีวิตอย่างเปล่าประโยชน์ทำให้เขาตกเป็นเหยื่อให้ซาตานทดลอง และแทนที่จะมีลักษณะเหมือนพระฉายาของพระเจ้าก็กลับกลายเป็นเหมือนซาตาน การอยู่เฉย ๆ เป็นสภาพที่เหมือนถูกสาปแช่งอย่างหนักที่สุด เพราะเป็นเหตุให้เกิดอาชญากรรมในทุกรูปแบบ การอยู่เฉย ๆ ทำให้สมองอ่อนแอ ความเข้าใจผิดเพี้ยนและทำให้จิตวิญญาณเสื่อมลง ซาตานข่มขู่เพื่อทำลายคนที่ไม่เฝ้าระวังคือคนที่จะหลงตามการอำพรางตัวของซาตานได้ง่ายเพราะมีเวลาว่างมาก การล่อลวงของซาตานได้ผลมากที่สุดเมื่อมันเข้าหาในช่วงเวลาที่คนกำลังว่างงาน (PP 156.2)

เมืองโสโดมเต็มไปด้วยความรื่นเริงสำมะเลเทเมา ชาวเมืองทำตัวต่ำช้าสนองกิเลสอย่างรุนแรงไม่ยับยั้งชั่งใจ พวกเขาท้าทายพระเจ้าและต่อต้านพระบัญญัติของพระองค์อย่างเปิดเผยและสนุกกับการทารุณ ถึงแม้จะมีตัวอย่างของคนรุ่นก่อนนำท่วมโลกให้เห็น ทั้งตระหนักแล้วว่าพระพิโรธของพระเจ้าได้ทำลายคนเหล่านั้นก็ตามแต่

พวกเขาจึงเลียนแบบความชั่วช้าสามานย์นั้น {PP 157.1}

เมื่อโลทย้ายไปอยู่เมืองโสโดมใหม่ ๆ ความชั่วยังไม่ครอบงำ
ชาวเมืองทั้งหมด พระเจ้าทรงเมตตาพวกเขาโดยให้แสงแห่งความ
จริงส่องสว่างท่ามกลางศีลธรรมที่มัวหมอง เมื่ออับราฮัมช่วยกู้เชลยศึก
จากชาวเอลาม พลเมืองโสโดมได้รู้ความจริง อับราฮัมไม่ได้เป็นคน
แปลกหน้าสำหรับชาวเมืองโสโดม คนเหล่านั้นเคยเยาะเย้ยท่านที่
นมัสการพระเจ้าที่มองไม่เห็น แต่ชัยชนะของอับราฮัมต่อศัตรูที่มีจำนวน
มากกว่า ทั้งการจัดการเรื่องเชลยศึกกับของที่รับมาอย่างใจกว้าง ทำให้
ชาวเมืองโสโดมประหลาดใจและนับถืออับราฮัม ถึงแม้ว่าพวกเขาจะ
ยกย่องท่านว่ากล้าหาญชำนาญศึก แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าชัยชนะนั้นเป็น
เพราะอำนาจของพระเจ้า อุปนิสัยของอับราฮัมที่สง่างามไม่เห็นแก่ตัว
ช่างผิดแผกไปจากชาวเมืองโสโดมที่แสวงหาแต่ความสุขส่วนตัว สิ่งเหล่านี้
เป็นเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่าศาสนาที่อับราฮัมนับถือด้วยความ
ซื่อสัตย์แน่วแน่นั้นเหนือกว่าศาสนาของชาวเมืองโสโดม {PP 157.2}

ลำแสงสุดท้าย

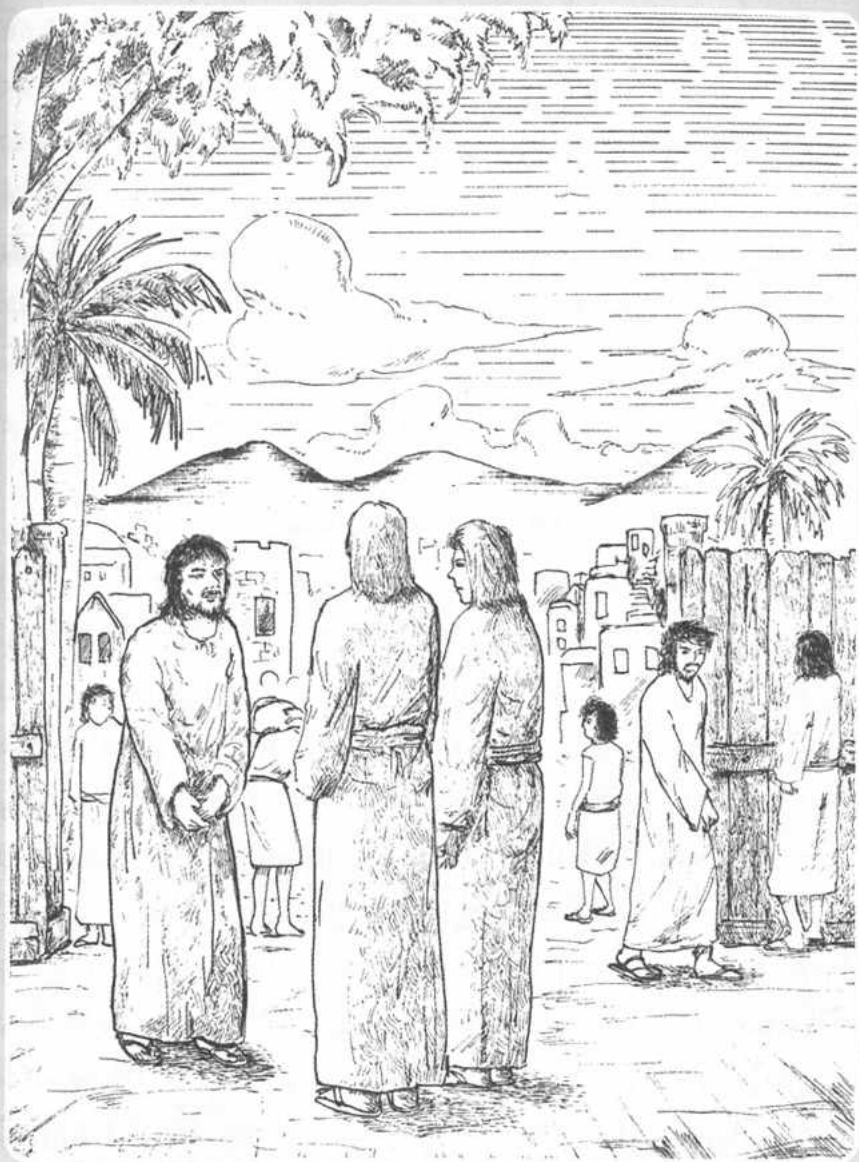
เมื่อเมลคีเซเดคถวายพรอับราฮัมท่านยอมรับว่าพระเจ้าทรง
เป็นผู้ที่ให้กำลังและชัยชนะ โดยกล่าวว่า “ขอพระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรง
สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน จงโปรดให้อับรามได้รับพระพรเกิด
สาธุการพระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายไว้ในเงื้อมมือของท่าน”
(ปฐมกาล 14:19-20) พระเจ้าตรัสกับชาวเมืองโสโดมผ่านเหตุการณ์
การทรงนำของพระองค์ แต่พวกเขาปฏิเสธลำแสงสุดท้ายเช่นเดียวกับ
ความสว่างทั้งหมดที่ส่องมาก่อนหน้านั้น {PP 157.3}

บัดนี้คำคืนสุดท้ายของเมืองโสโดมกำลังย่างกรายเข้ามา

พระพิโรธเริ่มทอดเงามาเหนือเมืองที่จวนจะพินาศ แต่ชาวเมืองกลับไม่สังเกต ขณะที่ทูตสวรรค์เข้าใกล้เพื่อทำลาย ชาวเมืองกำลังเพ้อฝันถึงการบันเทิงและความฟุ้งเพื่อ วันสุดทายนั่นก็เหมือนกับทุก ๆ วัน ท่ามกลางบรรยากาศยามเย็นที่สวยงามไร้พิษภัย ทิวทัศน์อันงดงามหาที่เปรียบมิได้ อาบด้วยแสงตะวันที่กำลังลับขอบฟ้า ความเย็นสบายของเวลาพลบค่ำดึงดูดชาวเมืองให้ออกมาจากที่พักอาศัย คนที่แสวงหาความบันเทิงเรีงมย์ต่างพากันกระทำกิจกรรมตามใจปรารถนาอย่างพลุกพล่าน (PP 157.4)

ในเวลาโพล้เพล้มีคนแปลกถิ่นสองคนเดินมาใกล้ถึงประตูเมือง ดูเหมือนว่าเดินทางมาไกลและกำลังจะแวะพักแรม ทั้งสองเดินเข้ามาดูแล้วไม่มีอะไรพิเศษ ไม่มีใครมองออกว่าสองคนนี้มาเพื่อนำการลงโทษจากพระเจ้า ผู้คนที่ชอบสนุกกลัลลองกล้าเสี่ยงเหล่านั้นไม่คิดไม่ฝันว่าการปฏิบัติต่อทูตสวรรค์ทั้งสองในคืนนั้นจะเป็นการชี้ชะตาว่าเมืองโสโดมที่ยิ่งยโสจะถูกทำลายเพราะความบาปมาถึงจุดอิมตัวแล้ว แต่มีชายคนหนึ่งเอาใจใส่คนแปลกหน้าทั้งสองและเชิญไปที่บ้าน โลกไม่รู้ว่าทั้งคู่นี้เป็นทูตสวรรค์ แต่ความสุภาพและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นนิสัยของเขาและเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาที่เขานับถือ เพราะได้รับแบบอย่างจากอับราฮัม หากโลกไม่ได้ฝึกนิสัยเป็นคนสุภาพก็คงถูกปล่อยให้พินาศไปกับชาวเมืองโสโดมก็เป็นได้ หลายครอบครัวในปัจจุบันได้ปิดประตูใส่ผู้ประกาศของพระเจ้าในการที่เขาไม่ต้อนรับคนแปลกหน้า จึงพลาดจากความหวัง สันติสุขและพระพรที่นำมาให้ (PP 158.1)

การกระทำทุกอย่างในชีวิตไม่ว่าเล็กหรือใหญ่จะแพร่ผลออกไปไม่ว่าดีหรือชั่ว ความซื่อสัตย์ในหน้าที่ที่ดูเล็กน้อยที่สุดอาจนำ

โลทต้อนรับแขกแปลกหน้าในเมืองโสโดม

มาถึงพระพรอันแสนล้ำค่า แต่การเพิกเฉยต่อเรื่องเล็กน้อยที่สุด อาจนำมาซึ่งความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ อุปนิสัยถูกทดสอบด้วยสิ่งเล็กน้อยนี้เอง พระเจ้าพอพระทัยเมื่อเรายินดีเสียสละโดยไม่เสแสร้ง เราไม่ควรอยู่เพื่อตัวเองแต่ควรอยู่เพื่อผู้อื่น ชีวิตของเราจะเป็นพรได้ ก็ต่อเมื่อเราไม่คำนึงถึงตัวเองและคอยเอาใจช่วยผู้อื่น การเอาใจใส่สิ่งเล็กน้อยและมารยาทพื้นฐานบวกกันเข้าคือความสุขในชีวิต หากแต่การละเลยต่อสิ่งเหล่านี้เองที่ทำให้โลกมีความทุกข์ตรมถึงเพียงนี้

[PP 158.2]

คนแปลกหน้ามาเยือน

โลทเคยสังเกตเห็นว่าคนต่างถิ่นมักจะถูกทำร้ายในเมืองโสโดม เขา จึงรับหน้าที่เป็นผู้ดูแลคนแปลกหน้าเมื่อเข้ามาในเมืองด้วยการเชิญไป พักที่บ้านของตน โลทนั่งอยู่ที่ประตูเมืองขณะที่ชายสองคนนั้น เดินเข้ามา เขาเฝ้าสังเกตแล้วลุกขึ้นไปต้อนรับน้อมค่านับอย่าง สุภาพกล่าวว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอท่าน แวะไปบ้านข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ค้างสักคืนหนึ่ง” แต่ทั้งสองดูจะ ปฏิเสธคำเชิญของโลท ตอบว่า “อย่าเลยเราจะค้างคืนที่ลานเมือง” ที่ตอบอย่างนี้เพราะมีเป้าหมายอยู่สองประการ ประการแรก เพื่อทดสอบความจริงใจของโลท ประการที่สองเพื่อให้ดูเหมือน ทั้งสองไม่รู้ว่าคนในเมืองโสโดมนั้นเป็นเช่นไร เหมือนว่าการค้างคืน ที่ลานเมืองจะปลอดภัยอย่างไรอย่างนั้น คำตอบนี้ทำให้โลทยังมี ความตั้งใจที่จะไม่ปล่อยให้ทั้งสองคนนี้ต้องได้รับอันตรายจากน้ำมือ ของคนพาล จึงคะยั้นคะยอจนพวกเขาอมและเดินตามโลท ไปที่บ้าน {PP 158.3}

โลทใช้เส้นทางลัดเลาะพาคนแปลกหน้าทั้งสองกลับบ้าน
พยายามซ่อนเจตนาจากคนว่างงานที่ประตูเมือง แต่สองคนนั้น
ตกปากรับคำเข้าไปและโลทยืนคะยั้นคะยออยู่นานจึงมีคนสังเกตเห็น
คืนนั้นก่อนเข้านอนกลุ่มอันธพาลพากันมาล้อมบ้าน มีคนมากมาย
ทั้งหนุ่มทั้งแก่เร่าร้อนด้วยกิเลสตัณหา แขนงสองคนเพิ่งจะได้ถามถึง
ลักษณะของชาวเมืองก่อนหน้าไม่นาน โลทก็ได้เตือนไว้ไม่ให้ออกจาก
ประตูบ้านตอนกลางคืน ทันใดนั้น มีเสียงให้ร้องเย้ยหยันของฝูงชน
ตะโกนสั่งให้นำชายทั้งสองออกมา {PP 159.1}

โลทรู้ว่าถ้าช่วยโยให้โมโหคนเหล่านี้อาจจะพังบ้านเข้ามา เขาจึง
ออกไปพยายามเกลี้ยกล่อมด้วยเหตุผล “พี่น้องของข้าเอ๋ย ข้าขอ
เสียที่เถอะอย่ากระทำการโหดร้ายเช่นนี้เลย” โลทเรียกเพื่อนบ้าน
เป็นพี่น้อง หวังจะไกล่เกลี่ยและให้พวกเขาอายุเกินที่จะทำตามแผน
ชั่วของตน แต่คำพูดของโลทเหมือนการเอาน้ำมันรดบนกองไฟ พวกเขา
โกรธแค้น คำรามเหมือนพายุกล้า เยาะเย้ยโลทที่ตั้งตัวเองเป็น
ตุลาการตัดสินความชู้ว่าจะกระทำต่อเขา ยิ่งกว่าที่คิดจะทำต่อแขกเสียอีก
พวกเขาพุ่งใส่โลทและคงฉีกเขาเป็นชิ้น ๆ หากทูตสวรรค์ไม่ช่วยไว้
ทูตสวรรค์ทั้งสอง“ยื่นมือออกไปดึงตัวโลทเข้ามาในบ้านแล้วปิดประตูเสีย”
เหตุการณ์ต่อมาเผยให้เห็นว่าแขกของโลทไม่ใช่คนธรรมดา “ท่านทั้ง
สองทำให้พวกคนที่อยู่หน้าประตูบ้านนั้นตาบอดหมดทั้งเด็กและผู้ใหญ่ก็
เที่ยวคลำหาประตูจนอ่อนใจ” การที่พระเจ้าทำให้ตาบอดนั้น
น่าจะทำให้พวกเขาเกรงกลัวและเลิกกราไป แต่เนื่องจากจิตใจบอดไป
จึงไม่สำนึกผิด บาปที่ทำในคืนนั้นคงไม่เลวร้ายไปกว่าที่เคยทำกันมาก่อน
แต่นานแล้วที่พวกเขาประมาทต่อพระเมตตาของพระเจ้าผู้ทรงร้องขอ
ให้กลับใจ บัดนี้พระเมตตานั้นก็ยุติลง ชาวเมืองโสโดมได้พ้นขีด

การอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า คือเส้นแบ่งอันลึกลับระหว่างพระกรุณา
และพิโรธของพระองค์ ไฟพิโรธกำลังจะถูกเทลงมาเหนือที่ราบ
ลีดติม {PP 159.2}

เผยการทำลาย

ทูตสวรรค์ได้เปิดเผยแผนการของตนให้โลททราบ ว่า “เรากำลัง
จะทำลายเมืองนี้แล้ว เพราะเสียงร้องกล่าวโทษประชาชนของเมืองนี้
ต่อพระเจ้านักหนาและพระเจ้าทรงใช้เรามาทำลายเมืองนี้เสีย”
คนแปลกหน้าที่โลทพยายามปกป้องอยู่นั้น ขณะนี้กลับสัญญาว่าจะ
คุ้มครองเขา และช่วยสมาชิกครอบครัวที่จะยอมหนีออกจากเมืองที่
ชั่วร้าย ผู้งชนคลำหาประตูจนอ่อนล้าแล้วก็แยกย้ายกันไป โลทจึง
ออกไปเตือนลูก ๆ และย่ำคำของทูตสวรรค์ว่า “ลุกขึ้นออกจากที่นี่
เถิดเพราะพระเจ้ากำลังจะทำลายเมืองนี้” แต่พวกเขาคิดว่าโลทล้อเล่น
และหัวเราะหาว่าโลททลิวเพราะความมึนงง ส่วนลูกสาวเอนเอียงไป
ตามสามี พวกเขาอยู่สุขสบายไม่เห็นที่ท่าว่าจะเกิดอันตรายแต่อย่างใด
ทุกอย่างดำเนินไปตามที่เคยเป็น พวกเขามีข้าวของมากมายและไม่
เชื่อว่าเมืองโสโดมที่สวยงามแห่งนี้จะถูกทำลายได้ {PP 159.3}

โลทเดินคอคดกลับไปถึงบ้านแล้วเล่าเรื่องที่ตนล้มเหลว
ทูตสวรรค์สั่งให้เขาลุกขึ้นนำภรรยาและลูกสาวสองคนที่ยังอยู่ที่บ้านให้
หนีออกจากเมือง แต่โลทยังลังเลอยู่ ถึงแม้จะรู้สึกสลดใจอยู่ทุกวันที่
เห็นความรุนแรงในเมือง แต่เขาไม่เข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นดำช้าเลวทราม
ขนาดไหน เขาไม่เข้าใจว่าการที่พระเจ้าจะลงโทษเพื่อระงับความบาป
มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ลูกบางคนยังคงยึดติดกับเมืองโสโดมและ
ภรรยาบอกว่าจะไม่ไปถ้าลูกไม่ไปด้วย แค่คิดที่จะพราวจากคนที่ตน

ผลที่เกิดจากการล้างใจของโลท ทำให้ภรรยาของเขาต้องพินาศไป

รักมากที่สุดก็ดูหนักเกินที่จะแบกได้ ยากนักที่จะทิ้งบ้านอันสวยหรู และทรัพย์สินสมบัติที่สะสมมาตลอดชีวิตการทำงานแล้วออกไปพเนจรอย่างคนอนาถา โลทซิมเศร้าไปด้วยความเศร้าสลดใจจึงรีรอไม่ยอมออกเดินทาง หากไม่ใช่เพราะทูตสวรรค์พวกเขาคงตายพร้อมกับการทำลายเมืองโสโดม ทูตสวรรค์จับมือโลท ภรรยาและลูกสาวแล้วพาออกไปนอกเมือง {PP 160.1}

ถึงเวลาหนี

ทูตสวรรค์ละโลทไว้ที่นั่นแล้วกลับไปเพื่อทำลายเมืองโสโดม แต่พระเจ้าเสด็จมาใกล้โลท ในบรรดาเมืองแห่งที่ราบลุ่มดินนั้นหาคนชอบธรรมสักสิบคนก็ไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของอับราฮัมโดยช่วยชีวิตคนๆ เดียวที่ย้ำเกรงพระองค์ คำสั่งของทูตสวรรค์รุนแรงจนโลทตกใจ “หนีเอาชีวิตรอดเถิด อย่าเหลียวหลังหรือหยุด ณ ที่ใดในลุ่มน้ำ หนีไปที่เนินเขามิฉะนั้นเจ้าจะเสียชีวิต” หากถึงเลซึกซาก็มีแต่จะตาย ถ้ายังอ้อยอิ่ง หันกลับไปมอง หรือมัวแต่เสียชีวิตายบ้านที่สวยงามก็คงต้องเสียชีวิต การลงโทษพร้อมแล้วหากแต่รอให้ผู้ลี้ภัยเหล่านี้หาทางหนีรอดไปได้เท่านั้น {PP 160.2}

แต่โลทสับสนและกลัวจึงอ่อนน้อมขอร้องว่าไม่อาจทำตามคำสั่งเกลือกว่าหากมีเหตุร้ายไล่ทันก็คงทำให้ตนต้องตาย เขาอาศัยอยู่ในเมืองชั่วท่ามกลางคนที่ไม่เชื่อจนความเชื่อของตนเองริบหรือลั้งทั้ง ๆ ที่พระเจ้าทรงอยู่เคียงข้าง แต่เขากลับอ่อนน้อมขอชีวิตเสมือนว่าพระองค์ผู้ทรงดูแลและแสดงความรักแก่เขานั้นคงไม่ช่วยชีวิตเขากระมัง เขาควรไว้วางใจพระเจ้าจนถึงที่สุด ด้วยการมอบชีวิตและความปรารถนาไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างไม่สงสัย แต่โลทก็เหมือน

กับคนอื่นมากมายที่พยายามวางแผนการให้กับตัวเองจึงพูดว่า “ดูซิ เมือง
นั้นอยู่ใกล้พอที่จะหนีไปได้และเป็นเมืองเล็ก ขอให้ข้าพเจ้าหนีไป
ที่นั่น เมืองนั้นเป็นเมืองเล็ก ๆ แล้วชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด” เมืองที่
พูดถึงนี้คือ เบ-ลา ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นโคอาร์ อยู่ห่างจากเมืองโลโดม
ไม่กี่กิโลเมตร เป็นเมืองที่ชั่วร้ายและจะต้องถูกทำลายเช่นเดียวกันแต่
โลทขอให้พระเจ้าทรงละเว้นเมืองนั้น อ้างว่าเป็นคำขอเพียงเล็กน้อย
แล้วพระองค์ทรงอนุญาตตามที่เขาต้องการโดยทรงรับรองว่า “เรา
อนุญาตเรื่องนี้ คือเราจะไม่ทำลายเมืองที่เจ้าพูดถึงนั้นเสีย” พระเมตตา
คุณของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ที่หลงผิดช่างประเสริฐเสียนี้กระไร
{PP 161.7}

ผลของการลังเล

ทูตสวรรค์สั่งอย่างหนักแน่นให้เรังรีบเพราะพายุไฟจะคอยอยู่
อีกไม่นาน แต่ภรรยาของโลทยังเสียด้านหลังไปมองเมืองที่กำลัง
พินาศจึงกลายเป็นอนุสรณ์แห่งการลงโทษของพระเจ้า ถ้าหากโลทไม่
ลังเลที่จะทำตามคำสั่งของทูตสวรรค์ตั้งแต่นั้นแรก แต่รีบไปยังภูเขาโดย
ไม่คัดค้านต่อรอง ภรรยาของเขาคงจะหนีรอดด้วย อิทธิพลของเขาคง
ช่วยให้เธอไม่ทำบาปอันเป็นเหตุให้เธอต้องพินาศ แต่การลังเลถ่วง
เวลาทำให้เธอไม่เอาใจใส่คำตักเตือนของพระเจ้า ร่างกายของเธอ
ออกจากเมืองแล้วก็จริงแต่ใจนั้นยังอยู่ในเมืองโลโดม ภรรยาของโลท
จึงพินาศไปพร้อมกับเมืองนั้น เธอคัดค้านต่อการลงโทษของพระเจ้า
เพราะสิ่งของและลูก ๆ ต้องถูกทำลายไปด้วย ถึงแม้พระเจ้าทรง
กรุณาอย่างมากด้วยการนำเธอออกมาจากเมือง แต่เธอกลับคิดว่ายัง
ไม่ได้รับความเป็นธรรม เพราะสมบัติที่สะสมมาตลอดชีวิตถูกทำลาย

แทนที่จะสำนึกในพระคุณที่ทรงช่วยให้พ้นภัย เธอกลับประมาทและ
ปรารถนาใช้ชีวิตเหมือนกับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธการทรงเตือน ความ
บาปของเธอพิสูจน์ว่าเธอไม่สมควรมีชีวิตเพราะไม่สำนึกในพระคุณ
ที่ไว้ชีวิตเธอ {PP 161.2}

เราควรระวังระไวไม่เพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเรา
ให้รอด มีคริสเตียนบางคนพูดว่า ‘ถ้าลูกกับแฟนไม่รอดฉันก็ไม่อยาก
รอดด้วย’ เขาคิดว่าสวรรค์คงไม่พิเศษถ้าขาดคนที่เขารัก แต่คนที่พูด
เช่นนี้ไม่เข้าใจว่าเขาเองมีความสัมพันธ์อย่างไรกับพระเจ้าผู้ทรง
เมตตากรุณาต่อเขา และลืมนึกว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างและทรงไถ่ ทรง
ผูกพันกับเขาด้วยความรัก เขาจึงควรรับใช้และถวายเกียรติพระองค์
ด้วยความจงรักภักดี พระเจ้าทรงเชื่อเชิญทุกคนด้วยพระเมตตา แล้ว
เราจะหันหลังให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่อ่อนน้อมด้วยความรักเพียงเพราะ
เพื่อนของเราปฏิเสธอย่างนั้นหรือ การไถ่มนุษย์คนหนึ่งให้รอดนั้นแสน
ล้ำค่า พระเยซูทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอดพ้นโดยยอมเสียค่าไถ่อัน
มหาศาล ทุกคนที่ซาบซึ้งและเห็นคุณค่าของการทรงเสียสละทั้ง
คุณค่าของจิตวิญญาณจะไม่ปฏิเสธพระเมตตาของพระเจ้าเพราะเหตุว่า
คนอื่นไม่ยอมรับ การที่คนอื่นดูแคลนการปกครองโดยชอบของพระเจ้า
ควรเป็นสิ่งกระตุ้นให้เรามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพื่อเราจะได้
ให้เกียรติพระเจ้าและพยายามนำทุกคนมารับเอาความรักของ
พระองค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ {PP 162.1}

หายนะที่เฉียบพลัน

“เมื่อโลกมาถึงเมืองโคอาร์ตะวันก็ขึ้นแล้ว” ชาวเมืองแห่งที่ราบ
ลิตติมมองแสงตะวันยามเช้าเจิดจ้าเป็นกลางตีว่า จะมีความสงบสันติ

และความเจริญ ถนนเริ่มคึกคักไปด้วยผู้คน บ้างก็เพื่อประกอบธุรกิจส่วนตัว บ้างก็มุ่งหน้าเสพสุขในวันใหม่ บรรดาลูกเขยของโลทกำลังล้อเลียนคำตักเตือนและความกลัวของพ่อตาว่าเป็นความคิดของชายชราที่เบาปัญญา แต่คนไม่คาดว่าท้องฟ้าที่โปร่งใสจะมีเสียงฟ้าร้องได้ฉันใด ชาวเมืองโสโดมก็คิดไม่ถึงในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นฉันนั้น เพราะในทันใดนั้นมีพายุโหมปะทะ พระเจ้าทรงเทไฟและกำมะถันลงมาบนเมืองต่าง ๆ ในที่ราบลิดิมที่เคยอุดมสมบูรณ์ จนราชวัง วิหาร คฤหาสน์ เรือกสวนไร่นาและฝูงชนนักเสพสุขที่คึกก่อนถูกทนต์สวรรค์ ทั้งหมดวอดวายในกองเพลิง กลุ่มควันพวยพุ่งขึ้นดุจดังควันจากเตาใหญ่ ที่ราบอันสวยงามแห่งลิดิมกลายเป็นซากปรักหักพัง ไม่มีผู้อาศัยหรือสร้างเมืองขึ้นที่นั่นอีก เป็นอุทาหรณ์ให้คนในทุกยุคสมัยตระหนักว่าพระเจ้าจะลงโทษการล่วงละเมิดอย่างแน่นอน {PP 162.2}

เปลวเพลิงที่เผาผลาญบรรดาเมืองแห่งที่ราบลิดิมส่งสัญญาณเตือนภัยมาจนถึงสมัยของเรา เป็นบทเรียนอันน่าจดจำว่าแม้พระองค์จะทรงเมตตาและอดกลั้นพระทัยต่อคนบาปไว้ช้านาน แต่มีขีดจำกัดที่พระองค์ไม่อนุญาตให้มนุษย์ล่วงล้ำในการทำบาป เมื่อเลยขีดนั้นพระองค์จะทรงถอนพระเมตตาและลงโทษ {PP 162.3}

พระผู้ช่วยให้รอดของโลกตรัสว่า มีความบาปบางอย่างที่หนักกว่าความบาปที่เป็นเหตุให้เมืองโสโดมกับเมืองโกโมราห์ต้องถูกทำลาย คนที่ได้ยินเสียงข่าวประเสริฐเชื้อเชิญคนบาปให้กลับใจแต่กลับไม่ใส่ใจพระเจ้าทรงถือว่ามีความผิดมากกว่าชาวเมืองโสโดม และยังมีความบาปที่หนักยิ่งกว่านั้นอีกคือ คนที่อ้างว่ารู้จักพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ แต่อุปนิสัยและชีวิตประจำวันของเขากลับ

ปฏิเสธรพระองค์ เมื่อคำหนึ่งถึงคำเตือนของพระเยซู ชะตากรรมของเมืองโสโดมเป็นบทเรียนที่สำคัญไม่เพียงแต่สำหรับคนที่กำลังทำบาปอย่างเปิดเผย แต่สำหรับทุกคนที่ไม่ใส่ใจกับแสงสว่างและโอกาสจากสวรรค์ {PP 165.1}

โอกาสกลับใจ

พระเยซูตรัสแก่คริสตจักรเอเฟซัสว่า “เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า เหตุฉะนั้นจึงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะมาหาเจ้าและจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่” (วิวรณ์ 2:4-5) พระผู้ช่วยให้รอดทรงเฝ้ารอการตอบสนองต่อความรักและการให้อภัยของพระองค์ด้วยพระเมตตาที่ห่วงหาอาทรยิ่งกว่าความรักที่พ่อแม่มีต่อลูกที่ดื้อรั้น พระองค์ทรงตรัสแก่ผู้หลงทางว่า “เจ้าจงกลับมามาหาเราและเราจะกลับมามาหาเจ้าทั้งหลาย” (มาลาคีย์ 3:7) แต่ถ้าผู้หลงผิดยังยืนกรานไม่ฟัง พระสุรเสียงที่ร้องเรียกเขาด้วยความสงสารและความรักอันอ่อนโยนแล้ว ในที่สุดเขาจะถูกทิ้งไว้ในความมืดมิด จิตใจที่ประมาทต่อพระคุณของพระเจ้าเป็นเวลานานจะชินชาด้วยบาปจนไม่อาจมองเห็นพระคุณของพระองค์ได้อีก ผลสุดท้ายความสยดสยองจะเกิดแก่คนนั้นที่ตอ้งพินาศ เมื่อพระคริสต์ผู้เคยอ้อนวอนตรัสว่า เขา “ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาแต่ล่าพัง” (โยเซยา 4:17) การพิพากษาลงโทษเมืองต่าง ๆ ในที่ราบลิตติมจะเบาว่าการพิพากษาคนทั้งหลายที่รู้จักความรักของพระคริสต์แล้วแต่ยังหันไปเลือกเอาความบันเทิงในโลกแห่งความบาป {PP 165.2}

ท่านที่ดูถูกพระคุณของพระเจ้าจนตรึงตรองถึงบัญญัติแห่ง
สวรรค์ที่บันทึกความผิดของท่านไว้อย่างถี่ถ้วน เพราะมีการบันทึก
ความบาปของชนชาติทั้งปวง ครอบคลุมทั้งหลายและมนุษย์แต่ละคน
พระเจ้าทรงอดทน ทรงร้องเรียกให้กลับใจและคอยอภัยความผิดขณะ
ที่การบันทึกดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง แต่จะมีเวลาหนึ่งที่บัญญัตินั้นเต็ม
คือคนบาปได้ตัดสินใจแล้วและการเลือกของเขาก็กำหนดชะตากรรม
ของตนเอง ถึงคราวที่พระเจ้าจะทรงลงโทษคนบาป {PP 165.3}

ขณะนี้ในสังคมคริสเตียนมีอาการที่น่าเป็นห่วง มีคนไม่แยแส
ต่อพระเมตตาของพระเจ้า คนจำนวนมากทั้งพระบัญญัติของ
พระเยซูคริสต์และ “เอาบทบัญญัติของมนุษย์มาดูว่าเป็นพระดำรัสสอน
ของพระเจ้า” (มัทธิว 15:9) ความไม่ซื่อสัตย์ครอบงำคริสตจักรต่าง ๆ
พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธพระคัมภีร์อย่างเปิดเผย แต่ซ่อนความไม่ซื่อสัตย์
ไว้ในคราบของแกะ คือทำลายความเชื่อที่สอนว่าพระคัมภีร์เป็นพระ
ดำรัสของพระเจ้า แต่ยังอ้างตัวเองเป็นคริสเตียน แทนที่สมาชิกคริสตจักร
จะกระตือรือร้นก็กลับทำตามพิธีกรรมที่ปราศจากวิญญาณ ผลที่
เกิดขึ้นคือการหลงไปจากความเชื่อและการถือเอาความรู้สึกเป็นใหญ่
พระคริสต์ตรัสว่า “ในสมัยของโลกก็เหมือนกัน...ในวันที่บุตรมนุษย์
จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น” (ลูกา 17:28, 30) เหตุการณ์ต่าง ๆ
ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันพิสูจน์พระดำรัสของพระองค์ โลกนี้ใกล้จะถึง
กาลอวสาน ไม่ช้าคนบาปและความบาปก็จะถูกเผาผลาญในการ
พิพากษาลงโทษของพระเจ้า {PP 166.1}

พระเยซูตรัสว่า “จงระวังตัวให้ดี เกือบกว่าใจของท่านจะลั่นไป
ด้วยอาการดื่มเหล้าองุ่นมากและด้วยการเมาและด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้
แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านดูจวบว่งแล้วอย่างกะทันหัน เพราะว่าวันนั้น

จะมาถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก” คือทุกคนที่หมกมุ่นอยู่กับโลกนี้ “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าอยู่ทุกเวลา จงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย จะมีกำลังที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้นและจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” (ลูกา 21:34-36) (PP 166.2)

ต้องเลือกเอา

ก่อนที่เมืองโสโดมจะพบกับหายนะ พระเจ้าทรงเตือนโลทว่า “หนีเอาชีวิตรอดเถิดอย่าเสียวหลังหรือหยุด ณ ที่ใดในลุ่มน้ำ หนีไปที่เนินเขา มิฉะนั้นเจ้าจะเสียชีวิต” ในทำนองเดียวกันก่อนที่กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายพระเยซูคริสต์ทรงเตือนสาวกของพระองค์ว่า “เมื่อท่านเห็นกองทัพมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นท่านจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา” (ลูกา 21:20-21) พวกเขาจะต้องไม่รีรอเพื่อเก็บเอาข้าวของแต่ต้องรีบฉวยโอกาสเต็มที่เพื่อให้หนีรอดได้ (PP 166.3)

7 ในสมัยก่อนมีการแยกขาดออกจากคนธรรมดาเพื่อเอาชีวิตรอด
8 เช่นในสมัยโนอาห์ สมัยของโลท กับเมื่อคราวที่สาวกหนีออกจากกรุงเยรูซาเล็มก่อนที่เมืองจะถูกทำลายและในยุคสุดท้ายก็จะเป็นเช่นนั้น พระดำรัสของพระเจ้าตรัสเตือนคนของพระองค์อีกครึ่งหนึ่งให้แยกออกมาจากความชั่วร้ายที่แพร่หลายทั่วไป (PP 166.4)

พระเจ้าทรงสำแดงนิมิตแก่ผู้เผยพระวจนะยอห์นเกี่ยวกับความชั่วช้าและการหลงจากความเชื่อที่แท้จริงในยุคสุดท้าย โดยใช้นครบาบิโลนเป็นสัญลักษณ์คือ “นครใหญ่ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 17:18) ก่อนที่นครนั้นจะพินาศจะมีเสียงร้องจากสวรรค์ว่า “จงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลาย

จะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติ
ที่จะเกิดแก่นครนั้น” (วิวรณ์ 18:4) ผู้ชอบธรรมจะต้องละทิ้งความบาป
และแยกออกจากคนอธรรมอย่างเด็ดขาด เหมือนกับในสมัย
โนอาห์และโลท จะต้องไม่หันกลับไปไขว่คว้าสิ่งของนอกร่างกาย
เพราะทางของพระเจ้าไม่อาจเข้ากับวิถีของโลก “ท่านจะปฏิบัติพระเจ้า
และจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (มัทธิว 6:24) [PP 167.1]

ชะล่าใจ

คนในทุกวันนี้เหมือนกับชาวเมืองแห่งที่ราบลิดดิมที่เฝ้าฝันถึง
ทรัพย์สินสมบัติและความปลอดภัย ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากล่าวเตือนว่า
‘หนีเอาชีวิตรอดเถิด’ แต่มีเสียงอื่นพูดว่า ‘อย่าตื่นตระหนกไปเลย
ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น’ ในขณะที่คนทั้งหลายร้องว่า “สงบสุข
และปลอดภัยแล้ว” (1 เรซเซโลนิกา 5:3) สวรรค์กำลังประกาศถึง
ภัยพิบัติฉับพลันที่จะเกิดกับคนบาป แต่ในคืนก่อนที่เมืองโสโดมจะถูก
ทำลาย ชาวเมืองต่างรื่นเริงสำมะเลเทเมา พวกเขาเยาะเย้ยเสียง
เตือนและความกลัวของโลก แล้วคนเหล่านั้นที่ดูหมิ่นก็มอดไหม้
ไปกับเปลวเพลิง ในคำคืนนั้นเองประตูพระกรุณาได้ปิดลงอย่างถาวร
สำหรับชาวเมืองโสโดมที่ชั่วร้ายและสิ้นคิด พระเจ้าจะไม่ทรงทน
ต่อการดูถูกเหยียดหยามเสมอไป “ดูเถิด วันของพระเจ้าจะมา ดูร้าย
ด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราดที่จะกระทำให้แผ่นดิน
โลกเป็นที่ร้างเปล่าและเพื่อจะทำลายคนบาปของโลกเสียจากโลก”
(อิสยาห์ 3:9) คนส่วนใหญ่จะปฏิเสธพระคุณของพระเจ้าและจะย่อเย็บ
ในพริบตาโดยไม่มีทางแก้ไข แต่สำหรับผู้ฟังเสียงเตือนจะอาศัย
ณ “ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุด” และ “อยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”

ความจริงของพระองค์จะเป็นดังเกราะและโล่ของพวกเขาตามที่ทรงสัญญาไว้ว่า “เราจะให้เขาค้ำใจด้วยชีวิตที่ยืนยาวและสำแดงความรอดของเราแก่เขา” (สดุดี 91:1, 4, 16) {PP 167.2}

โลทอาศัยในเมืองโสอาร์ไม่นานเพราะความชั่วช้าได้ครอบงำไม่ต่างอะไรกับเมืองโสโดม และเขาไม่กล้าที่จะอยู่ต่อเกรงว่าเมืองนี้อาจถูกทำลายไปด้วยจึงเดินทางไปที่ภูเขาสู่เพื่ออาศัยในถ้ำ จากนั้นไม่นานพระเจ้าก็ทรงทำลายเมืองโสอาร์ตามพระประสงค์เดิมของพระองค์ โลทเคยนำครอบครัวไปเสี่ยงต่ออิทธิพลชั่วของเมืองโสโดมเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทอง แต่ทุกอย่างถูกเผาให้วอดไปเหลือเพียงตัวเปล่า แม้กระนั้นคำสาปแช่งแห่งเมืองโสโดมก็ยังไล่ตามเขาอยู่ เมื่อลูกสาวทั้งสองทำบาปอันเป็นผลมาจากที่เคยคบหาสมาคมกับชาวเมืองที่ต่ำช้ามาก่อน ความเสื่อมทรามด้านศีลธรรมได้ฝังอยู่ในอุปนิสัยของพวกเขาจนไม่สามารถแยกแยะระหว่างความดีและความชั่ว ดังนั้นเชื้อสายที่สืบจากโลทจึงมีอยู่เพียงคนโมอับและคนอัมโมนซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ที่ป่าเถื่อน บุชารูปเคารพต่อสู้พระเจ้าและกลายเป็นศัตรูที่จ้องล้างจอบลัญคนของพระองค์ {PP 167.3}

แตกต่างคนละชั่ว

ชีวิตของอับราฮัมช่างแตกต่างไปจากชีวิตของโลทอย่างมาก พวกเขาเคยร่วมเคียงบ่าเคียงไหล่ในมัสการที่แท่นบูชาและอาศัยอยู่ด้วยกัน แต่เหตุใดบัดนี้จึงแตกต่างกันมากมาย โลทได้เลือกเอาเมืองโสโดมเพราะเป็นที่อานวยสุขและนำค้าขายหากำไร เขาทิ้งแท่นบูชาของอับราฮัมและการถวายประจำวันแด่พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และ

ปล่อยให้ลูก ๆ เทียวเล่นอยู่กับคนชั่วและคนที่กราบไหว้รูปเคารพ แต่
กระนั้นโลหียังคงยำเกรงพระเจ้าอยู่เพราะพระคัมภีร์บันทึกว่าเขาเป็น
“ผู้ชอบธรรม” โลก “มีความทุกข์ใหญ่หลวง เพราะการประพฤติ
ลามกของคนชั่วเหล่านั้น” (2 เปโตร 2:7) เขารู้สึกเศร้าสลดใจที่ไม่
สามารถยับยั้งความทารุณโหดร้ายที่เกิดขึ้นในแต่ละวันได้ ในที่สุด
พระเจ้าทรงจุดเขาออกมาให้พ้นภัยเหมือน “ดุ้นฟืนที่ขวยออกมาจากไฟ”
(เศคาริยาห์ 3:2) แต่ต้องสูญเสียทรัพย์สินเงินทอง ภรรยาและลูกสาว
อาศัยในถ้ำเยียงสัตว์ป่า ชายชราที่เสียชื่อเสียงคนนี้ได้ให้กำเนิด
พงศ์พันธุ์ผู้ชอบธรรม หากแต่มีสองเฒ่าพันธุ์สืบตระกูลที่ไหว้รูปเคารพ
เป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้า และต่อสู้อันของพระองค์ จนกระทั่งความ
บาปอึดตัวและคนเหล่านั้นต้องถูกทำลาย ผลที่เกิดจากการก้าวผิด
เพียงก้าวเดียวช่างน่ากลัวเสียยิ่งนัก (PP 168.1)

อิทธิพลในมโน

กษัตริย์ซาโลมอน กล่าวไว้ว่า “อย่าทำงานเพื่อเห็นแก่ทรัพย์
ศฤงคาร จงฉลาดพอที่จะยับยั้งไว้” “บุคคลผู้ตะกละหากำไรก็กระทำ
ความลำบากแก่ครัวเรือนของตน แต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่”
(สุภาษิต 23:4, 15:27) อัครทูตเปาโลก็ยังคงกล่าวว่า “ส่วนคนเหล่านั้น
ที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเฝ้ายวนและติดบ่วงแล้ว และใน
ความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเรา
ต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป” (1 ทิโมธี 6:9) (PP 168.2)

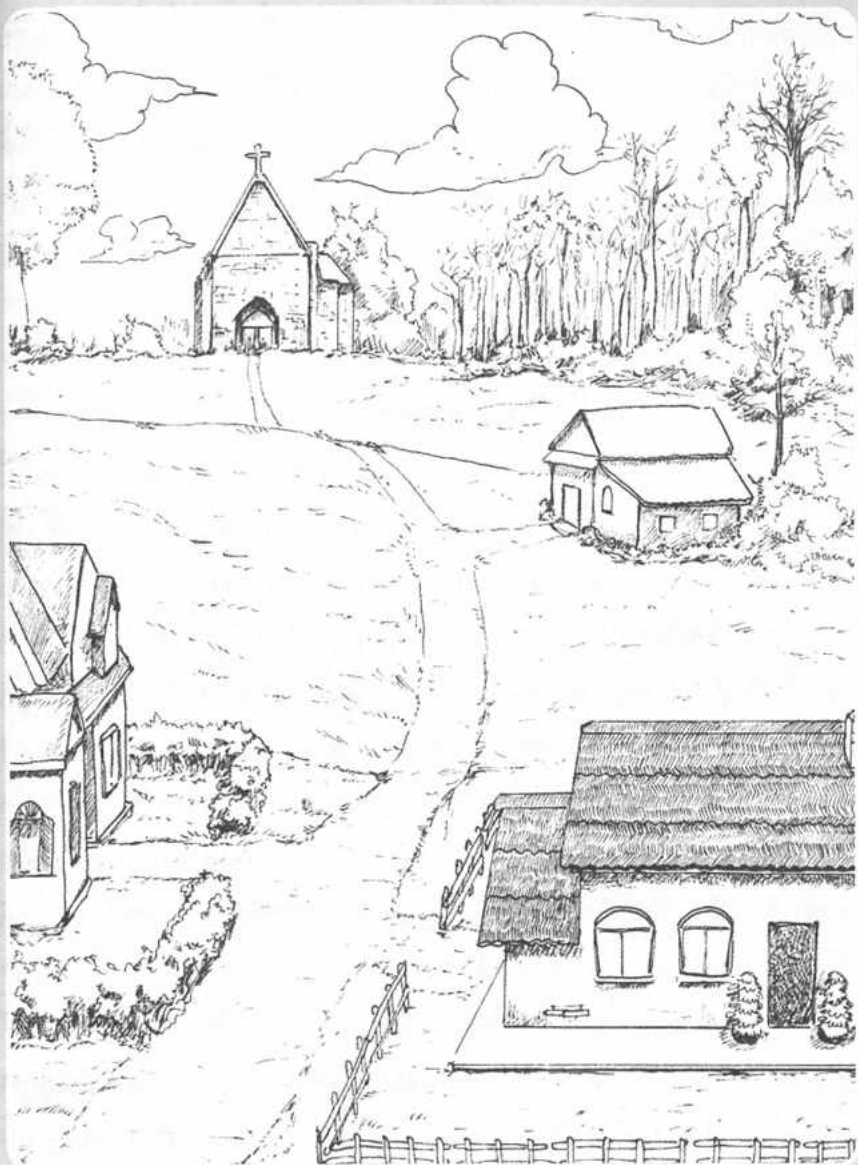
เมื่อโลกเข้าไปในเมืองโสโดมเขาตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะระวาง
ตัวให้อยู่ห่างจากความชั่วร้ายและสั่งสอนครอบครัวของตน แต่เขา
กลับพ่ายแพ้อย่างราบคาบ อิทธิพลของความบาปที่ห้อมล้อมมีผลต่อ

ความเชื่อของเขา ความสัมพันธ์ของลูก ๆ กับชาวเมืองโสโดมทำให้
โลกพลอยคล้อยตามพวกเขาในระดับหนึ่ง ผลที่เกิดขึ้นเป็นที่ประจักษ์
แก่ทุกคน (PP 168.3)

คนจำนวนมากยังคงผิดพลาดในเรื่องนี้ คือเมื่อเลือกที่อยู่อาศัย
พวกเขาคำนึงถึงผลประโยชน์ฝ่ายโลกมากกว่าอิทธิพลของสิ่งคมและ
ระดับศีลธรรมที่แวดล้อมครอบครัว บ้างก็เลือกภูมิประเทศที่สวยงาม
และอุดมสมบูรณ์ บ้างย้ายไปอยู่ในเมืองที่เจริญรุ่งเรืองหวังว่าจะ
กอบโกยเอาความมั่งคั่งร่ำรวย แต่ลูก ๆ ต้องตกอยู่ในการทดลองและ
มักคบเพื่อนที่ไม่ช่วยพัฒนาอุปนิสัยหรือทำให้ใกล้ชิดพระเจ้า บรรยาภาค
ในสังคมที่ศีลธรรมหละหลวมไม่เชื่อพระเจ้าและไม่เห็นความสำคัญ
ของธรรมะมักทำลายอิทธิพลของพ่อแม่ ตัวอย่างของคนหนุ่มสาวที่ไม่
เชื่อฟังพ่อแม่และต่อต้านพระเจ้านี้ให้เห็นตลอดมา หลายคนไปผูกพัน
กับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าและร่วมชะตาชีวิตกับศัตรูของพระองค์ (PP 168.4)

ประการแรกในการเลือกที่อยู่อาศัย พระเจ้าทรงปรารถนาให้
เราพิจารณาถึงศีลธรรมและศาสนาที่ห้อมล้อมตัวเราและครอบครัว
บางครั้งเราอาจถูกกำหนดให้ต้องเผชิญกับการทดลอง เพราะไม่ใช่
ทุกคนสามารถเลือกอยู่ในที่ที่เขาปรารถนา เมื่อไรก็ตามที่การปฏิบัติ
หน้าที่นำเราเข้าไปในการทดลอง พระเจ้าจะทรงช่วยให้ด้านทาน
ความชั่วได้หากเราเฝ้าระวังอธิษฐานและเชื่อในพระคุณของพระเยซู
แต่ถ้าไม่จำเป็นเราไม่ควรเข้าไปอยู่ในสังคมที่ไม่ช่วยให้อุปนิสัย
คริสเตียนเติบโตขึ้น เมื่อเราเลือกเอาตัวเองเข้าไปอยู่กับสังคมโลกและ
คบหาคนที่ไม่เชื่อทำให้พระเจ้าทรงเสียพระทัย และทูตสวรรค์บริสุทธิ์
จึงจะไปจากบ้านของเรา (PP 169.1)

คนเหล่านั้นที่ทุ่มเทเพื่อสะสมทรัพย์และชื่อเสียงฝ่ายโลกให้แก่

ประการแรกในการเลือกที่อยู่อาศัย พระเจ้าทรงปรารภนาให้เราพิจารณา
ถึงศีลธรรมและศาสนาที่ห้อมล้อมตัวเราและครอบครัว

บุตรของตน จะพบว่าในที่สุดผลประโยชน์เหล่านี้นำมาซึ่งความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง มีหลายคนเหมือนกับโลทที่เห็นลูก ๆ กลายเป็นเด็กเสียคนและพวกเขาเองก็แทบจะรักษาจิตวิญญาณของตนไว้ไม่ได้ น่าเสียใจที่ชีวิตของเขาล้มเหลวและพ่ายแพ้ หากเพียงใช้สติปัญญาที่แท้จริงลูกๆ ก็คงได้รับสมบัติฝ่ายโลกน้อยลง แต่จะครอบครองมรดกที่ไม่มีวันผุกร่อนในสวรรค์เป็นแน่ (PP 169.2)

มรดกที่พระเจ้าให้

มรดกที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่คนของพระองค์ไม่ได้อยู่ในโลกนี้ อับราฮัมไม่มีที่ดินใด ๆ ในโลกเป็นของตน “แม่เท่าฟ้าเท่า” ก็ไม่มี (กิจการ 7:5) แม้ท่านจะมีทรัพย์สมบัติมากมายแต่ท่านใช้สิ่งเหล่านั้นถวายเกียรติแด่พระเจ้าและช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ท่านไม่ได้ถือว่าโลกนี้เป็นบ้าน พระเจ้าทรงเรียกท่านให้ออกมาจากหมู่ญาติที่บุชารูปเคารพ โดยสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินคานาอันเป็นกรรมสิทธิ์ถาวร ถึงกระนั้นตัวท่านเองหรือบุตรหลานของท่านก็ไม่ได้รับมรดกนี้ เมื่อปรารถนาจะฝังศพที่นั่นท่านถึงกับต้องซื้อที่ดินจากคนคานาอัน กรรมสิทธิ์ขึ้นเดียวที่ท่านมีอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาคืออูโมงค์ฝังศพในถ้ำหินแห่งมัคเป-ลาห์ (PP 169.3)

อย่างไรก็ตามพระสัญญาของพระเจ้ามิได้ล้มเหลวแต่ก็ไม่ได้สำเร็จเสียทีเดียวเมื่อคนยิวเข้าครองแผ่นดินคานาอัน เพราะพระสัญญานั้นทรง “ประทานไว้แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน” (กาลาเทีย 3:16) อับราฮัมเองจะต้องได้รับส่วนในมรดกนั้น บางครั้งดูเหมือนว่าจะต้องใช้เวลากว่าพระสัญญาจะสำเร็จเพราะ “วันเดียวของพระเจ้าเป็นเหมือนกับพันปีและพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว” (2 เปโตร 3:8) อาจดูเหมือน

ล่าช้าแต่เมื่อถึงเวลา “มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้านัก” (ฮาบาคูก 2:3) พระเจ้าไม่เพียงแต่จะประทานแผ่นดินคานาอันให้กับ อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านเท่านั้น แต่จะประทานโลกทั้งโลก อัครสาวกเปาโลเขียนไว้ว่า “พระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและ ผู้สืบเชื้อสายของท่านที่ว่า จะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น ไม่ได้มีมาโดย พระบัญญัติ แต่มีมาด้วยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ” (โรม 4:13) พระคัมภีร์ได้สอนไว้อย่างชัดเจนว่า พระสัญญาที่ทรงประทานแก่ อับราฮัมนั้นจะสำเร็จโดยทางพระเยซู ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ก็เป็น “พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา” เป็นมรดก ที่ “ไม่รู้เบื่อหน่ายปราศจากมลทิน และไม่ร่วงโรย” (กาลาเทีย 3:29; 1 เปโตร 1:4) โลกจะพ้นจากการถูกสถาปนาแข่งอันเนื่องมาจากความบาป เพราะ “แผ่นดินกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาแผ่นดินภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิสุทธิชนของ องค์ผู้สูงสุดนั้น” และ “คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็น มรดกและตัวเขาปิติยินดีในความเจริญอุดมสมบูรณ์” (ดาเนียล 7:27; สดุดี 37:11) {PP 169.4}

พระเจ้าทรงให้อับราฮัมได้เห็นมรดกที่ไม่เบื่อหน่าย และด้วยความหวังนี้จิตใจท่านจึงเป็นสุข “เพราะความเชื่อของท่าน ท่านได้ ทำนากในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้ นั่น คือได้ทำนากในดินที่ เป็นคนต่างด้าวดังอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันตามพระสัญญา อันเดียวกันนั้น ท่านได้เฝ้ารอคอยนครที่ตั้งบนรากฐานซึ่งพระเจ้าทรง เป็นนายช่างและทรงเป็นผู้สร้าง” (ฮีบรู 11:9-10) {PP 170.1}

พระคัมภีร์บันทึกถึงพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมว่า “คนเหล่านั้นได้ ตายไปขณะที่มีความเชื่อเต็มที่ และไม่ได้รับสิ่งที่ได้ทรงสัญญาไว้ แต่

เขาก็ได้เห็นและได้เตรียมรับไว้ตั้งแต่ไกล และรู้ว่าเขาเป็นคนแปลกถิ่น
ที่ท่องเที่ยวไปในโลก” (ฮีบรู 11:13) เราต้องอาศัยอยู่ในโลกนี้เหมือน
เป็นคนแปลกถิ่นหากเราต้องการ“เมืองที่ประเสริฐกว่านั้นคือเมืองสวรรค์”
(ฮีบรู 11:16) ผู้ที่เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะแสวงหาเมืองเดียวกัน
ที่ทานรอกอย ที่ซึ่ง “พระเจ้าทรงเป็นนายช่างและทรงเป็นผู้สร้าง”

{PP 170.2}

15

การสมรสของอิสอัค

อ่านปฐมกาลบทที่ 24

ห่วงใยอิสอัค

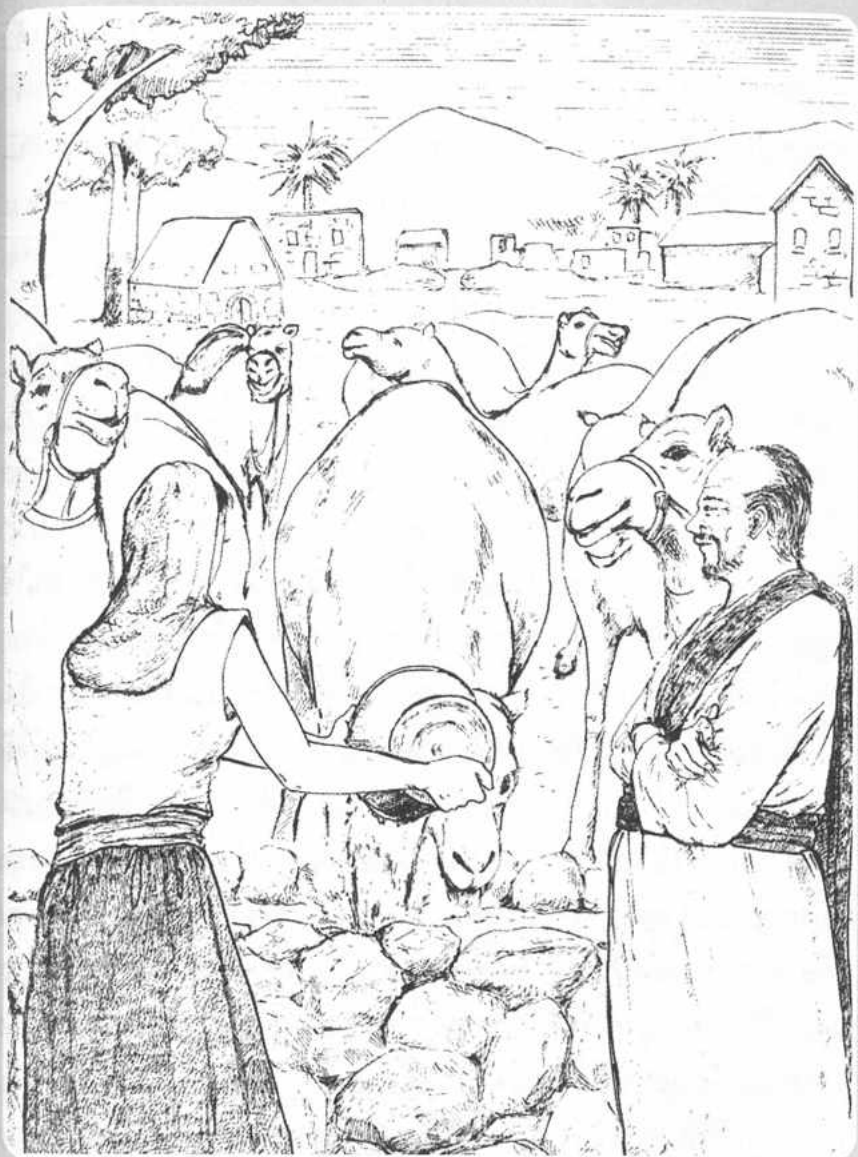
อับราฮัมชรามากแล้ว รู้สึกว่าคงอีกไม่นานจะต้องตาย เหลืออีกสิ่งหนึ่งที่จะต้องทำเพื่อให้พระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อลูกหลานสำเร็จ เพราะอิสอัคยังไม่ได้แต่งงานทั้ง ๆ ที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขาเป็นผู้สืบทอดธรรมบัญญัติของพระองค์และเป็นบิดาของชนชาติที่ทรงเลือกไว้ แต่ชาวคานาอันบุชารูปเคารพและพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้ประชากรของพระองค์แต่งงานกับคนเหล่านั้นเพราะจะทำให้หลงไป อับราฮัมกลัวอิทธิพลมืดที่ห้อมล้อมบุตรชายของตน ท่านยอมจำนนต่อน้ำพระทัยและเชื่อพระเจ้าจนเป็นนิสย ซึ่งสิ่งเหล่านี้สะท้อนออกมาในอุปนิสัยของอิสอัค ขณะเดียวกันอิสอัคเป็นคนสุภาพอ่อนน้อม มีความรู้สึกอ่อนไหวและมักจะโอนอ่อนผ่อนตามคนอื่น กลัวว่าหากร่วมชีวิตกับผู้ที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าเขาอาจจะทิ้งความเชื่อเพื่อเห็นแก่ความปรองดอง การเลือกคู่ครองให้บุตรชายเป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับอับราฮัม ท่านกลัวว่าลูกจะแต่งงานกับคนที่จะทำให้เขาไขว่เขว

ไปจากทางของพระเจ้า {PP 171.1}

ในสมัยโบราณบิดามารดามักจัดการหมั้นหมายให้แก่ลูก และผู้ที่ย่าเกรงพระเจ้าในสมัยนั้นก็ปฏิบัติตามธรรมเนียมนี้เช่นกัน ไม่มีใครถูกบังคับให้แต่งงานกับผู้ที่ตนไม่รัก แต่ในเรื่องความรักใคร่ของ คนหนุ่มสาวนั้นพ่อแม่ผู้ย่าเกรงพระเจ้าและผ่านประสบการณ์มาก่อน จะมีส่วนช่วยเหลือ บุตรีที่ไม่เชื่อฟังคำแนะนำนี้จะถือว่าอกตัญญูและ มีความผิดร้ายแรง {PP 171.2}

อิสอัคเชื้อฟิง

อิสอัคไว้วางใจในสติปัญญาและความรักของบิดาจึงมอบเรื่องนี้ไว้กับท่าน เชื่อว่าพระเจ้าจะเป็นผู้นำในการเลือกสรรภรรยาให้เขาด้วยพระองค์เอง อับราฮัมหวนนิกถึงญาติพี่น้องในแผ่นดินเมโสโปเตเมีย ถึงแม้พวกเขาบุชารูปเคารพอยู่บ้าง แต่ก็ยังรักษาความรู้เรื่องของพระเจ้าที่แท้จริงและนมัสการพระองค์ อิสอัคจะตั้ง 8 ไม่ออกจากแผ่นดินคานาอันเพื่อไปหาญาติพี่น้องเหล่านั้น แต่อาจมี 8 หญิงสักคนหนึ่งจากกลุ่มพี่น้องเหล่านั้นที่ยินดีจากบ้านของเธอมาร่วมชีวิตกับอิสอัคในการนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์แต่องค์เดียว อับราฮัมมอบเรื่องสำคัญนี้ไว้กับ “คนใช้ที่มีอาวุโสที่สุด” ของท่าน เป็น ผู้ที่เปี่ยมด้วยความเชื่อและประสบการณ์สามารถพิจารณาอย่าง รอบคอบและเป็นผู้ที่รับใช้ท่านด้วยความซื่อสัตย์มาช้านาน อับราฮัม ให้คนใช้ของท่านสาบานต่อพระเจ้าว่าเขาจะไม่เสาะหาหญิงชาวคานาอัน ให้อิสอัค แต่จะหาจากครอบครัวของนาโฮรีในเมโสโปเตเมีย ท่านสั่ง ไม่ให้พาอิสอัคไปที่นั่นด้วย หากไม่สามารถหาหญิงสาวผู้ที่จะจาก พ่อแม่พี่น้องมาได้คนใช้ก็จะพ้นจากคำสาบาน อับราฮัมให้กำลังใจ

เอลีเอเซอร์ได้รับคำสั่งให้หากรรยาแก่อิสอัคในแผ่นดินเมโสโปเตเมีย

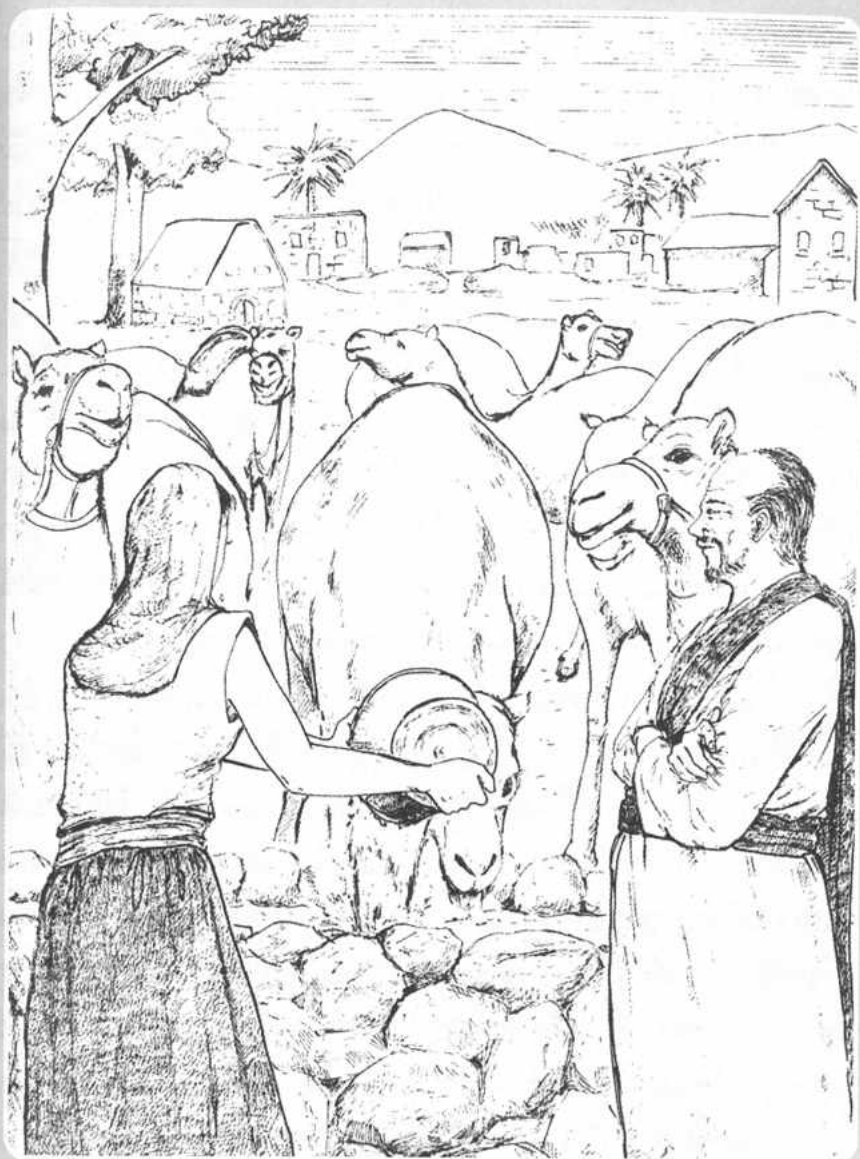

ไปจากทางของพระเจ้า {PP 171.1}

ในสมัยโบราณบิดามารดามักจัดการหมั้นหมายให้แก่ลูก และผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าในสมัยนั้นก็ปฏิบัติตามธรรมเนียมนี้เช่นกัน ไม่มีใครถูกบังคับให้แต่งงานกับผู้ที่ตนไม่รัก แต่ในเรื่องความรักใคร่ของคนหนุ่มสาวนั้นพ่อแม่ผู้ยำเกรงพระเจ้าและผ่านประสบการณ์มาก่อนจะมีส่วนช่วยเหลือ บุตรที่ไม่เชื่อฟังคำแนะนำนี้จะถือว่าอกตัญญูและมีความผิดร้ายแรง {PP 171.2}

อิสอัคเชื้อฟง

อิสอัคไว้วางใจในสติปัญญาและความรักของบิดาจึงมอบเรื่องนี้ไว้กับท่าน เชื่อว่าพระเจ้าจะเป็นผู้นำในการเลือกสรรภรรยาให้เขาด้วยพระองค์เอง อับราฮัมหวนนิกถึงญาติพี่น้องในแผ่นดินเมโสโปเตเมีย ถึงแม้พวกเขาบุชารูปเคารพอยู่บ้าง แต่ก็ยังรักษาความรู้เรื่องของพระเจ้าที่แท้จริงและนมัสการพระองค์ อิสอัคจะต้องไม่ออกจากแผ่นดินคานาอันเพื่อไปหาญาติพี่น้องเหล่านั้น แต่อาจมีหญิงสักคนหนึ่งจากกลุ่มพี่น้องเหล่านั้นที่ยินดีจากบ้านของเธอมาร่วมชีวิตกับอิสอัคในการนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์แต่องค์เดียว อับราฮัมมอบเรื่องสำคัญนี้ไว้กับ “คนใช้ที่มีอาวุโสที่สุด” ของท่าน เป็นผู้ที่เปี่ยมด้วยความเชื่อและประสบการณ์สามารถพิจารณาอย่างรอบคอบและเป็นผู้ที่รับใช้ท่านด้วยความซื่อสัตย์มาช้านาน อับราฮัมให้คนใช้ของท่านสาบานต่อพระเจ้าว่าเขาจะไม่เสาะหาหญิงชาวคานาอันให้อิสอัค แต่จะหาจากครอบครัวของนาโฮรีในเมโสโปเตเมีย ท่านสั่งไม่ให้พาอิสอัคไปที่นั่นด้วย หากไม่สามารถหาหญิงสาวผู้ที่จะจากพ่อแม่พี่น้องมาได้คนใช้ก็จะพ้นจากคำสาบาน อับราฮัมให้กำลังใจ

เอลีเอเซอร์ได้รับคำสั่งให้หาภรรยาแก่อิสอัคในแผ่นดินเมโสโปเตเมีย

เขาในเรื่องหน้าที่ที่ยากและละเอียดอ่อนโดยให้ความมั่นใจว่าพระเจ้า
จะทรงช่วยให้งานนั้นสำเร็จ กล่าวว่่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้า
สวรรค์ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเราและจากบ้านเกิดเมืองนอนของเรา...
พระองค์จะทรงใช้ทูตของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า” {PP 171.3}

พบหญิงที่เลือกสรร

เอลีเอเซอร์ออกเดินทางทันทีพร้อมอุฐูฐิบตัวสำหรับเพื่อน
ร่วมทางและคณะฝ่ายเจ้าสาวซึ่งอาจร่วมเดินทางกลับมาด้วยกัน
และยังมีของมีค่าติดไม้ติดมือไปฝากเจ้าสาวและเพื่อน ๆ ของเธอ เขา
เดินทางผ่านเมืองดามัสกัสจนมาถึงที่ราบอันอุดมสมบูรณ์ติดกับแม่น้ำ
ใหญ่แห่งดินแดนตะวันออก เมื่อมาถึงฮาราน “เมืองของนาโฮร์” คนใช้
หยุดพักนอกเมืองใกล้กับบ่อน้ำ พอดกเย็นผู้หญิงในเมืองจะออกมา
ตักน้ำกัน ตอนนีเอลลีเอเซอร์รู้สึกกังวลใจเพราะการเลือกของเขาใน
ครั้งนี้ไม่เพียงแต่จะส่งผลสำคัญแก่ครอบครัวเจ้านายเท่านั้น แต่ยังมี
ผลไปถึงลูกหลานในอนาคตอีกด้วย เขาจะเลือกภรรยาให้อิสอัคอย่างไร
มีวิสัยทัศน์ท่ามกลางคนแปลกหน้าได้อย่างไร แต่เมื่อจดจำคำพูดของ
อับราฮัมที่ว่า พระเจ้าจะส่งทูตสวรรค์ไปด้วยจึงอธิษฐานอย่างร้อนรน
เพื่อขอการทรงนำต่อไป ในครอบครัวของเจ้านายเขาคุ่นเคยกับการ
แสดงถึงน้ำใจอยู่เสมอจึงได้อธิษฐานขอให้หญิงสาวที่แสดงออกถึง
มารยาทที่ดีงามเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก {PP 172.1}

เอลีเอเซอร์อธิษฐานยังไม่ทันขาดคำพระเจ้าก็ทรงตอบ ท่ามกลาง
ผู้หญิงที่บ่อน้ำนั้นมีหญิงสาวผู้หนึ่งแสดงกิริยามารยาทอ่อนช้อยงดงาม
เป็นที่สะดุดตาเขา ขณะที่เธอเดินมาจากบ่อน้ำเอลีเอเซอร์เข้าไปหาและ
ขอน้ำจากไหที่เธอกำลังแบกอยู่ เธอตอบตกลงด้วยวาจาสุภาพและ

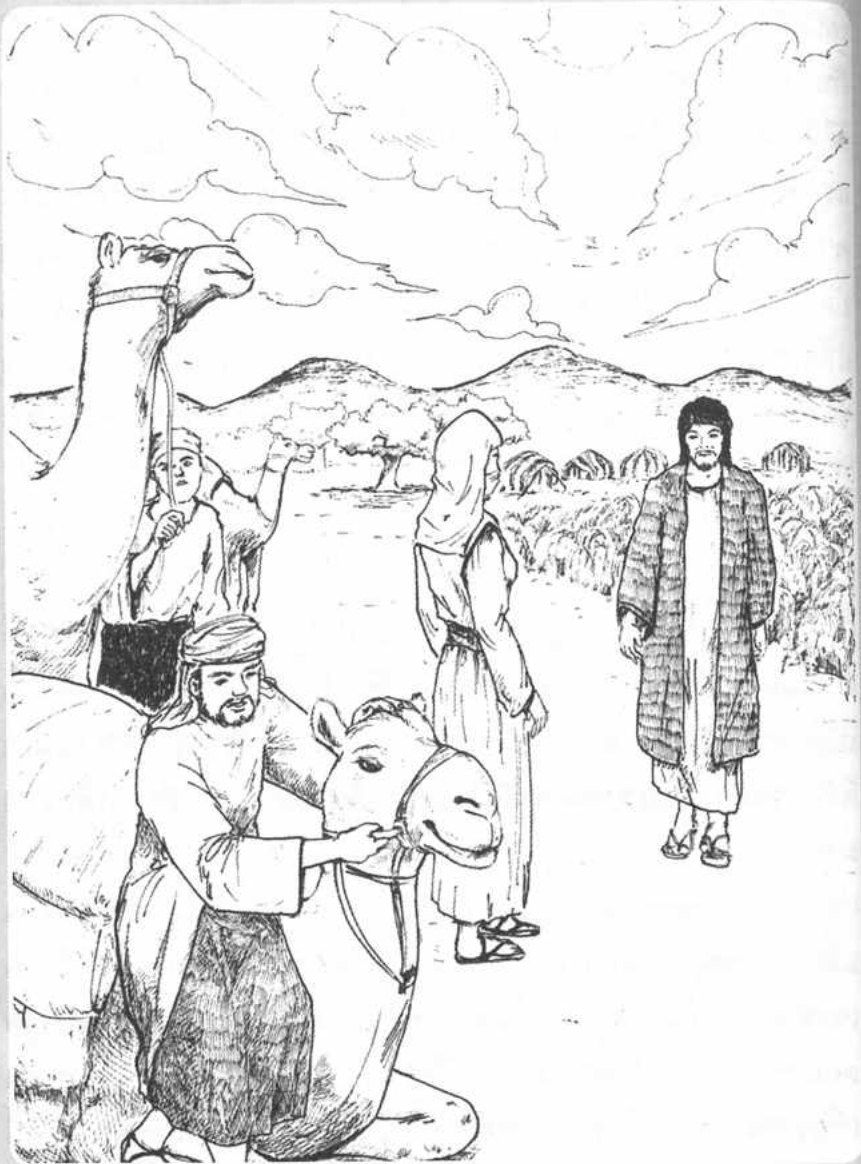
เส
กัน
วิธี
แ
ค
บั
แ
ช
พ
ค
เร
จี
ม
แ
เ
ด
เ
ร

เสนอที่จะตักน้ำให้ลูฐของเขาอีกด้วยซึ่งเป็นธรรมเนียมประเพณีที่ปฏิบัติกัน แม้แต่ธิดาของเจ้าชายก็ยังตักน้ำให้ฝูงแพะแกะของราชบิดา ด้วยวิธีนี้เอลีเอเซอร์จึงได้รับหมายสำคัญที่ต้องการ “หญิงสาวนั้นงามมาก” และมีความเพียบพร้อมด้วยมารยาทซึ่งพิสูจน์ถึงจิตใจที่เมตตาและความคล่องแคล่วว่องไวในตัวเธอ พระเจ้าทรงนำเอลีเอเซอร์มาถึงบัดนี้ หลังจากที่ได้ออบแทนน้ำใจของเรเบคาคห์ด้วยของฝากอันมีค่าแล้วเอลีเอเซอร์จึงถามถึงพ่อแม่ของเธอ เมื่อรู้ว่าเธอคือลูกสาวของเบธูเอลผู้เป็นหลานชายของอับราฮัมเขาจึง “กราบลงนมัสการพระเจ้า” {PP 172.2}

ต้อนรับขับสู้

ขณะที่ขอบคุณเรเบคาคห์อยู่นั้นเอลีเอเซอร์ได้แสดงตนว่ามี ความสัมพันธ์อย่างไรกับอับราฮัม และได้ขอพักอาศัยในบ้านบิดาของเธอ เมื่อกลับถึงบ้านเรเบคาคห์เล่าเรื่องทั้งหมดให้ลาบันพี่ชายของเธอฟัง เขาจึงรับจัดการต้อนรับขับสู้เอลีเอเซอร์และคนอื่น ๆ ที่ร่วมเดินทาง มาด้วย {PP 173.1}

เอลีเอเซอร์ไม่รับประทานอาหารจนกว่าเขาได้เล่าเรื่องภารกิจ และคำอธิษฐานที่บ่อน้ำตลอดจนเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟัง แล้วกล่าวว่า “บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความภักดีและจริงใจต่อนายข้าพเจ้า แล้วขอรุณาบอกข้าพเจ้า ถ้ามิฉะนั้นก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือทางซ้าย” คำตอบที่ได้รับคือ “สิ่งนี้มาจากพระเจ้า เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ได้ ดูเถิด เรเบคาคห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พาเธอไปเถิดและให้เธอเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านดังที่พระเจ้าตรัสแล้ว” {PP 173.2}

เอลีเอเซอร์นำหญิงผู้จะมาเป็นภรรยาของอิสอัคให้แก่อิสอัค

ตอบตกลง

หลังจากได้รับอนุญาตจากครอบครัวมีคนถามเรเบคาค่าว่าเธอจะยอมจากบ้านบิดาไปยังดินแดนที่แสนไกลเพื่อสมรสกับบุตรชายของอับราฮัมหรือไม่ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเธอเชื่อว่าพระเจ้าทรงเลือกเธอให้เป็นภรรยาของอิสอัคจึงตอบว่า “ฉันจะไป” [PP 173.3]

คนใช้ของอับราฮัมอดใจไว้ไม่ไหวที่จะรีบกลับบ้านเพราะมั่นใจว่าเจ้านายจะปลื้มปีติกับความสำเร็จในหน้าที่ของตน พอรุ่งเช้าพวกเขาจึงออกเดินทางมุ่งหน้ากลับบ้าน อับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา ส่วนอิสอัคได้กลับมาที่เต็นท์ของบิดาจากการดูแลฝูงแกะที่ต่างตำบลเพื่อคอยคนใช้กลับมาจากเมืองฮาราน “เวลาเย็นอิสอัคออกไปที่ทุ่งนาเพื่อจะสงบอารมณ์ เเงยหน้าขึ้นมองไปเห็นมีอูฐเดินมา เรเบคาค่าเเงยหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัคเธอก็ลงจากอูฐและพูดกับคนใช้นั้นว่า ‘ชายคนไหนที่กำลังเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร’ คนใช้นั้นตอบว่า ‘นายข้าพเจ้าเอง’ เธอจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป อิสอัคก็พาเธอเข้ามาในเต็นท์ของซาร่าห์มารดาของท่านและรับเรเบคาค่าไว้ เธอก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักเธอ อิสอัคก็ได้รับความเล้าโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว” [PP 173.4]

อับราฮัมสังเกตุผลของการสมรสระหว่างผู้ที่ยำเกรงและผู้ที่ไม่ได้ยำเกรงพระเจ้าตั้งแต่ยุคของคาอินจนถึงสมัยของท่าน ท่านพิจารณาผลของการที่ตนแต่งงานกับฮาการ์และตัวอย่างชีวิตสมรสของอิซมาเอลและของโลท อิซมาเอลเกิดมาเพราะอับราฮัมกับซาร่าห์ขาดความเชื่อ เป็นผลของการแต่งงานระหว่างคนชอบธรรมกับคนที่ไม่นับถือพระเจ้า อิทธิพลของญาติพี่น้องฝ่ายแม่ที่บุชารูปเคารพและ

ภรรยาทั้งหลายของอิซมาเอลปลั่งอิทธิพลของผู้เป็นพ่อ ความอิจฉาของฮาการ์กับบรรดาภรรยาที่เธอเลือกให้อิซมาเอลได้สร้างกำแพง ซึ่งอับราฮัมพยายามทำลายแต่ก็ไร้ผล {PP 173.5}

ชีวิตอิซมาเอล

อิซมาเอลไม่ลืมสิ่งที่อับราฮัมสั่งสอนเมื่อเขายังเป็นเด็กแต่การบูชารูปเคารพเข้ามาในครอบครัวเพราะอิทธิพลของภรรยา เมื่อเขาพลาจากพ่อและมีชีวิตที่เข้มขึ้นเพราะการทะเลาะวิวาทกันในบ้านที่ขาดความรักและความยำเกรงพระเจ้า ทำให้อิซมาเอลเลือกชีวิตเป็นขุนโจรแห่งทะเลทรายตามคำทำนายที่ว่า “มือเขาจะต่อสู้คนทั้งปวง และมือคนทั้งปวงจะต่อสู้เขา” (ปฐมกาล 16:12) เขาสารภาพความผิดที่ได้กระทำและกลับมาหาพระเจ้าในบั้นปลายชีวิต แต่ลูกหลานได้สืบทอดอุปนิสัยเดิมของเขา ซาติมหาอำนาจที่สืบเชื้อสายจากอิซมาเอลเป็นคนโหดเหี้ยมป่าเถื่อนและสร้างความเดือดร้อนรำคาญใจให้เชื้อสายของอิสอัคเรื่อยมา {PP 174.1}

อิทธิพลของคูครอง

ส่วนภรรยาของโลทเป็นคนเห็นแก่ตัวและไร้ศาสนา อิทธิพลของเธอผลักดันให้สามีตีตัวห่างจากอับราฮัม ถ้าไม่ใช่เพราะเธอแล้วโลทคงไม่อาศัยในเมืองโสโดมต่อไปที่ที่ไม่มีคำแนะนำอันชาญฉลาดของอับราฮัมผู้ยำเกรงพระเจ้า หากไม่ใช่เพราะคำสั่งสอนของอับราฮัมที่เขาได้รับในวัยหนุ่มอิทธิพลชักจูงของภรรยาและการคบค้าสมาคมกับคนชั่วร้ายในเมืองนั้นคงทำให้โลททิ้งพระเจ้า ชีวิตการแต่งงานของเขาและการเลือกอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมส่งผลเลวร้ายในโลกเป็นเวลา

หลายชั่วอายุคน {PP 174.2}

เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ยำเกรงพระเจ้าจะร่วมทางกับผู้ไม่ยำเกรงพระองค์โดยไม่ได้รับอันตราย “สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน” (อาโมส 3:3) ชีวิตสมรสจะมีความสุขและประสบความสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับความเป็นหนึ่งเดียวของทั้งสองคน แต่จุดมุ่งหมาย ทัศนคติ และความชื่นชอบของผู้ที่ไม่เชื่อแตกต่างกับผู้เชื่ออย่างสิ้นเชิง พวกเขาเข้ากันไม่ได้เพราะต่างก็รับใช้นายของตน ไม่ว่าใครจะมีหลักความเชื่อที่บริสุทธิ์ถูกต้องมากเท่าไรก็ตาม แต่การคบหาคนที่ไม่มีเชื่อมีแนวโน้มที่จะดึงตัวเขาให้ห่างจากพระเจ้าไป {PP 174.3}

คนที่แต่งงานขณะที่ไม่เชื่อพระเจ้า เมื่อกลับใจเชื่อพระองค์แล้วก็ยังคงต้องซื้อสัตย์ต่อคู่สมรสของตน ในขณะที่เดียวกันพระเจ้าต้องมาก่อนความสัมพันธ์อื่นใดในโลก ถึงแม้จะนำมาซึ่งความยากลำบากและการกดขี่ข่มเหงก็ตาม ความซื้อสัตย์ที่แสดงออกด้วยความรักความสุภาพอ่อนน้อมนี้เองอาจชนะใจคู่ครองที่ยังไม่เชื่อ แต่พระคัมภีร์ห้ามไม่ให้คริสเตียนแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อ พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ” (2 โครินธ์ 6:14, 17, 18) {PP 175.1}

การที่พระเจ้าทรงให้อิสอัคเป็นทายาทแห่งพระสัญญาที่จะนำพระพรมาสู่มวลมนุษยย์เป็นการให้เกิดริ้วรอยอย่างมาก ถึงกระนั้นเมื่อเขาอายุสี่สิบปี อิสอัคยอมรับการพิจารณาของบิดาที่มอบหมายให้คนใช้ผู้มากประสบการณ์และยำเกรงพระเจ้าเป็นผู้เลือกภรรยาให้ พระคัมภีร์บรรยายถึงการสมรสในครั้งนั้นให้เห็นแบบอย่างครอบครัวที่อบอุ่นและมีความสุข “อิสอัคก็พาเธอเข้ามาในเต็นท์ของซาราห์มารดาของท่านและรับเรเบคาห์ไว้ เธอก็เป็นภรรยาของท่านและท่านก็รักเธอ อิสอัค

ก็ได้รับการปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว”
{PP 175.2}

ให้พ่อแม่มีส่วน

วิธีเลือกคู่ครองของอิสอัคช่างต่างกับวิธีของคนหนุ่มสาวในปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง แม้ท่ามกลางคนที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน คนหนุ่มสาวมักคิดว่าความรักใคร่เป็นเรื่องส่วนตัวที่แม่พระเจ้าหรือพ่อแม่ไม่ควรเข้ามาก้าวร้าวแต่อย่างใด พวกเขาคิดว่าตนฉลาดพอที่จะตัดสินใจเองโดยไม่ต้องการคำแนะนำจากพ่อแม่ทั้ง ๆ ที่ยังอีกนานกว่าเขาจะโตเป็นผู้ใหญ่ หลังจากแต่งงานเพียงไม่กี่ปีก็นานพอที่จะทำให้พวกเขารู้ว่าตัดสินใจผิด แต่ก็สายเสียแล้ว นิสัยที่ขาดการไตร่ตรองไม่ยับยั้งชั่งใจที่ชักนำให้เขาด่วนตัดสินใจไปตั้งแต่แรกนั้นเป็นเหตุให้สถานการณ์เลวร้ายลง จนชีวิตสมรสกลายเป็นภาระอันขมขื่น หลายคนจึงสูญเสียความสุขในชีวิตนี้และความหวังในชีวิตหน้าด้วยประการฉะนี้ {PP 175.3}

6 การแต่งงานเป็นเรื่องที่ต้องไตร่ตรองอย่างละเอียดถี่ถ้วนมากกว่าเรื่องอื่น โดยต้องปรึกษาผู้ใหญ่และผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า ก่อนที่ชายหญิงจะก้าวเข้าสู่ชีวิตสมรส เขาทั้งสองสมควรรับเอาพระคัมภีร์เป็นที่ปรึกษาและอธิษฐานแสวงหาการทรงนำจากพระเจ้ามากเป็นพิเศษ {PP 175.4}

พ่อแม่ต้องไม่ละเลยที่จะรับผิดชอบต่อความสุขในอนาคตของลูก ๆ อิสอัคเคารพต่อการตัดสินใจของพ่อเพราะเขาเคยได้รับการฝึกฝนให้รักการเชื่อฟัง อับราฮัมกำชับลูก ๆ ให้อยู่ในโอวาทของบิดามารดาในขณะเดียวกันชีวิตของท่านก็พิสูจน์ให้เห็นว่า ท่านไม่ได้ใช้อำนาจ

บังคับลูกโดยใช้เหตุหรืออย่างเห็นแก่ตัว แต่อบรมด้วยความรักหวังให้
พวกเขาเจริญและมีความสุข (PP 175.5)

พ่อแม่ควรตระหนักถึงภาระหน้าที่รับผิดชอบในการชี้ทางใน
เรื่องการมีแฟน ให้ลูกรักคนที่มีลักษณะสมเป็นคู่ครอง ให้พ่อแม่ถือว่า
นี่คือหน้าที่ คือการเป็นตัวอย่างที่ดี และการอบรมสั่งสอนโดยพระองค์
ของพระเจ้า ให้ปลุกฝังอุปนิสัยของลูก ๆ ตั้งแต่เป็นทารกเพื่อให้เป็น
คนที่บริสุทธิ์มีความสง่างาม ความรัก ความดีและความจริง เพราะ
กาย่อมเข้าฝูงกา หงส์ก็ย่อมเข้าฝูงหงส์ คนที่มีนิสัยเหมือนกันชอบอยู่
ด้วยกัน พ่อแม่ต้องปลุกฝังลูกให้รักความจริง ความบริสุทธิ์และสิ่ง
ดีงามตั้งแต่เยาว์วัย และเมื่อโตเป็นหนุ่มสาวเขาจะแสวงหาคนที่ม
ีลักษณะอย่างเดียวกัน {PP 176.1}

รักกันอย่างไร

พ่อแม่จงชวนชายที่จะเป็นแบบอย่างถึงความรักและความดีของ
พระเจ้าทั้งในบ้านและในอุปนิสัยของตนเอง ให้บ้านเต็มด้วยแสงสว่าง
สิ่งเหล่านี้จะมีค่าสำหรับลูก ๆ มากยิ่งกว่าทรัพย์สินเงินทอง ให้ความรัก
ที่ได้จากครอบครัวยังคงฝังอยู่ในใจเพื่อพวกเขาจะคิดถึงบ้านที่สงบสุขดัง
สวรรค์ในช่วงวัยเด็ก ไม่ใช่ทุกคนในครอบครัวมีนิสัยเหมือนกัน จึงต้อง
ใช้ความอดทนต่อกันและกันเสมอ แต่ทุกคนสามารถผูกพันกันอย่าง
ใกล้ชิดด้วยความรักและการฝึกระเบียบวินัย (PP 176.2)

ความรักแท้เป็นหลักการที่บริสุทธิ์และสูงส่งไม่เหมือนความรัก
ชั่ววูบที่มอดไปเมื่อถูกทดลองหนัก ลูก ๆ จะเตรียมตัวมีบ้านของเขา
เองได้ด้วยการทำตามหน้าที่ในบ้านของพ่อแม่อย่างซื่อสัตย์ ให้เขาฝึก
ที่จะเสียสละ มีความโอบอ้อมอารี มีมารยาทและความเห็นอกเห็นใจ

แบบคริสเตียน ดังนั้นความรักจะอยู่ในใจของเขาเสมอเมื่อเขาก้าว
ออกจากบ้านหลังนี้ไปเป็นหัวหน้าครอบครัว เขาจะรู้วิธีมอบความสุข
ให้แก่ภรรยาแทนที่ความรักจะเฉื่อยฉาบหลังจากแต่งงานก็จะกลับหวานขึ้น
ยิ่งขึ้น [PP 176.3]

ว่า
สุข
ขัน

16

ยาโคบกับเอซาว

อ่านปฐมกาล 25:19-34: 27

แฝดที่กลับกัน

ยาโคบกับเอซาวลูกแฝดของอิสอัคแตกต่างกันมากทั้งในอุปนิสัยและในการดำเนินชีวิต ก่อนที่ทั้งสองจะเกิดมาทูตสวรรค์ได้บอกล่วงหน้าถึงความแตกต่างนี้ครั้งที่นางเรเบคาห์อธิษฐานด้วยความทุกข์ ทูตสวรรค์ได้บอกว่าพระเจ้าจะประทานลูกแฝดให้แก่เธอนอกจากนี้ยังได้เปิดเผยให้เห็นถึงอนาคตว่าบุตรทั้งสองของเธอจะเป็นผู้นำชนชาติใหญ่ แต่ผู้เป็นน้องจะยิ่งใหญ่และมีบทบาทมากกว่า {PP 177.1}

เอซาวเติบโตมาพร้อมกับการชอบสนองความอยากของตัวเองและใส่ใจอยู่แต่ในปัจจุบัน เขารู้สึกอึดอัดเมื่อต้องใช้ชีวิตอยู่ในกรอบ เขาเลือกอาชีพนายพรานเพราะชอบชีวิตอิสระของนักล่าสัตว์ อิสอัคใช้ชีวิตอย่างสงบสุขตามประสาผู้เลี้ยงแกะจึงชอบความบ่าบั่นของลูกชายคนโตที่เที่ยวไปตามเทือกเขาทะเลทรายกลับบ้านพร้อมด้วยเนื้อสัตว์ป่าให้พ่อและเล่าถึงชีวิตโลดโผนอย่างระทึกใจ ส่วนยาโคบนั้น

9
9

เป็นคนช่างคิดช่างทำขยันและทำงานละเอียด คิดถึงอนาคตมากกว่าปัจจุบัน เขาพอใจอยู่บ้านมากกว่าโดยใช้เวลาดูแลฝูงแพะแกะและการทำไร่ไถนา ยาโคบมีนิสัยอดทนพากเพียรรู้จักประหยัดและคิดก่อนทำจึงเป็นที่ชอบใจของผู้เป็นแม่เขาเป็นคนที่ลุ่มลึกและมีความมั่นใจเป็นคนนอบน้อมและเอาใจใส่สม่ำเสมอทำให้ผู้เป็นแม่มีความสุขมากกว่าที่ได้รับการเอาอกเอาใจแบบนานที่ปีหนของเอซาว สำหรับเรเบคาห์แล้วยาโคบคือลูกคนโปรด {PP 177.2}

สิทธิบุตรหัวปี

อิสอัคกับเรเบคาห์ยึดมั่นและมุ่งหวังในพระสัญญาที่ทรงให้ได้แก่อับราฮัมและที่ทรงรับรองแก่อิสอัค เอซาวกับยาโคบต่างคุ้นเคยกับพระสัญญานี้ดี เขาทั้งสองถูกสอนว่าสิทธิบุตรหัวปีนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะนอกจากจะรับมรดกแล้วก็จะได้เป็นผู้นำด้านจิตวิญญาณในตระกูลด้วย คนที่ได้รับสิทธิบุตรหัวปีจะเป็นบุโรहितของครอบครัวและพระผู้ไถ่มวลมนุษย์จะบังเกิดในเชื้อสายของเขา ขณะเดียวกันผู้ที่ได้รับสิทธิดังกล่าวก็มีภาระหน้าที่ด้วยคือเขาจะต้องถวายชีวิตรับใช้พระเจ้าและเชื่อฟังปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์เหมือนดังอับราฮัม เขาจะต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าทั้งในชีวิตสมรส ในครอบครัว และการเข้าสังคม {PP 177.3}

อิสอัคได้อธิบายสิทธิพิเศษและข้อกำหนดของสิทธิบุตรหัวปีให้ลูกทั้งสองฟัง ทั้งได้กล่าวอย่างแจ่มชัดว่าเอซาวในฐานะลูกชายคนโตจะเป็นผู้รับสิทธินั้นโดยชอบ แต่เอซาวไม่ชอบการไต่ตรองในเรื่องศาสนา เขาถึงกับเกลียดและไม่อยากตอบรับหน้าที่ทางจิตวิญญาณที่มากับสิทธิบุตรหัวปี และถือว่าพระบัญญัติของพระเจ้าอันเป็นเงื่อนไขแห่ง

พันธสัญญาระหว่างพระองค์กับอับราฮัมนั้นเป็นเสมือนแอกที่ผูกมัด
ตนไว้เยี่ยงทาส เอซาวหมกมุ่นอยู่กับการเอาแต่ใจตัวเอง จึงปรารถนา
อิสรภาพที่จะทำตามใจชอบมากกว่าสิ่งอื่น เขาถือว่าความสุขคือการมี
เงินและอำนาจกับการเลี้ยงฉลองเฮฮา เขาพึงพอใจกับเสรีภาพแบบ
ไร่ขอบเขตแห่งชีวิตนักเลงเร่ร่อน นางเรเบคาห์จำคำพูดของทูตสวรรค์
ได้และสังเกตเห็นนิสัยของลูกชายทั้งสองมากกว่าสามีที่ไม่ค่อยใส่ใจ นาง
มั่นใจว่ายาโคบควรได้รับมรดกสิทธิแห่งพระสัญญา จึงทบทวนคำพูด
ของทูตสวรรค์ให้อิสอัคฟัง แต่ผู้เป็นพ่อรักลูกชายคนโตจึงแน่วแน่อยู่
กับความตั้งใจเดิมไม่เปลี่ยนแปลง (PP 178.1)

ความใฝ่ฝันของยาโคบ

ยาโคบรู้มาจากแม่ว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยเป็นนัยว่าเขาจะเป็น
ผู้รับสิทธิบุตรหัวปี ซึ่งเขาเองก็ปรารถนาสิ่งนี้มากอย่างบอกไม่ถูก เขา
ไม่อยากจะทรัพย์สินของพ่อ แต่ต้องการสิทธิฝ่ายจิตวิญญาณ เขา
ใฝ่ฝันที่จะสนทนากับพระเจ้าอย่างอับราฮัมผู้ชอบธรรมและถวายนูซา
เพื่อนำครอบครัวคืนดีกับพระเจ้า เขาปรารถนาที่จะเป็นบรรพบุรุษ
แห่งชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรและพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญา
ไว้ นั่น ทั้งอยากได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก จึงคิดถึงอนาคตอยู่ตลอดเวลา
เวลาอยากคว้าเอาพระพรที่ยังมองไม่เห็น (PP 178.2)

ยาโคบฟังบิดาอธิบายถึงสิทธิฝ่ายจิตวิญญาณของบุตรหัวปี
พลางคิดในใจปรารถนาที่จะได้มาเป็นของตน เขาจดจำสิ่งที่ได้เรียนรู้
มาจากแม่เป็นอย่างดี และคิดถึงเรื่องนี้ทั้งวันทั้งคืนจนกลายเป็น
จุดมุ่งหมายของชีวิต ถึงแม้ยาโคบเห็นว่าชีวิตนิรันดร์สำคัญกว่า
ผลประโยชน์ในโลกนี้ แต่เขาก็ยังไม่มีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า

เอชาวอ่อนระโหยโรยแรงจากการล่าสัตว์มาขออาหารที่യാโคบกำลังปรุง

ที่ตนนับถือ จิตใจของเขายังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณของพระเจ้า เขาเชื่อว่าพระสัญญาที่กล่าวถึงตนเองนั้นคงไม่สำเร็จ ตราบใดที่เขายังมีสิทธิของบุตรหัวปี จึงหาช่องทางตลอดเวลาที่จะได้สิทธิที่ตนถือว่าล้ำค่าแต่ที่ชายกลับไม่แยแส (PP 178.3)

ความประมาทของเอซาว

วันหนึ่ง เมื่อเอซาวอ่อนระโหยโรยแรงจากการล่าสัตว์ มาขออาหารที่ยาโคบกำลังปรุงอยู่นั้น ยาโคบซึ่งคิดอยู่เพียงเรื่องเดียวจึงรีบฉวยโอกาส เขายอมบรรเทาความหิวของพี่ชาย โดยมีข้อแม้ว่าจะต้องแลกด้วยสิทธิบุตรหัวปี ส่วนพรานป่าผู้เดินเล่อและตามแต่ใจตัวเองตอบว่า “ดูซิ ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า” เอซาวยื่นหยัดข้อตกลงนี้ด้วยคำสาบานจึงพรากจากสิทธิบุตรหัวปีเพียงเพื่อแลกกับถั่วแดงขามเดียว ถ้าเขาอดทนอีกครู่เดียวไม่นานเขาคงหาอาหารในเตนท์ของบิดาได้ แต่เพื่อสนองความอยากชั่วประเดี๋ยวเดียว จึงประมาทและขายสิทธิพิเศษที่พระเจ้าเองทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษ เอซาวสนใจแต่ปัจจุบัน เขาพร้อมที่จะสูญเสียสวรรค์เพื่อแลกกับประโยชน์ในโลก เขายินดีแลกอนาคตที่สดใสกับการปล่อยใจชั่ววูบ (PP 179.1)

“ดังนั้นเอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน” เขารู้สึกโล่งใจที่ได้ละทิ้งมันไป ตอนนี้อย่างไรก็ได้ตามใจชอบโดยไม่มีอะไรมาถ่วงกั้น มีคนจำนวนมากที่สำคัญผิดคิดว่าความเพลิดเพลินบันเทิงใจคือการมีอิสระและพร้อมที่จะขายสิทธิบริสุทธิ์ของตนคือมรดกนิรันดร์ในสวรรค์ (PP 179.2)

เอซาวสนใจแต่ในเรื่องภายนอกและเรื่องฝ่ายโลก ภายหลัง

เขาจึงรับผู้หญิงชาวฮิตไทต์สองคนมาเป็นภรรยา หญิงทั้งสองคนที่กราบไหว้บูชาพระเทียมเท็จและรูปเคารพนั้น ทำให้ใจของอิสอัคกับเรเบคาห์ขมขื่น เธอชาวได้ทำผิดต่อเงื่อนไขแห่งพันธสัญญาข้อหนึ่งที่ห้ามแต่งงานกับคนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้า แต่อิสอัคยังตั้งใจที่จะมอบสิทธิบุตรหัวปีแก่เขาโดยไม่หวั่นไหว เหตุผลของนางเรเบคาห์กับความปรารถนาอย่างแรงกล้าของยาโคบที่อยากจะได้รับพรนั้น ทั้งความเพิกเฉยของเธอชาวต่อหน้าที่ของผู้รับสิทธิดังกล่าวไม่อาจเปลี่ยนความตั้งใจของอิสอัคผู้เป็นบิดาได้ {PP 179.3}

เป็นไปตามแผน

หลายปีต่อมาอิสอัคแก่ชราลง ดวงตาฝ้าฟางคาดว่าอีกไม่นานตนก็ต้องตาย ท่านจึงตั้งใจว่าจะไม่รื้อรอยที่จะมอบสิทธิบุตรหัวปีแก่ลูกชายคนโตต่อไปอีกแล้ว แต่เพราะรู้ว่านางเรเบคาห์และยาโคบไม่เห็นด้วยจึงตัดสินใจทำพิธีศักดิ์สิทธิ์นี้อย่างลับ ๆ อิสอัคจึงสั่งเธอชาวตามธรรมเนียมของการกินเลี้ยงในพิธีมอบสิทธิบุตรหัวปีนั้นว่า “เจ้าจง...ออกไปที่ท้องทุ่งหาเนื้อมาให้พ่อ จัดเตรียมอาหารอร่อยมาให้พ่อ...เพื่อจะได้ช่วยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย” {PP 179.4}

เรเบคาห์รู้ทัน นางมั่นใจว่าสิ่งเหล่านี้ขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงเผยให้ นั่น อิสอัคเสี่ยงต่อการทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย โดยกีดกันลูกคนเล็กจากตำแหน่งที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้ นางได้พยายามใช้เหตุผลกับอิสอัคแต่ก็เปล่าประโยชน์ คราวนี้คงต้องใช้อุบายแทน {PP 180.1}

ทันทีที่เธอชาวออกไปนางเรเบคาห์เริ่มดำเนินตามแผนการ นางเล่าให้ยาโคบฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและกำชับว่าจำเป็นที่จะต้อง

จัดการทันทีเพื่อไม่ให้เอชวารู้ว่าได้รับพรแห่งสิทธินุตรหัวปีที่ยกเลิกถอนคืนไม่ได้ นางรับรองว่าหากลูกชายทำตามคำสั่งของแม่จะได้สิทธินุตรหัวปีตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แต่ยาโคบไม่สู้จะเต็มใจรับแผนการที่แม่เสนอ แต่คิดถึงการหลอกพ่อก็รู้สึกไม่สบายใจแล้ว กลัวว่าจะเป็นบาปและนำมาซึ่งการสาปแช่งแทนพระพร แต่จิตสำนึกผิดชอบของเขาพ่ายแพ้ต่อสถานการณ์จึงทำตามคำแนะนำของแม่ เขาไม่ตั้งใจที่จะโกหก แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าพ่อก็ดูเหมือนว่าตนถล่ำไปไกลเกินที่จะถอย เขาจึงโกหกเอาคำอวยพรที่ตนต้องการมา {PP 180.2}

สมหวังแต่ไม่สุข

ยาโคบกับนางเรเบคาห์สมหวังดังตั้งใจแต่ก็ได้เพียงความทุกข์ลำบากมาเป็นผลของการหลอกลวงนั้น พระเจ้าตรัสว่ายาโคบจะได้รับสิทธินุตรหัวปี และถ้าพวกเขา รอคอยพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์คงประทานให้ตามเวลาของพระองค์เอง แต่พวกเขาไม่ยอมฝากเรื่องไว้กับพระองค์เหมือนกับคนจำนวนมากในปัจจุบันที่อ้างว่าเป็นคนของพระเจ้า แต่กลับไม่ไว้วางใจพระองค์ ต่อมาเรเบคาห์ได้สารภาพด้วยใจขมขื่นที่แนะนำลูกผิดเพราะทำให้ต้องพรากจากลูกชายจนไม่ได้เห็นหน้ากันอีกเลย ตั้งแต่นั้นที่แรกที่ยาโคบได้สิทธินุตรหัวปีก็มีเสียงฟ้องก้องอยู่ในใจตลอดเวลา เขาได้ทำบาปต่อพ่อ ต่อพี่ชาย ต่อตัวเขาเองและต่อพระเจ้า การทำบาปในเพียงเวลาสั้น ๆ นั้นเป็นเหตุให้ต้องสำนึกเสียใจไปตลอดชีวิต หลายปีต่อมาเหตุการณ์เหล่านี้ยังคงแจ่มชัดอยู่ในใจของยาโคบเมื่อต้องทนเห็นความชั่วของลูก ๆ {PP 180.3}

ทันทีที่ยาโคบเดินพ้นจากประตูเต็นท์ของพ่อ เอชวาก็เข้าไป

อิศอัคกำลังให้พรกับยาโคบ

ถึง แม้ว่าเขาเคยขายสิทธิบัตรหัวปีด้วยการสบถสาบาน บัดนี้เขาตั้งใจที่จะรับพรนั้นไม่ว่าน้องชายจะอ้างอย่างไรก็ตาม เพราะในคำอวยพรนั้นไม่ได้กล่าวถึงด้านจิตวิญญาณอย่างเดียว แต่หมายถึงการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าตระกูลและการรับส่วนแบ่งมรดกสองเท่า ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่เอซาวชอบใจ จึงกล่าวว่า “ขอพ่อลูกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อจะได้อวยพรลูก” (PP 180.4)

รู้ตัวว่าถูกหลอก

อิสอัคบิดาผู้ชราสายตาร่ำมัวตกใจกลัวจนตัวสั่นเมื่อรู้ว่าถูกหลอกลวง ความหวังที่เฝ้าทะนุถนอมมาตลอดถูกขัดขวางเสียแล้ว ท่านรู้ซึ่งถึงความผิดหวังที่ลูกชายคนโตเป็นอยู่ในขณะนั้น ถึงกระนั้นท่านล้าลึกขึ้นทันทีว่า นี่เป็นการทรงนำของพระเจ้าที่ล้มล้างความตั้งใจของท่านในการขัดขวางไม่ให้ลูกชายคนเล็กมารับสิทธิบัตรหัวปี ท่านจำถ้อยคำของทูตสวรรค์ที่กล่าวไว้กับนางเรเบคาห์ได้ และถึงแม้ยาโคบทำบาปเพื่อชิงเอาสิทธิบัตรหัวปี แต่อิสอัคเห็นว่าเขาเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด ที่จะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ ขณะที่ท่านอวยพรยาโคบอยู่นั้น ท่านรู้สึกว่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจ บัดนี้เมื่อท่านเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดนี้แล้วจึงยืนยันถึงคำอวยพรที่กล่าวแก่ยาโคบโดยไม่ตั้งใจว่า “พ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ว่าเขาจะได้รับพร” (PP 181.1)

เอซาวไม่เห็นคุณค่าของคำอวยพรในขณะที่ยังอยู่ใกล้ตัว แต่เมื่อไม่สามารถรับได้อีกแล้วเขากลับต้องการ ด้วยอาการหุนหันพลันแล่นตามประสาคนใจร้อนเอซาวเสียใจและเกรี้ยวกราดอย่างน่ากลัว เขาร้องขึ้นด้วยความเจ็บข้ำใจสุดแสนจะบรรยายว่า “คุณพ่อครับ

ขออวยพรผม ขออวยพรผมด้วย” “พ่อมิได้สงวนพรไว้ให้ฉันบ้างหรือ” แต่คำสาบานที่ตนเคยให้ไปนั้นไม่อาจถูกเรียกคืน ลิทธิบุตรหัวปีที่เขาขายไปด้วยความประมาทนั้นไม่อาจได้กลับคืนมา เขาขายลิทธิบุตรหัวปี “เพราะเห็นแก่อาหารเพียงมือเดียว” เพื่อสนองความต้องการชั่ววูบของใจที่ตนไม่เคยปฏิเสธ แต่เมื่อสำนึกขึ้นว่าตนเองโง่เขลาที่ทำอย่างนั้นก็สายเกินไปที่จะรับพระพรกลับคืนมา “เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลยถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล” (ฮีบรู 12:16-17) พระเจ้าไม่ได้ทรงกีดกันเขาจากการกลับใจมาเป็นที่พอพระทัยพระองค์ แต่เขาไม่มีทางที่จะได้ลิทธิบุตรหัวปีกลับคืนมา ที่เขารู้สึกเศร้าใจนั้นไม่ใช่เพราะสำนึกในความบาป เขาไม่ได้ต้องการกลับคืนดีกับพระเจ้า เขาเศร้าเพราะผลของความบาปไม่ใช่เพราะความบาป {PP 181.2}

ผลความมั่งง่าย

1 เนื่องจากเขาเวทียกเขยต่อพระพรของพระเจ้า และข้อบังคับ
 0 ของพระองค์ พระคัมภีร์จึงเรียกเขาว่า “เป็นคนผิดธัมมะ” (ฮีบรู 12:16)
 8 เขาเป็นตัวแทนของคนทั้งหลายที่ไม่เห็นคุณค่าของการทรงไถ่ของ
 พระคริสต์ พร้อมทั้งจะสละสิทธิ์ไปสวรรค์เพื่อแลกกับสิ่งที่ไม่จีรังบนโลกนี้
 คนจำนวนมากอยู่เพื่อปัจจุบันโดยไม่คิดคำนึงถึงวาระสุดท้าย เขาร้อง
 เหมือนเขาว่า “ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราก็จะตาย”
 (1 โครินธ์ 15:32) เขาเป็นทาสของอารมณ์และยอมสละทุกสิ่งเพื่อที่
 จะไม่ต้องบังคับใจตนเอง เมื่อต้องเลือกระหว่างการสนองกิเลสตนหา
 กับพระพรในสวรรค์ที่สัญญาไว้ให้กับผู้ที่รู้จักเสียสละและเกรงกลัว
 พระเจ้า ความอยากก็มีชัยและพระเจ้ากับสวรรค์เป็นที่ดูหมิ่นโดยปริยาย

มีคนมากมายแม้คนที่อ้างตัวเป็นคริสเตียนแต่ปล่อยตัวตามความต้องการจนเสียสุขภาพ และใจสำนึกผิดนั้นมึนชา เมื่อมีคนบอกว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะชำระตัวเองให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและวิญญาณจิต และทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้านั้น¹ เขากลับไม่พอใจเพราะเห็นว่าไม่สามารถขึ้นสวรรค์ได้ ในขณะที่ยังติดนิสัยสนองความอยากอันเป็นภัยต่อตน เนื่องจากทางไปสู่ชีวิตนิรันดร์นั้นคับแคบ เขาจึงตัดสินใจว่าจะไม่ดำเนินในทางนั้นอีกต่อไป [PP 181.3]

มีคนจำนวนมากที่ขายสิทธิบุตรหัวปีของตนเพื่อสนองกิเลสตัณหา เขาสูญเสียสุขภาพ สติปัญญา และแผ่นดินสวรรค์ ทั้งหมดนี้เพื่อความสุขเพียงชั่วครั้งชั่วคราวซึ่งการปล่อยตัวนั้นมีแต่ทำให้ใจอ่อนแอและต่ำทราม เขาหาเห็นความโง่เขลาของตนที่ประมาทแลกสิทธิบุตรหัวปีเพื่ออาหารมือเดียว และมารู้สึกตัวเอาเมื่อสายเกินที่จะได้กลับคืนมาอันใด ในวันสำคัญของพระเจ้าคนทั้งหลายที่ยอมแลกสิทธิในการขึ้นสวรรค์เพื่อสนองกิเลสตัณหาจะสำนึกผิดเมื่อสายเกินไป ฉะนั้น [PP 182.1]

¹ ดู 2 โครินธ์ 7:1

17

ยาโคบหลบหนีไปอยู่ต่างแดน

อ่านปฐมกาล 28-31

กระเสือกกระสน

1
1
0

เอซาวเกรี้ยวกราดชู้ว่าจะฆ่ายาโคบ ยาโคบจึงหลบหนีไปจากบ้าน แต่ก็ไปพร้อมกับคำอวยพรของพ่อ อิสอัคได้ทบทวนพันธสัญญาของพระเจ้าให้ยาโคบฟัง และสั่งเขาในฐานะผู้รับพันธสัญญานั้นเป็นมรดกให้ไปเมโสโปเตเมียหาภรรยาจากบรรดาญาติฝ่ายมารดา อย่างไรก็ตามก็ตียาโคบออกเดินทางคนเดียวด้วยใจหดหู่ยิ่งนัก เขาจะต้องเดินเป็นระยะทางหลายร้อยกิโลเมตรผ่านชนเผ่าป่าเถื่อนที่เร่าร้อนในแผ่นดินโดยมีแต่ไม้เท้าอยู่ในมือ ด้วยความเสียใจและความตื่นตระหนก เขาจึงพยายามหลบหน้าคน เกลือกว่าพี่ชายที่กำลังโกรธเคืองจะสืบหาเขาได้ ยาโคบกลัวว่าเขาได้สูญเสียพระพรที่พระเจ้าเคยประสงค์จะประทานให้ ขณะเดียวกันขาดานก็อยู่ใกล้ ๆ คอยทดลองเขาอยู่ {PP 183.1}

คืนวันที่สองยาโคบอยู่ห่างไกลจากเต็นท์ของบิดาไปมาก เขารู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้งแต่ก็สำนึกว่าความทุกข์ทั้งหมดนี้เกิดจาก

การเลือกผิดของเขาเอง ความสิ้นหวังเหมือนความมืดที่ปิดทับถมใจ
อยู่จนเกือบจะไม่กล้าอธิษฐาน แต่เนื่องจากเขารู้สึกอ้างว้างเดียวดาย
จึงต้องการให้พระเจ้าคุ้มครองอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขารำให้
สารภาพความบาปด้วยใจอบน้อมถ่อมตนอ่อนน้อมขอให้พระเจ้า
สำแดงอะไรสักอย่างว่าพระองค์ไม่ได้ทอดทิ้งอย่างสิ้นเยื่อใย แต่จิตใจ
ที่แบกภาระหนักของยาโคบไม่ได้รับการบรรเทาจนเขาหมดความมั่นใจ
ในตนเองอย่างสิ้นเชิงกลัวว่าพระเจ้าของบรรพบุรุษคงทอดทิ้งเขาเสียแล้ว
{PP 183.2}

31
กระนั้นพระเจ้ามิได้ทอดทิ้งยาโคบ พระองค์ยังคงเมตตาต่อ
ผู้รับใช้ของพระองค์ที่หลงผิดไม่ไว้วางใจ ด้วยความรักมั่นคงพระองค์
ทรงเปิดเผยสิ่งที่ยาโคบกำลังต้องการในขณะนั้นคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ยาโคบได้ทำบาป แต่จิตใจของเขาสำนึกถึงพระคุณเมื่อพระเจ้าสำแดง
ให้เห็นหนทางที่จะนำไปให้เขากลับคืนดีกับพระองค์ได้ {PP 183.3}

บันไดสู่สวรรค์

ยาโคบผู้พเนจรเดินทางจนเหนื่อยล้านอนลงบนดินใช้ก้อนหิน
แทนหมอน ขณะที่หลับอยู่นั้นเขาฝันเห็นบันไดสว่างไสวตั้งอยู่บนแผ่นดิน
ส่วนหัวบันไดพาดอยู่ที่สวรรค์มีทูตสวรรค์ขึ้น ๆ ลง ๆ บนบันไดนั้น
พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของทรงพระสิริประทับยืนอยู่เหนือบันได มีพระสุรเสียงดัง
จากสวรรค์ตรัสว่า “เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้า
ของอิสอัคบิดาของเจ้า” พระองค์ทรงสัญญาว่าจะให้ดินแดนที่เขากำลัง
นอนอยู่นั้นแก่เขา และลูกหลานโดยรับรองว่า “บรรดาพงศ์พันธุ์
ของมนุษย์โลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า”
พระเจ้าทรงย้ำพระสัญญาอันเดียวกันที่เคยตรัสแก่อับราฮัมกับอิสอัค

ให้ยาโคบฟัง ต่อมาพระองค์ทรงปลอบประโลมและหนุนใจเขาที่ โศกเศร้าเดียวดายว่า “เราอยู่กับเจ้าและจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไปและจะนำเจ้ากลับมายังดินแดนนี้เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้ นั่นแล้ว” (PP 183.4)

พระเจ้าทรงรู้ความชั่วต่าง ๆ ที่จะห้อมล้อมยาโคบ และภัยอันตรายที่เขาจะต้องเผชิญ ด้วยพระเมตตาคุณพระองค์ทรงเปิดเผยให้ผู้ลี้ภัยที่กลับใจคนนี้ทราบถึงอนาคตของตนเอง เพื่อช่วยเขาให้พร้อมที่จะต้านการทดลองที่จะมาอย่างแน่นอนเมื่อเขาต้องอยู่โดดเดี่ยวท่ามกลางคนเจ้าเล่ห์และคนที่ไหว้รูปเคารพ พระเจ้าทรงชูมาตรฐานไว้สูงให้เป็นที่ยอมรับให้ยาโคบตระหนักว่า พระประสงค์ของพระเจ้ากำลังสำเร็จโดยตัวเขาเพื่อกระตุ้นให้เขาคงซื่อสัตย์ต่อไป (PP 184.7)

พระประสงค์แห่งนิมิต

พระเจ้าทรงสำแดงให้ยาโคบเห็นนิมิตเรื่องแผนการทรงไถ่มนุษยให้รอด ไม่ใช่ทั้งหมดแต่ส่วนที่เขาต้องรู้ในขณะนั้น บันไดที่ยาโคบเห็นในความฝันเป็นบันไดเดียวกันที่พระเยซูกล่าวถึงเมื่อสนทนากับนาธานาเอล ตอนนั้นพระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเบิกออกและบรรดาทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์” (ยอห์น 1:51) ก่อนที่มนุษย์กบฏต่อการปกครองของพระเจ้ามีการสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์โดยตรง แต่ความบาปของอาดัมกับเอวาได้กีดกันพวกเขาจากสวรรค์ทำให้มนุษย์ไม่สามารถสื่อสารกับพระเจ้าผู้สร้างได้อีกถึงอย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งโลกให้สิ้นหวัง พระเยซูคือบันไดนั้น พระองค์ทรงเป็นสื่อกลางที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง ถ้าพระองค์ไม่ได้

ยาโคบฝันเห็นบันไดสว่างไสวตั้งอยู่บนแผ่นดิน ส่วนหัวบันไดพาดอยู่ที่สวรรค์
มีทูตสวรรค์ขึ้น ๆ ลง ๆ บนบันไดนั้น

ทอดสะพานข้ามเหวแห่งความบาปโดยพระบารมีของพระองค์แล้ว
ทูตสวรรค์จะไม่มีทางสื่อสารหรือช่วยเหลือมนุษย์ที่ตกในความบาปได้
พระเยซูทรงเชื่อมโยงมนุษย์ที่อ่อนแอช่วยเหลือตัวเองไม่ได้กับพระเจ้า
ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด (PP 184.2)

ทั้งหมดนี้ได้ทรงสำแดงแก่ยาโคบทางความฝัน ถึงแม้ว่าเขา
จะเข้าใจบางส่วนได้ทันทีแต่ก็ยังคงต้องศึกษาความจริงยิ่งใหญ่อันลึกลับ
นั้นตลอดชั่วชีวิตและเข้าใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ (PP 184.3)

เบธเอล

ยาโคบตื่นจากการนอนหลับท่ามกลางราตรีที่เงียบสงัด ภาพ
สว่างเจิดจ้าที่เห็นในนิมิตได้จางหายไปแล้ว มีแต่ร่องรอยของเนินเขา
อันเปลี่ยวเปล่าและเหนือขึ้นไปนั่นก็มีท้องฟ้าเต็มด้วยดาวที่ส่องประกาย
เขาสารวมจิตใจเมื่อสำนึกว่าถึงจะมองไม่เห็นพระเจ้าแต่พระองค์สถิต
อยู่กับเขาท่ามกลางความอ้างว้างวังเวง ยาโคบจึงกล่าวว่า “พระเจ้า
ทรงสถิต ณ ที่นั่นแต่เดียวแต่ข้าหารู้ไม่...สถานที่นี้มีชื่ออื่นไกลเป็นที่
ประทับของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์” (PP 187.1)

“ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด เขาก่อนหินซึ่งใช้หนุนศีรษะตั้งขึ้น
เป็นเสาค้ำค้ำดีลิตีร์ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น” ตามธรรมเนียมของ
การระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญ ๆ ยาโคบจึงตั้งอนุสรณ์แห่งพระเมตตา
ของพระเจ้าเพื่อว่าเมื่อไรที่เขาผ่านไปทางนั้นอีกจะได้แวะเยือนสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้และนมัสการพระองค์ ยาโคบเรียกสถานที่นั้นว่า
‘เบธเอล’ มีความหมายว่า ‘พระนิเวศของพระเจ้า’ เขาได้ทบทวน
พระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าพระองค์จะเสด็จไปกับเขา ด้วยใจที่
ซาบซึ้งในพระคุณได้ปฏิญาณว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่กับข้าพระองค์

ทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป ประทานอาหารให้ข้าพระองค์
รับประทาน และเสื่อผ้าให้ข้าพระองค์สวมจนข้าพระองค์กลับบ้าน
บิดาของข้าพระองค์โดยสวัสดิภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็น
พระเจ้าของข้าพระองค์ และก่อนนั้นซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาค้ำค้ำ
สิทธิ์จะเป็นที่ประทับของพระเจ้า และทุกสิ่งทีพระองค์ทรงประทาน
แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์” (PP 187.2)

เต็มล้นด้วยพระคุณ

ในที่นี้ยาโคบไม่ได้ต่อรองกับพระเจ้า พระองค์ทรงสัญญาแก่
เขาแล้วว่าจะอำนวยพรให้เขาเจริญขึ้น ยาโคบจึงปฏิญาณเพราะ
จิตใจเปี่ยมล้นด้วยความขอบพระคุณที่พระองค์ทรงรักและทรงเมตตา
เขาสำนึกอยู่เสมอว่าจะต้องตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้า เราทั้ง
หลายก็ควรสนองตอบต่อพระเจ้าทุกครั้งที่เราได้รับพระพรเช่นเดียวกัน
คริสเตียนควรทบทวนชีวิตของตนบ่อย ๆ และขอบพระคุณพระเจ้า
สำหรับการที่พระองค์เคยช่วยกู้เขาจากปัญหา เคยชูกำลังในยามถูก
ทดลองและให้ทางออกในเวลาทีทุกอย่างดูมืดครึ้มน่ากลัว อีกทั้งทรง
ช่วยฟื้นฟูจิตวิญญาณเมื่อเขาจนจะล้ม เขาควรสำนึกว่าทั้งหมดนี้
เป็นหลักฐานชี้ให้เห็นถึงการเฝ้าดูแลของทูตสวรรค์ เมื่อคำนึงถึง
พระพรอันนับไม่ถ้วนเหล่านี้แล้วเขาควรถ่อมใจลงและขอบพระคุณ
พระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเจ้าได้เนื่องจากบรรดา
พระราชกิจอันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า” (สดุดี 116:12) (PP 187.3)

ถวายคืน

พระเจ้าทรงประทานเวลา ความสามารถ และทรัพย์สิน เราจึงควร

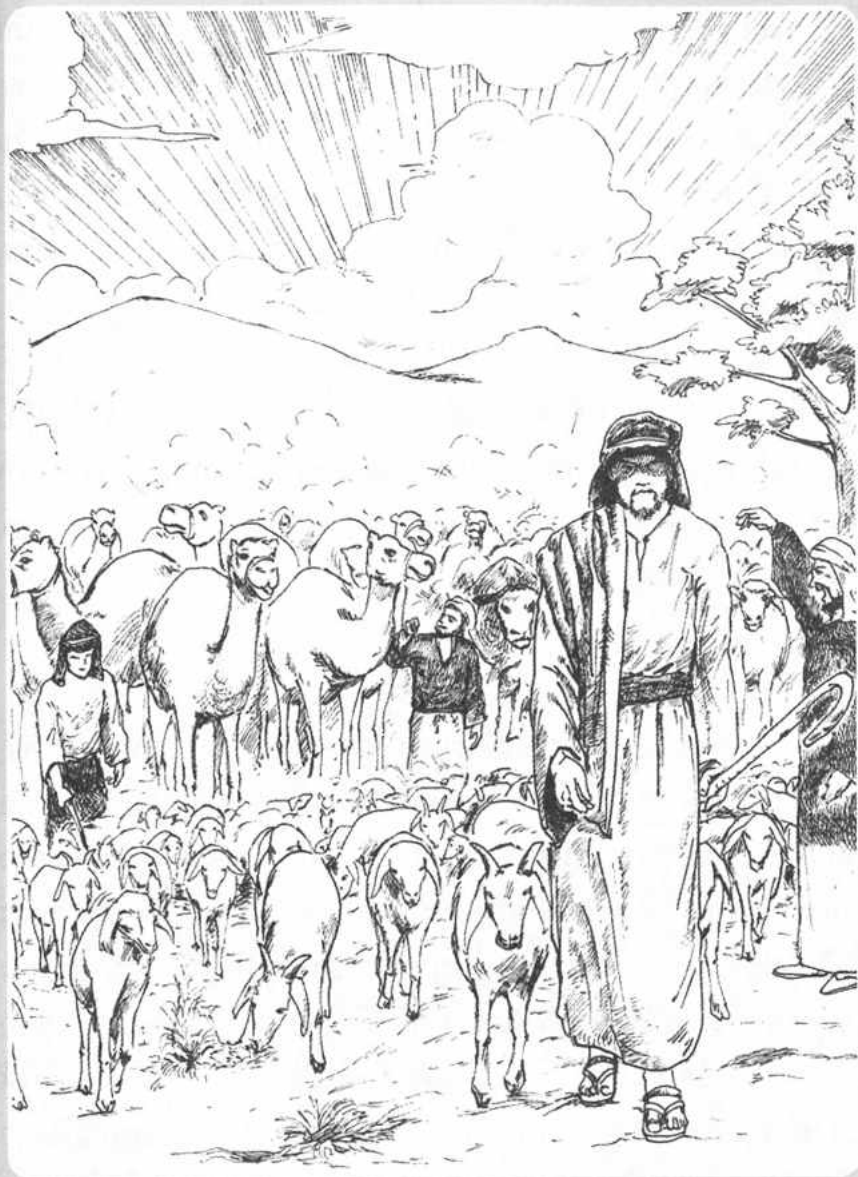
ยาโคบหลบหนีไปอยู่ต่างแดน

ถวายสิ่งเหล่านี้คืนแด่พระองค์เมื่อไรก็ตามที่เราได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษหรือได้รับพระพรอย่างไม่คาดคิด เราควรขอบพระคุณพระเจ้าไม่เพียงแต่ด้วยคำพูด แต่ให้ทำเหมือนยาโคบในการถวายเพื่อส่งเสริมพระราชกิจของพระองค์ เราได้รับพระพรจากพระเจ้าเนื่อง ๆ ฉะนั้น เราควรถวายคืนให้พระองค์อย่างสม่ำเสมอฉันนั้น (PP 187.4)

ยาโคบทูลพระเจ้าว่า “ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์” แล้วเราทั้งหลายที่ได้รับแสงสว่างและสิทธิพิเศษแห่งข่าวประเสริฐเล่า จะพอใจถวายน้อยกว่าคนในสมัยโบราณที่ได้รับพระพรน้อยกว่าเราอย่างนั้นหรือ ขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย เพราะเมื่อพระพรที่เราได้รับนั้นยิ่งใหญ่กว่าหน้าที่ของเราที่ย่อมมีมากขึ้นตามลำดับเช่นกันมิใช่หรือ แต่มันก็ช่างดูน้อยนิดเหลือเกิน เราจะบวกลบคุณหารอย่างไรเพื่อถวายคืนเวลา เงินทองและความรักให้สมกับความรักอันยิ่งใหญ่ที่เหลือประมาณของพระเจ้า และของประทานอันล้ำค่าของพระองค์ การถวายหนึ่งในสิบคืออะไรเล่าเมื่อเทียบกับพระคริสต์ การถวายของเราช่างเล็กน้อยและน่าอายเมื่อเทียบกับพระเยซูผู้ทรงเสียสละอย่างมหาศาล เมื่อระลึกถึงการทนทุกข์ของพระองค์บนไม้กางเขน เราจะอุทิศถวายตัวเราเองทั้งชีวิตให้กับพระองค์ เราควรอุทิศถวายเช่นนี้โดยไม่มีเงื่อนไข (PP 188.1)

มุ่งสู่ตะวันออก

พระเจ้าทรงรับรองว่าจะใช้ทูตสวรรค์ให้อยู่กับยาโคบและปกป้องเขา เขาเองก็มีความเชื่อมั่นในพระสัญญาของพระองค์มากยิ่งขึ้น จึงออกเดินทางต่อไปยัง “ดินแดนของประชาชนชาวตะวันออก” (ปฐมกาล 29:1) แต่การไปถึงของยาโคบแสนจะแตกต่างไปจากผู้รับ

ยาโคบมีความเชื่อมั่นในพระสัญญาของพระองค์มากยิ่งขึ้น จึงออกเดินทางต่อไปยัง
“ดินแดนของประชาชนชาวตะวันออก”

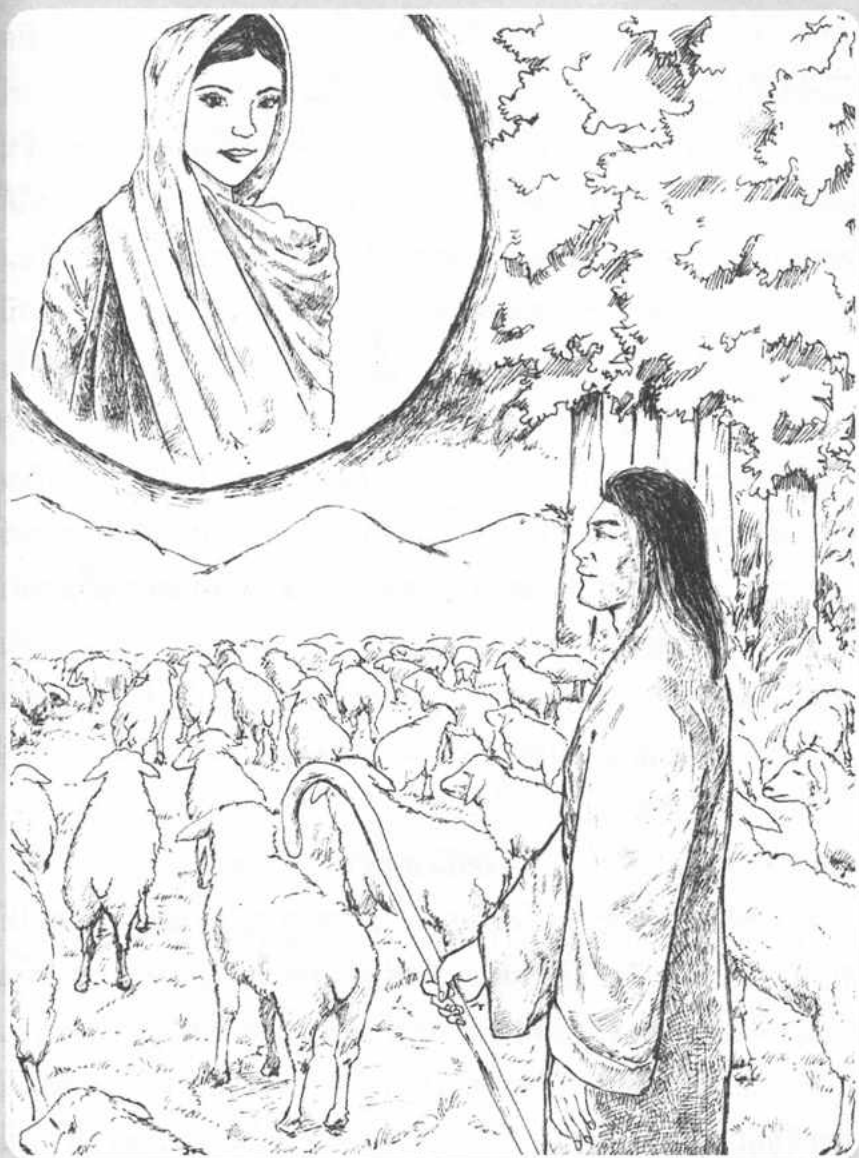

ใช้ของอับราฮัมที่เดินทางก่อนหน้านี้ประมาณหนึ่งร้อยปี ผู้รับใช้คนนั้น มากับขบวนอูฐและผู้ช่วยหลายคนพร้อมของกำนัลทำด้วยเงินและทอง ส่วนยาโคบเดินมาคนเดียวจนเท้าบวม ไม่มีทรัพย์สินของตนยกเว้นไม้เท้าอันหนึ่ง ถึงอย่างไรก็ตามเขาก็มีส่วนเหมือนผู้รับใช้ของอับราฮัมอยู่บ้าง คือเขาได้หยุดพักที่ริมบ่อน้ำและตรงนี้เองที่เขาได้พบราเชล ลูกสาวคนเล็กของลาบัน ในคราวนี้ยาโคบทำหน้าที่รับใช้โดยกึ่งก่อนหนีออกจากปากบ่อน้ำและช่วยเลี้ยงฝูงสัตว์เมื่อเขาอธิบายว่าตนเองเป็นญาติแล้วลาบันจึงเชิญไปพักที่บ้าน ถึงแม้เขามาตัวเปล่าแต่เมื่อเวลาผ่านไปไม่กี่สัปดาห์ลาบันสังเกตเห็นว่ายาโคบเป็นคนขยันและคล่องงานจึงขอให้เขาอยู่ต่อ ยาโคบตกลงว่าจะทำงานช่วยลาบันเจ็ดปีเพื่อเป็นค่าสินสอดของราเชล (PP 188.2)

สินสอด

ในสมัยโบราณ¹ ก่อนที่จะแต่งงานเจ้าบ่าวจะต้องเสียค่าสินสอดให้พ่อตาเป็นจำนวนเงินหรือทรัพย์สินเทียบเท่าแล้วแต่ที่ตกลงเพราะถือกันว่าจะช่วยรักษาความสุขในชีวิตสมรส ผู้เป็นพ่อจะไม่ปล่อยลูกสาวให้แก่ชายที่ไม่ได้เตรียมตัวเพื่อดูแลครอบครัว หากคนนั้นไม่มีกำลังหรือไม่รู้จักประหยัดพอที่จะบริหารตัวเองให้เจริญก้าวหน้าในการทำธุรกิจทั้งการดูแลฝูงสัตว์และที่ดินชีวิตคงย่ำแย่ แต่ก็มีทางออกที่จะทดสอบใจของผู้ชายที่ไม่มีเงินเสียค่าสินสอดเหมือนกัน ด้วยการให้เขาทำงานตามที่ตกลงกันเพื่อเป็นค่าสินสอดทองหมั้นของหญิงสาวที่เขารัก เมื่อเขาทำงานอย่างซื่อสัตย์และพิสุจน์ตัวเองว่าเป็นผู้สมควรก็จะได้ลูกสาวเป็นภรรยา โดยทั่วไปเงินสินสอดจะถูกคืนให้ลูกสาวในวันแต่งงาน แต่ในกรณีของราเชลกับเลอาห์นั้น ลาบันเห็นแก่ตัว

¹ ผู้เขียนกำลังอธิบายให้ผู้อ่านชาวตะวันตกที่ปัจจุบันไม่มีธรรมเนียมการเสียค่าสินสอด

ยาโคบทำงานอย่างซื่อสัตย์อยู่หลายปีเพื่อที่จะได้แต่งงานกับราเชล

จึงเก็บค่าสินสอดที่ควรคืนให้เขา เมื่อพวกเขาออกจากเมโสโปเตเมีย ก็ได้พูดถึงเรื่องนี้ว่า “บิดาชายเราทั้งยังกินเงินของเราหมด” (PP 188.3)

ธรรมเนียมโบราณนี้ถึงจะมีคนนำมาใช้ผิดเหมือนลาบันแต่ก็เป็นผลดีส่วนมาก เมื่อชายหนุ่มต้องใช้เวลาทำงานเพื่อสู้ขอภรรยาก็จะไม่ได้ด่วนแต่งงาน นอกจากนั้นยังมีโอกาสพิสูจน์ความรักของเขาด้วย พร้อมกับสังเกตความสามารถของเขาในการดูแลครอบครัว ในสมัยของเรามีคนทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสมัยโบราณซึ่งส่งผลเสียมากมาย บ่อยครั้งมีคนแต่งงานก่อนที่เขาจะรู้จักนิสัยใจคอของกันและกัน และเมื่อมาร่วมชีวิตเป็นหนึ่งเดียวจึงไม่ค่อยต่างอะไรกับคนแปลกหน้า หลายคนพบว่าเขาไม่เหมาะสมกันเมื่อสายเกินไป และต้องแบกรับความทุกข์ตราบชั่วชีวิตอันเป็นผลที่เกิดจากการแต่งงานผิดพลาดบ่อยครั้งที่ภรรยา กับลูกต้องทนทุกข์เพราะมีผู้นำครอบครัวที่เกียจคร้าน ทำงานไม่เป็น หรือมีนิสัยเสีย ถ้าหากก่อนตัดสินใจแต่งงานได้พิสูจน์อุปนิสัยของเขาตามประเพณีดั้งเดิมแล้วก็คงไม่ต้องมาเสียใจในภายหลัง (PP 189.1)

เจ็ดปีที่รอคอย

ตลอดระยะเวลาเจ็ดปีที่ยาโคบทำงานอย่างซื่อสัตย์เพื่อจะได้ราเชลมาเป็นภรรยา “เป็นเหมือนน้อยวัน เพราะเขารักเธอ” แต่ลาบันละโมภโลภมากหลอกยาโคบอย่างไม่ปราณี โดยแอบให้เลอาห์สวมรอย แต่งแทนราเชลเพื่อหวังใช้งานลูกเขยต่อไป การที่เลอาห์มีส่วนร่วมในการหลอกลวงครั้งนั้นทำให้ยาโคบรู้สึกว่ารักเธอไม่ลง เมื่อเขาตำนิลาบันด้วยความขุ่นเคืองนั้นลาบันเสนอให้เขาทำงานอีกเจ็ดปีเพื่อแลกกับราเชล แต่ก็เรียกร้องไม่ให้ทั้งเลอาห์เพราะจะทำให้ครอบครัวเสียหาย ยาโคบตกที่นั่งลำบาก ในที่สุดเขายอมอยู่กับเลอาห์และแต่งงานกับ

ราเชลด้วย ยาโคบรักราเชลมากกว่า ทำให้อีกคนหนึ่งเกิดความอิจฉา-
ริษยา ชีวิตของเขาจึงจมขึ้นกับการชิงดีชิงเด่นของสองพี่น้องร่วมสามี
{PP 189.2}

ถูกกลั่นแกล้งและเอาเปรียบ

ยาโคบอยู่ที่เมโสโปเตเมียสี่สิบปี รับประทานผู้ไม่สนใจต่อความ
เป็นญาติกันแต่ขอให้ได้เปรียบอยู่ฝ่ายเดียว ยาโคบทำงานสิบสี่ปีเพื่อได้
ลูกสาวสองคนและต่อมาในหกปีสุดท้ายลาบ้านเปลี่ยนค่าจ้างถึงสิบครึ่ง
แต่ยาโคบยังคงขยันและทำงานด้วยความซื่อสัตย์ คำบอกเล่าของยาโคบ
เมื่อทั้งสองจากกันเป็นครั้งสุดท้าย บรรยายถึงการมุ่งทำงานโดย
ไม่รู้เหนื่อยหน่ายที่ต้องดูแลผลประโยชน์ของเจ้านายที่แสนจะ
เคียดแค้น ยาโคบกล่าวว่า “ฉันอยู่กับท่านมาสี่สิบปีแล้ว แกะและ
แพะมิได้แท้งลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่านฉันก็ได้กิน ที่สัตว์ร้ายกัด
ฉีกกินเสีย ฉันก็ได้นำมาให้ท่าน ฉันเองสู้ใช้ให้ ที่ถูกขโมยไปในเวลา
กลางวันหรือกลางคืนท่านก็หักจากฉันทั้งนั้น เวลากลางวันแดดก็เผาฉัน
เวลากลางคืนความหนาวก็ผลาญฉัน ฉันนอนไม่หลับ” {PP 190.1}

ผู้เลี้ยงแกะต้องดูแลฝูงแกะทั้งกลางวันและกลางคืน อันตราย
จากโจรและสัตว์ร้ายที่มีมากมายคอยจ้องจะทำร้ายฝูงสัตว์ที่ไม่ได้รับ
การเฝ้าดูแลอย่างดี ยาโคบมีผู้ช่วยหลายคนคอยดูแลฝูงสัตว์ของลาบ้าน
ที่มีอยู่มากมาย แต่เขาต้องรับผิดชอบคนเดียว บางฤดูกาลเขาจะต้อง
อยู่กับฝูงสัตว์ตลอดเวลาเพื่อป้องกันไม่ให้ขาดน้ำในหน้าแล้งและไม่ให้
แข็งตายในกลางคืนที่เย็นยะเยือกของฤดูหนาว ยาโคบเป็นผู้เลี้ยงแกะ
ส่วนคนรับใช้ก็เป็นผู้ช่วย ถ้ามีแกะสูญหายเขาต้องชดใช้ในฐานะ
หัวหน้าผู้เลี้ยงแกะแต่เขาจะให้คนใช้รับผิดชอบในส่วนที่มอบหมาย

ผู้เลี้ยงแกะตัวจริง

พระเจ้าทรงดลใจผู้เขียนพระคัมภีร์หลายคนให้ยกตัวอย่างชีวิตของผู้เลี้ยงแกะที่ยืนยันเอาใจใส่ดูแลและเมตตาแกะที่ช่วยตัวเองไม่ได้ เพื่อสอนความจริงอันล้ำค่าบางประการของข่าวประเสริฐ พระเยซูทรงปฏิบัติต่อคนของพระองค์คือผู้เลี้ยงแกะ เมื่อมนุษย์ตกสู่ความบาป พระองค์เห็นว่าฝูงแกะของพระองค์² จะต้องพินาศในหนทางความบาปที่มีดমন พระองค์ทรงสละสง่าราศีและเกียรติยศในสวรรค์เพื่อช่วยคนเหล่านี้ที่หลงผิด ตรัสว่า “เราจะเที่ยวหาแกะที่หาย และเราจะนำแกะที่หลงกลับมา และเราจะพันผ้าให้แกะที่กระตุกหักและเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเปลี้ย” “เราจะช่วยฝูงแพะแกะของเราให้รอด เขาจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป” และ “สัตว์ป่าดินก็จะไม่กินเขา” (เอเสเคียล 34:16, 22, 28) พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้ไปยังคอกแกะของพระองค์อันเป็น “รั่มกลางวัน บังแดดและเป็นที่พักภัยและที่กำบังพายุและฝน” (อิสยาห์ 4:6) พระองค์ทรงดูแลฝูงแกะอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ทรงเสริมกำลังผู้ที่อ่อนแอและทรงบรรเทาความทุกข์ พระองค์ “ทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง” (อิสยาห์ 40:11) ลูกแกะของพระองค์รักพระองค์ “ส่วนผู้อื่นแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขาเพราะไม่รู้จักเสียงของผู้อื่น” (ยอห์น 10:5) {PP 190.3}

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามาเขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสียและทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป เขาหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้าง

² ฝูงแกะของพระองค์ หมายถึง กลุ่มคนที่เชื่อในพระเจ้า

และไม่เป็นห่วงแกะเลย เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เรารู้จักแกะของเราและแกะของเราที่รู้จักเรา” (ยอห์น 10:11-14) [PP 191.1]

พระเยซูทรงเป็นหัวหน้าผู้เลี้ยงแกะ ทรงมอบฝูงแกะให้ผู้รับใช้ของพระองค์ดูแล พระองค์ทรงบัญชาให้เขาเอาใจใส่ฝูงแกะเหมือนที่พระองค์ทรงใส่พระทัยและให้สำนึกถึงหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์ทรงมอบหมายให้เขา พระองค์ทรงกำชับเขาให้เลี้ยงฝูงแกะอย่างซื่อสัตย์ ให้เสริมกำลังผู้ที่อ่อนแอ ให้ฟื้นฟูผู้ที่อ่อนเปลี้ยและป้องกันให้พ้นจากสุนัขป่าที่จะมากัดกิน [PP 191.2]

พระเยซูทรงสละพระชนม์ของพระองค์เองเพื่อช่วยลูกแกะของพระองค์ให้รอด พระองค์ทรงชี้ไปถึงแบบอย่างความรักนี้ให้ผู้ช่วยเลี้ยงแกะทั้งหลายของพระองค์เห็น แต่ “ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะไม่เป็นของเขา” ผู้ที่รับจ้างไม่สนใจฝูงแกะอย่างแท้จริง เขาทำไปเพื่อเงินเดือนและเป็นห่วงแต่ตัวเอง เขาห่วงผลประโยชน์ของตนมากกว่าภาระหน้าที่ที่ทรงมอบหมายให้เขาทำ เมื่อถึงคราวลำบากหรือต้องเสี่ยงภัยเขาจะวิ่งหนีละทิ้งฝูงแกะไป [PP 191.3]

หน้าที่ผู้เลี้ยงแกะ

อัครสาวกเปโตรกำชับบรรดาผู้ช่วยเลี้ยงแกะว่า “จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ในความดูแลของท่าน ไม่ใช่ด้วยความผินใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินของที่ได้มาโดยทุจริต แต่ด้วยใจเลื่อมใส และไม่ใช่อะไรเหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” (1 เปโตร 5:2-3) ฝ่ายเปาโลกล่าวว่ “ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้ปกครองคริสตจักรของ

องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าเมื่อข้าพเจ้าไปแล้วจะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามา ในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย” (กิจการ 20:28-29) [PP 191.4]

อัครสาวกตำหนิทุกคนที่เฝินเฉยต่อภาระหน้าที่ดูแลของผู้เลี้ยงแกะที่ซื่อสัตย์ กล่าวว่า “ไม่ใช่ด้วยความผิใจแต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินที่ได้มาโดยทุจริตแต่ด้วยใจเลื่อมใส” (1 เปโตร 5:2) พระเยซูผู้ทรงเป็นหัวหน้าผู้เลี้ยงแกะนั้นทรงพร้อมที่จะให้ผู้รับใช้ทุกคนที่ไม่ซื่อสัตย์ออกจากงาน พระองค์ทรงได้คริสตจักรด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง และผู้ช่วยเลี้ยงแกะทุกคนควรตระหนักอยู่เสมอว่าแกะแต่ละตัวที่พระองค์มอบให้เขาดูแลนั้นทรงแลกมาด้วยค่าไถ่อันมหาศาล เขาควรจะถูกถือว่าแกะทุกตัวล้ำค่า และควรทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อให้แกะนั้นมีสุขภาพดีและเจริญขึ้น ผู้ช่วยเลี้ยงแกะที่มีจิตวิญญาณเหมือนพระเยซูจะทำตามแบบอย่างของพระองค์ในการสละตัวเอง และจะทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ฝูงแกะที่เขาดูแลเจริญขึ้น แล้วเขาจะไม่ผิดหวัง [PP 192.1]

ผู้รับใช้ทุกคนจะต้องรายงานการทำงานของเขาอย่างละเอียดต่อพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงเป็นหัวหน้างานนั้นจะถามผู้ช่วยเลี้ยงแกะทุกคนว่า “ฝูงแกะที่ได้มอบไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่งัดมาของเจ้านั้นนะ” (เยเรมีย์ 13:20) ผู้ที่พระองค์พบว่าซื่อสัตย์จะได้รับรางวัลมากมาย “และเมื่อพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับศักดิ์ศรีเป็นมงกุฎที่ร่วงโรยไม่ได้เลย” (1 เปโตร 5:4) [PP 192.2]

ถึงเวลาจาก

เมื่อยาโคบเหนื่อยล้าจากการรับใช้ลาบัน เขาเสนอที่จะกลับแผ่นดินคานาอันจึงกล่าวแก่พ่อตาว่า “ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดเมืองบิดรเถิด ข้าพเจ้าทำงานเพื่อได้ภรรยาและบุตรแล้ว ขอมอบภรรยากับบุตรให้ข้าพเจ้าพาไปเพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านเสร็จแล้ว” แต่ลาบันกำชับให้เขาอยู่ต่อตอบว่า “ลุงสังเกตุเหตุการณ์ก็รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า” โดยเขาเห็นว่าทรัพย์สินของเขาเพิ่มขึ้นจากการดูแลของลูกเขย (PP 192.3)

ยาโคบตอบว่า “ก่อนฉันมานั้นลุงมีแต่น้อยแต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก” แล้วเมื่อเวลาผ่านไปลาบันก็อิจฉายาโคบที่เจริญมากกว่าเขา เพราะว่า “ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้นมีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา” ลูก ๆ ของลาบันก็อิจฉาไม่แพ้พ่อ ยาโคบแอบได้ยินเขากล่าวร้ายว่า “ยาโคบแย่งทรัพย์สินของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดนี้มาจากทรัพย์สินสมบัติของบิดาเรา” ยาโคบสังเกตุดูลาบันเห็นว่าเขาไม่มองหน้าเอาที่เดียวไม่เหมือนแต่ก่อน (PP 192.4)

ถ้าไม่ใช่เพราะกลัวเอชาว ยาโคบคงตีจากญาติเจ้าเล่ห์คนนี้ไปเสียนานแล้ว บัดนี้ก็รู้สึกว่าจะได้รับอันตรายจากลูก ๆ ของลาบัน ที่ถือว่าทรัพย์สินของยาโคบเป็นของพวกเขา ด้วยเกรงว่าพวกเขาจะใช้กำลังแย่งไป ยาโคบสับสนเป็นทุกข์ไม่แน่ใจว่าจะหันไปทางไหนดี แต่เมื่อคำนึงถึงพระสัญญาที่ให้แก่เขาครั้งที่อยู่เบธเอลจึงทูลปัญหาของตนต่อพระเจ้า ขอให้พระองค์ทรงชี้ทาง แล้วพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานในความฝัน “จงกลับไปยังดินแดนบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเถิดเราจะอยู่กับเจ้า” (PP 193.1)

เมื่อลาบันไม่อยู่ก็เป็นโอกาสเหมาะที่ยาโคบจะออกเดินทาง

เขาจึงรวบรวมบรรดาฝูงสัตว์ของตนและต้อนไปข้างหน้า ช้ามแม่น้ำยูเฟรติสพร้อมกับภรรยา ส่วนลูกๆ และคนใช้ “บ่ายหน้าไปยังถิ่นเทือกเขากิเลอาด ชายแดนคานาอัน สามวันต่อมาลาบันก็รู้ว่ายาโคบหนีจึงรีบตามไปและไล่ทันในวันที่เจ็ด เขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟและตั้งใจจะบังคับให้พวกเขากลับไปอีก ซึ่งคงทำได้แน่นอนเพราะคนที่อยู่กับลาบันมีมากกว่า บัดนี้ผู้หนีภัยตกอยู่ในอันตรายอย่างแท้จริง [PP 193.2]

ลาบันจ่ายอม

ลาบันไม่ได้ทำตามที่ดินมุ่งร้ายเพราะพระเจ้าทรงห้ามไว้เพื่อปกป้องผู้รับใช้ของพระองค์ ลาบันกล่าวว่า “เจ้าอยู่ในกำมือเราแล้วเราจะทำอันตรายแก่เจ้าก็ได้แต่คืนวานนี้พระเจ้าของบิดาเจ้าตรัสว่า “ระวังอย่าพูดดีหรือร้ายกับยาโคบเลย” ความหมายก็คืออย่าให้ยาโคบต้องกลับไปไม่ว่าด้วยการบังคับหรือการประจบประแจง [PP 193.3]

1 ลาบันได้เก็บค่าสินสอดไว้คนเดียวและเคียวเขี่ยยาโคบด้วย
2 เล่ห์เพทุบายตลอดเวลา แต่ตามประสาคนที่ชอบประจบสอพลอ เขา
3 ดำเนินยาโคบที่แอบหนีโดยไม่ให้ออกาสผู้เป็นพ่อจัดงานเลี้ยงส่งลูกหลาน
4 [PP 193.4]

คำตอบของยาโคบชี้ให้เห็นว่าลาบันเป็นคนเห็นแก่ตัวและเป็นนักกอบโกย ทั้งยังขอให้ลาบันเป็นพยานว่าตนซื่อสัตย์สุจริต กล่าวว่ “ถ้าพระเจ้าของบิดาฉัน พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัค ยำเกรงไม่ทรงสถิตอยู่กับฉันแล้ว คราวนี้ท่านคงให้ฉันไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของฉัน และการงานตรากตรำที่มือฉันทำจึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้” [PP 193.5]

ลาบั้นก็ไม่อาจปฏิเสธข้อเท็จจริงเหล่านี้จึงเสนอที่จะทำสัญญา
ผูกพันต่อกัน ยาโคบตอบตกลง พวกเขาจึงยกก้อนหินมากองไว้
เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา ลาบั้นตั้งชื่อกองหินนั้นว่า 'มิสปาร์ห์'
แปลว่า 'หอคอย' โดยกล่าวว่า "พระเจ้าทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเจ้ากับเรา
เมื่อเราจากกันไป" (PP 193.6)

"ลาบั้นบอกยาโคบว่า 'ดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราตั้งไว้ระหว่าง
เจ้ากับเรา หินกองนี้เป็นพยานและเสานี้ก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้าม
กองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อ
ทำอันตรายกัน ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์
ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของเขาทั้งสองทรงตัดสินความระหว่างเรา'
ยาโคบก็สาบานโดยอ้างถึงผู้ที่อัสอัคบิดาของตนยำเกรง" แล้วพวก
เขาก็กินเลี้ยงกันเพื่อรับรองพันธสัญญา คำคือนั้นทั้งสองฝ่ายพูดจา
กันด้วยความเป็นมิตรจนรุ่งเช้า เมื่อสว่างลาบั้นกับคนของเขาจึงจากไป
การแยกจากกันครั้งนั้นเป็นการสิ้นสุดความเกี่ยวข้องกันระหว่างลูก
หลานของอับราฮัมกับชาวเมโสโปเตเมีย (PP 194.1)

คำคืนแห่งการต่อสู้

อ่านปฐมกาล 32-33

ย้อนกลับทางเส้นเดิม

ถึงแม้ยาโคบออกจากบัดดานอาร์มตามการทรงนำของพระเจ้า แต่ก็ยังมีความหวาดกลัว ในขณะที่ย้อนรอยทางเดิมที่เคยใช้เดินหนีภัยเมื่อยี่สิบปีก่อนหน้านั้น ความบาปของตนในการหลอกลวงพ่อยังวนเวียนอยู่ในใจตลอด เขาตระหนักดีว่าที่ต้องอพยพหนีไปต่างแดน เป็นผลจากความบาปของตนโดยตรง ยาโคบไตร่ตรองถึงสิ่งเหล่านี้ตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน เสียงร้องของจิตสำนึกผิดชอบทำให้บรรยากาศการเดินทางเป็นไปอย่างเศร้าหมอง เมื่อมองเห็นเนินเขาที่เป็นถิ่นฐานบ้านเกิดตั้งอยู่แต่ไกลยาโคบสะเทือนใจยิ่งนัก เขาจำภาพต่างๆ ในอดีตได้อย่างแม่นยำ ขณะที่คิดถึงความบาปของตนเขาก็พลันระลึกถึงการที่พระเจ้าไปรดปรานและทรงสัญญาที่จะช่วยกู้และนำทางเขา

{PP 195.1}

เมื่อยาโคบเดินทางใกล้ถึงจุดหมายเขาคิดถึงเอซาว ทำให้รู้สึกหวาดหวั่นไม่น้อยเพราะครั้งที่ยาโคบหนีไปนั้น เอซาวถือว่าตนเป็น

ทายาทคนเดียว เมื่อได้ยินข่าวว่ายาคอบกลับมาคงเข้าใจว่ากำลังมาเพื่อรับมรดก คราวนี้หากเอชารต้องการทำร้ายยาโคบก็สามารถทำได้ ไม่ใช่เพราะความเคียดแค้นอย่างเดียวแต่เพราะอยากครอบครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินสมบัติที่ถือว่าเป็นของตนมานาน {PP 195.2}

เครื่องหมายแห่งการคุ้มครอง

พระเจ้าทรงประทานเครื่องหมายแห่งการทรงคุ้มครองของพระองค์แก่ยาโคบอีกอย่างหนึ่ง ขณะที่เดินทางจากภูเขากิเลอาดไปทางทิศใต้เหมือนมีทูตสวรรค์ห้อมล้อมเขาไว้สองกองทัพ และเดินไปพร้อมกับพวกเขาเหมือนคอยป้องกันภัย ยาโคบระลึกถึงนิมิตที่เบธเอลครั้งกระโน้นแล้วใจที่แบกภาระอันหนักอึ้งก็รู้สึกค่อย ๆ เบาลงเมื่อเห็นทูตสวรรค์ที่เคยให้กำลังใจและความหวังครั้งที่เขาหนีไปบัดนี้ทูตเหล่านั้นกำลังคุ้มครองเขาในขณะที่เดินทางกลับมา เขาจึงกล่าวว่า “นี่แหละกองทัพของพระเจ้า” จึงเรียกสถานที่นั้นว่า ‘มาหะนาอิม’ มีความหมายว่า สองกองทัพ {PP 195.3}

ถึงกระนั้นก็ตามยาโคบรู้สึกว่าเขาเองต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อความปลอดภัยของตนจึงใช้ผู้สื่อสารนำหน้าไปก่อนเพื่อพบกับเอชารและทักทายไถ่เกลี้ย ยาโคบสอนทุกถ้อยคำแก่พวกเขาว่าควรพูดกับเอชารอย่างไร พระเจ้าได้พยากรณ์ถึงสองพี่น้องนี้ว่าพี่จะรับใช้น้องและยาโคบกลัวว่าเอชารยังคงรู้สึกขมขื่นใจ เมื่อระลึกถึงคำพยากรณ์นั้นเขาจึงสั่งให้คนใช้เรียกเอชารว่า “ใต้เท้า” และส่วนยาโคบนั้นให้คนใช้บอกว่า เป็น “ผู้รับใช้ของท่าน” นอกจากนี้ยาโคบเป็นห่วงว่าเอชารคงคิดว่าตนพเนจรไปนานและกลับมาเพื่อรับมรดกจึงสอนให้คนใช้รับเสริมว่า “ข้าพเจ้ามีฝูงโค ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ข้าพเจ้า

ใช้คนมาเรียนได้เท่าเพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นที่โปรดปรานในสายตาของ
ได้เท่า” {PP 195.4}

ขอการคุ้มภัย

เมื่อผู้รับใช้กลับมาก็รายงานว่าเขา กำลังมาพร้อมกับ
พรรคพวกสี่ร้อยคน ไม่มีวีแววว่าจะตอบรับสารของยาโคบที่พยายาม
จะคืนดี ดูเหมือนว่าเขากำลังเดินทางมาเพื่อแก้แค้นเป็นแน่ ทุกคน
ในค่ายต่างขวัญหนีดีฝ่อ “ยาโคบมีความกลัวและเป็นห่วงยิ่งนัก”
เขาจะถอยกลับก็ไม่ได้จะเดินไปข้างหน้าก็ไม่กล้า คนที่อยู่กับยาโคบ
ไม่มีอาวุธป้องกันตัวและไม่พร้อมที่จะสู้รบ เขาจึงแบ่งคนเป็นสอง
กลุ่มเผื่อว่าถ้ากลุ่มหนึ่งถูกโจมตีอีกกลุ่มหนึ่งอาจจะหนีรอดได้
เขานำเอาของกำนัลมากมายจากฝูงสัตว์อันอุดมของตนพร้อมกับ
สารสัมพันธไมตรี เขาทำทุกสิ่งที่ได้เพื่อขดใช้ความผิดที่เขากระทำ
ต่อพี่ชายและทำทุกอย่างเพื่อให้พ้นภัยที่กำลังคุกคาม จากนั้นยาโคบ
ได้อ้อมใจลงอ้อนวอนขอพระเจ้าคุ้มครอง และกราบทูลว่า “ข้าแต่
พระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของ
ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า ‘กลับไปยังเมือง
และยังญาติพี่น้องของเจ้า เราจะช่วยให้เจ้าได้ดี’ นั้น ข้าพระองค์
ไม่สมควรจะรับความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์แม้เล็กน้อยที่สุด
ที่พระองค์ทรงโปรดประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์
ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสอง
พวก ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชาย
ข้าพระองค์ คือจากเงื้อมมือของเอซาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา
เกรงว่าเขาจะมาฆ่าพวกข้าพระองค์ทั้งสิ้นคือแม่ ๆ กับลูก ๆ” {PP 196.7}

ของ
กับ
าม
คน
โก"
คบ
อง
ได้
กับ
ทำ
คบ
แต่
อง
อง
งค์
งค์
อง
าย
ษา
7)

เป็นเวลาเที่ยงคืนที่ยาโคบต่อสู้กับทูตสวรรค์อย่างหนักเพื่อเอาชีวิตรอด

ขณะนั้นพวกเขาได้มาถึงแม่น้ำยับบอก เมื่อตกค้ำยาโคบส่ง
ครอบครัวข้ามแม่น้ำไปก่อน ส่วนเขาอยู่ที่นั่นคนเดียว ด้วยว่าตัดสินใจ
ที่จะอธิษฐานทั้งคืน ยาโคบปรารถนาอยู่กับพระเจ้าแต่ลำพัง พระเจ้า
ทรงสามารถกระทำให้อใจของเขาว่อนลง พระองค์เป็นความหวัง
เดียวที่ยาโคบมี {PP 196.2}

ปล้ำสู้ในคืนที่เจีบปวด

บริเวณนั้นเป็นเทือกเขาเว้งว่างว่างเปล่า เป็นที่อาศัยของสัตว์ป่า
และมักมีโจรผู้ร้ายและฆาตกรชุมนุมชอนอยู่ ยาโคบอยู่ลำพังโดยไม่มีกร
คุ้มกัน เขาจึงก้มกราบถึงดินด้วยใจเป็นทุกข์ ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงคืน
แล้ว ทุกสิ่งที่เขารักก็อยู่ห่างไกลตนเองและกำลังเผชิญกับความหายนะ
ยาโคบเจ็บปวดใจที่สุดเมื่อผู้ไร้ความผิดต้องมาเสี่ยงภัยเนื่องจากความบาป
ของตนเอง เขาจึงร้องให้อธิษฐานอ้อนวอนขอต่อพระเจ้า ในทันใดนั้น
มีมือที่แข็งแรงจับเขาไว้ ยาโคบคิดว่าศัตรูมาเพื่อเอาชีวิตจึงพยายาม
ดิ้นให้หลุด ทั้งสองคนสู้กันในความมืดแต่ไม่มีใครพูดอะไร ยาโคบ
พยายามสุดกำลังโดยไม่อ่อนข้อหรือผ่อนแรงเลย ในขณะที่กำลังต่อสู้
เพื่อเอาชีวิตรอดเขาสำนึกถึงความบาปของตนจนรู้สึกที่กำลังถูกแยก
ออกจากพระเจ้า แต่ในขณะที่เขาอยู่ในสภาพที่เลวร้ายสุดบรรยายนั้น
ยาโคบได้ระลึกถึงพระสัญญาของพระเจ้าจึงท่มุ่จิตใจอ้อนวอน
ขอให้พระองค์ทรงเมตตา เขาทั้งสองยังคงสู้กันจนใกล้สว่าง ในที่สุด
คนแปลกหน้าจึงเอนิ้วไปแตะที่สะโพกของยาโคบทำให้เขาเคล็ดทันที
บัดนี้ยาโคบตระหนักแล้วว่าผู้ที่กำลังต่อสู้กับเขานั้นเป็นทูตจากสวรรค์
ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่สามารถเอาชนะได้แม้จะพยายามด้วยสิ้นสุดกำลัง
ก็ตาม ผู้ที่สู้กับยาโคบนั้นคือพระเยซูผู้ทรงเป็น “ทูตแห่งพันธสัญญา”

(มาลาคี 3:1) ส่วนยาโคบนั้นพิการและเจ็บปวดมากแต่ก็ไม่ยอมปล่อยมือ เขาารู้สึกใจแตกสลายและระทมทุกข์เพราะบาปที่เคยกระทำ เขาจึงจับพระเยซูจอมเทพไท่ไว้แน่น “ร้องไห้และขอความเมตตา” (โยเซยา 12:4) ยาโคบอ่อนวอนขอพระพร เขาต้องแน่ใจว่าพระองค์ทรงให้อภัยแล้ว ความเจ็บปวดของร่างกายไม่อาจหันเหเขาจากความตั้งใจนี้ได้ ยาโคบมุ่งมั่นมากขึ้นทุกทีด้วยความเชื่อที่ร้อนรนและสู้ทนจนถึงที่สุด พระเยซูพยายามสลัดมือออกไปตรัสว่า “ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว” แต่ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไปนอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า” หากการขอครั้งนั้นเกิดจากความหยิ่งโสหรือเพราะหลงในความดีของตนเองแล้วยาโคบคงถูกทำลายทันที แต่ที่เขากล้าทูลขอก็เพราะได้ถ่อมตัวลงยอมรับว่าตนไม่คู่ควร ในขณะที่เดียวกันเขาไว้วางใจพระเจ้าผู้ทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ อย่างมั่นคง {PP 196.3}

ยาโคบ “สู้กับทูตสวรรค์และมีชัย” (โยเซยา 12:4) คนบาปคนนี้จะชนะพระเจ้าเพราะความถ่อมตัว การกลับใจใหม่และการยอมจำนน ใจที่สิ้นคลอนของยาโคบยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้า แล้วพระองค์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรักมั่นคงไม่อาจเป็นพระพகตร์จากคำอ่อนวอนของคนบาปผู้นี้ได้ {PP 197.1}

ที่มาของอิสราเอล

บัดนี้ยาโคบเห็นชัดถึงความผิดที่นำไปสู่ความบาปของตนในการโกหกเอาสิทธิบุตรหัวปี เขาไม่ได้ไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่กลับพยายามขวนขวายเอาสิ่งที่พระองค์คงให้สำเร็จตามเวลาและโดยวิธีการของพระองค์ และเพื่อเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงอภัย

1
3
3

ความบาปของเขาแล้ว พระองค์ทรงเปลี่ยนชื่อให้ยาโคบ¹ แทนที่จะเป็นชื่อที่ย้ำถึงความบาปของเขาก็เปลี่ยนเป็นชื่อที่ให้ระลึกถึงชัยชนะของตน ทูตแห่งพระเจ้ากล่าวว่า “เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่าอิสราเอลเพราะเจ้าสู้กับพระเจ้าและมนุษย์และได้ชัยชนะ”

{PP 197.2}

ยาโคบได้รับพระพรตามที่เฝ้าปรารภนา พระเจ้าทรงให้อภัยเขาที่เคยหลอกลวงและแย่งตำแหน่งของคนอื่น วิกฤติในชีวิตผ่านพ้นไปแล้ว ก่อนหน้านี้ชีวิตของเขาทุกข์ทรมานขึ้นกับความสงสัยว่า รุ่งเรืองในการสำนึกผิด บัดนี้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงแล้ว สันติสุขที่อบอุ่นห้อมล้อมเขาไว้เมื่อได้กลับคืนดีกับพระเจ้า ยาโคบไม่กลัวที่จะพบพี่ชายอีกต่อไป พระเจ้าผู้ทรงอภัยความบาปของเขาสามารถลดใจเอซาว ให้อยอมรับเขาที่ถ่อมตัวและยอมรับการคืนดี {PP 198.1}

ขณะที่ยาโคบปล้ำสู้กับพระเยซูจอมเทพไท มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งไปหาเอซาว เอซาวฝันเห็นน้องชายที่ต้องพลัดถิ่นห่างจากบ้านบิดาไปถึงยี่สิบปี และได้เห็นความทุกข์ของเขาเมื่อทราบข่าวว่ามารดาเสียชีวิตแล้ว ทั้งยังเห็นบรรดาทูตสวรรค์ของพระเจ้าล้อมรอบเขาไว้ เอซาวเล่าความฝันนี้แก่ทหารของตนและกำชับว่าไม่ให้ทำร้ายยาโคบเพราะพระเจ้าของบิดาทรงอยู่กับเขา {PP 198.2}

เผชิญหน้าเอซาว

ในที่สุดทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน เอซาวเจ้าแห่งทะเลทรายนำกองทหารพร้อมที่จะสู้รบอยู่ฝ่ายหนึ่ง ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งมียาโคบพร้อมด้วยบรรดาภรรยาและลูก ๆ มีทั้งสาวใช้และคนใช้ที่ดูแลฝูงแพะแกะและฝูงวัวที่ตามมาเป็นขบวนยาว ยาโคบจับไม้เท้าไว้แน่นแล้ว

¹ ยาโคบมีความหมายว่า “เขาหลอก”

ยาโคบต้องเผชิญหน้ากับเอซาว

ค่อย ๆ เดินกะเผลกกะเผลกไปหากองทหารที่อยู่ข้างหน้า ตัวเขาทั้ง
ซีดและพิการจากการปล้ำสู้ที่เพิ่งผ่านมา เขาเดินไปหยุดไปที่ละก้าว
อย่างช้า ๆ ด้วยความเจ็บปวดแต่ใบหน้าเปล่งแสงสว่างแห่งสันติสุข
{PP 198.3}

เมื่อเอซาวเห็นยาโคบเดินโขยกเขยกมาด้วยความทรمانนั้น เขาก็
“วิ่งออกไปต้อนรับ กอดและชนหน้าลงที่คอ จูบเขา ต่างก็ร้องไห้” ใน
ขณะที่มองดูเหตุการณ์นั้นแม้แต่ทหารของเอซาวที่มีจิตใจแข็งกร้าวก็ยัง
ประทับใจ แม้ว่าเอซาวจะเคยเล่าเรื่องความฝันให้ฟังแต่พวกเขาก็
ยังไม่อาจเข้าใจการที่หัวหน้าเปลี่ยนแปลงไปอย่างนี้ ทหารของเอซาว
มองไปยังยาโคบที่กำลังทนทุกข์กับความเจ็บปวดอยู่นั้น โดยหารู้ไม่ว่า
ความอ่อนแอของเขานั้นเองที่ทำให้เขาเข้มแข็ง {PP 198.4}

พระเจ้าเท่านั้น

ในคืนที่ยาโคบทุกข์ระทมข้างลำธารยับบอกและดูเหมือนว่าจะ
ถูกทำลายได้ทุกเมื่อ เขาได้เรียนรู้ว่าความช่วยเหลือของมนุษย์
ช่างไร้ความหมาย อำนาจของมนุษย์ช่างฟังไม่ได้เสียเลย เขาเห็นว่า
พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่จะช่วยเขาได้ แต่เขาได้ทำบาปต่อ
พระองค์ ยาโคบรู้ว่าช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ทั้งยอมรับว่าไม่สมควร
ที่จะได้รับความช่วยเหลือ แต่เขาวิงวอนขอให้พระองค์ทรงรักษา
พระสัญญาที่จะทรงเมตตาคนบาปที่กลับใจ พระสัญญานี้เองที่ทำให้
เขาแน่ใจว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษและยอมรับเขาอีก ท้องฟ้าและ
แผ่นดินโลกคงหายไปก่อนที่พระคำของพระองค์จะล้มเหลว พระคำ
นี้เองที่คำจูนเขาในขณะที่ปล้ำสู้อย่างน่ากลัวนั้น {PP 198.5}

ก่อนที่พระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สองไม่นานนัก ประชากรของ

1
3
6

พระเจ้าจะต้องผ่านประสบการณ์เช่นเดียวกับยาโคบที่ปล้ำสู้พร้อมกับ
ความทุกข์ระทม ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้เห็นนิมิตเกี่ยวกับเหตุการณ์
ในครั้งนั้นและกล่าวว่า “เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสั้น
ความสยดสยอง และความรู้สึกลึกลับ...ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป
อนิจจาเอ๋ย วันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกข์ใจ
ของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้” (เยเรมีย์ 30:5-7) {PP 201.1}

ประตูประกรรมา

เมื่อพระเยซูขุดดินหน้าทีคนกลางแทนมนุษย์ในสวรรค์ เวลาแห่ง
ความยากลำบากดังกล่าวจะเริ่มขึ้น ในครานั้นบัญญัติจะถูกปิด
ชะตากรรมของทุกคนถูกชี้ขาดแล้ว จะไม่มีพระโลหิตเพื่อชำระ
ความบาปอีกต่อไป เมื่อพระเยซูยุติการอ้อนวอนเพื่อมนุษย์ต่อ
พระพักตร์พระเจ้า จะมีเสียงประกาศก้องว่า “ผู้ที่เป็นคนอธรรมก็ให้
เขาประพาศอิธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็น
คนชอบธรรมก็ให้เขากระทำการชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคน
บริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป” (วิวรณ์ 22:11) เมื่อนั้นพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเหนี่ยวรั้งความชั่วไว้ก็จะถูกถอนไปจากโลกยาโคบ
เคยเสี่ยงตายจากพี่ชายที่โกรธเคืองฉันใด คนของพระเจ้าจะต้องเสี่ยง
ตายจากคนอธรรมที่หาช่องทางทำลายพวกเขาฉันนั้นการที่ยาโคบปล้ำสู้
ทั้งคืนเพื่อพันมือเฆสาวเป็นอย่างไร คนชอบธรรมจะอ้อนวอนทั้งกลาง
วันและกลางคืนขอพระเจ้าทรงช่วยกู้เขาจากศัตรูที่ห้อมล้อมเขาไว้อย่าง
นั้นเหมือนกัน {PP 201.2}

ความทุกข์ของยาโคบ

ซาตานได้กล่าวหายาโคบต่อทูตสวรรค์ของพระเจ้า และอ้างว่ามีสิทธิ์ที่จะทำลายเขาเพราะบาปที่เขาทำ มันได้ยุแหย่เอซาวให้เดินทางมาเพื่อต่อสู้กับยาโคบ และในคืนที่ยาโคบปล้ำสู้กับซาตานพยายามทำให้เขาหมดหวังด้วยการให้เขาจมอยู่ในความคิดที่ว่าตนเป็นคนบาป เพื่อให้เขาเลิกยึดมั่นในพระเจ้า ขณะที่ยาโคบทุกข์ใจเต็มทีนั้น เขาได้ยึดพระเยซูไว้แน่น ส่วนพระองค์ทดลองความเชื่อของเขาโดยการทบทวนให้ยาโคบฟังถึงความบาปของเขาในขณะที่พยายามสลัดให้หลุดจากมือยาโคบไป แต่ยาโคบไม่ย่อท้อ เขารู้ว่าพระเจ้าทรงเมตตา จึงพึ่งพาพระเมตตาคุณของพระองค์ เขาทบทวนถึงการกลับใจของตน และขอให้พระองค์ทรงช่วยกู้ เมื่อหวนคิดถึงชีวิตที่ผ่านมา ก็เกือบสิ้นหวัง แต่ก็ไม่ยอมปล่อยพระเยซูไป เขาร่ำไห้อ้อนวอนขอจนมีชัย (PP 201.3)

เมื่อคนของพระเจ้าต่อสู้กับอำนาจชั่วร้ายเป็นครั้งสุดท้ายจะผ่านประสบการณ์เช่นเดียวกับยาโคบ พระเจ้าจะทดสอบความเชื่อ ความอดทนและความมั่นใจของพวกเขาในการทรงช่วยกู้ของพระองค์ ซาตานจะพยายามขู่ขวัญให้สิ้นหวัง ให้เขาคิดว่าบาปของเขาใหญ่เกินที่พระเจ้าจะทรงอภัยได้ เขาเหล่านั้นจะสำนึกถึงความผิดพลาดของตน และเมื่อทบทวนชีวิตที่ผ่านมา ก็แทบหมดความหวัง แต่เมื่อคิดถึงพระเมตตาคุณอันใหญ่หลวงของพระเจ้า และการกลับใจอย่างจริงใจของตนเองนั้น พวกเขาจะอธิษฐานขอให้พระองค์ทรงทำตามพระสัญญาที่มีในพระเยซูคริสต์ที่ว่าพระองค์จะทรงช่วยคนบาปที่กลับใจ ถึงแม้พระเจ้าไม่ตอบคำอธิษฐานทันที แต่ความเชื่อของพวกเขาก็ไม่ลดลงแต่อย่างใด พวกเขาจะยึดมั่นในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเหมือนที่ยาโคบจับพระเยซูไว้แน่นและจะร้องออกมาจากใจว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่าน

ไปนอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า” (PP 202.1)

ต้องกลับใจก่อน

ถ้ายาโคบไม่ได้กลับใจจากความบาปที่หลอกเอาสิทธิบุตรหัวปีเสียก่อนหน้านั้น พระเจ้าคงไม่อาจรับฟังคำอธิษฐานของเขาและช่วยชีวิตเขาไว้ ในเวลาแห่งความยากลำบากที่จะมาถึงก็เช่นกัน ถ้าคนของพระเจ้ามืดความบาปที่ยังไม่ได้สารภาพขณะที่จิตใจหวาดกลัว และทุกข์ทรมานนั้นความเชื่อก็คงหมดลง เขาจะไม่มี ความมั่นใจที่จะวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า แต่คนของพระเจ้าถึงแม้จะรู้ว่าตนไม่คู่ควร แต่ก็จะไม่มีความบาปที่ซ่อนเร้นที่ยังไม่ได้สารภาพ ความบาปทั้งหมดของเขาได้รับการชำระด้วยพระโลหิตของพระเยซูและเขาก็ไม่จดจำอีก (PP 202.2)

ซาตานชักจูงคนให้เชื่อว่าพระเจ้าคงมองข้ามความไม่ซื่อสัตย์ต่อสิ่งเล็กน้อยในชีวิตประจำวัน แต่จากตัวอย่างของยาโคบพระเจ้าทรงสอนว่าพระองค์ไม่สามารถอนุญาตหรือทนต่อความชั่วได้แต่อย่างใด ทุกคนที่พยายามแก้ตัวหรือซ่อนความบาปของตนและปล่อยให้บาปนั้นยังคงค้างไว้ในหนังสือบันทึกในสวรรค์โดยไม่สารภาพ เพื่อให้พระเจ้าทรงอภัยก็จะพ่ายแพ้ต่อซาตาน คนที่มีโอกาสสูงและมีตำแหน่งอันทรงเกียรติยิ่งทำให้ความบาปของเขาน่าเกลียดมากขึ้นในสายพระเนตรของพระเจ้าและยิ่งทำให้มารร้ายแค้นใจในชัยชนะของมัน (PP 202.3)

บทเรียนจากยาโคบ

ขณะเดียวกันชีวิตประวัติของยาโคบให้กำลังใจแก่เราทั้งหลาย

ว่าพระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งผู้ที่ถูกหลอกให้ทำบาป แต่ได้หันกลับมาหาพระองค์ด้วยความจริงใจ ยาโคบต่อมใจและไว้วางใจจึงได้สิ่งที่ไม่อาจได้โดยการต่อสู้ด้วยกำลังของตนเอง พระเจ้าจึงสอนผู้รับใช้ของพระองค์ว่าฤทธิ์อำนาจและพระคุณของพระองค์เท่านั้นที่สามารถช่วยให้เขาได้รับพระพรที่ปรารถนา คนที่มีชีวิตในยุคสุดท้ายก็เช่นกัน เมื่อภยันตรายบีบอู้ออบด้านและจิตใจเป็นทุกข์ยิ่ง เขาจะต้องพึ่งพระเยซูผู้ทรงไถ่บาปของเขาเท่านั้น ถ้าพึ่งตัวเราแล้วไม่อาจทำอะไรได้ เราไม่คู่ควร อ่อนแอและไร้กำลัง จะต้องไว้วางใจในพระบารมีของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนและทรงฟื้นคืนพระชนม์ จะไม่มีใครพินาศเลยที่ทำเช่นนี้ พระเจ้าทรงเห็นความบาปผิดและความบกพร่องของเราทุกอย่าง การฝ่าฝืนกฎศีลธรรมถูกบันทึกไว้อย่างครบถ้วนไม่ขาดแม้แต่ครั้งเดียว แต่พระเจ้าผู้ทรงสถับฟังผู้รับใช้ของพระองค์ในอดีต จะสถับรับฟังคำอธิษฐานที่ขอด้วยความเชื่อและจะทรงยกโทษความผิดบาปของเรา เมื่อพระองค์ทรงสัญญาแล้วพระองค์ก็จะทรงทำตาม {PP 202.4}

เพราะความมุ่งมั่น

ยาโคบมีชัยชนะเพราะเขาตั้งใจและอดทน ประสบการณ์ของเขาเป็นตัวอย่างของการอธิษฐานโดยไม่ยอมแพ้ ถึงเวลาแล้วที่เราจะได้อ่านเรื่องของการอธิษฐานที่มีชัยชนะและความเชื่อที่ไม่หวั่นไหว ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคริสตจักรหรือของคริสเตียนคนใดคนหนึ่ง ไม่ได้มาจากความสามารถพิเศษ การศึกษาสูง ทรัพย์สินสมบัติหรือการได้รับความช่วยเหลือจากมนุษย์ แต่มาจากการเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อความเชื่อที่แรงกล้าและใจที่เป็นทุกข์ยึดมั่นในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์

ของพระองค์ {PP 203.1}

คนที่ไม่ยอมสละทิ้งความบาปทุกอย่างและไม่แสวงหาพระพร
จากพระเจ้าด้วยใจจริงจะไม่ได้รับพระพร แต่ทุกคนที่ยึดมั่นใน
พระสัญญาของพระเจ้าเหมือนยาโคบและมีความร้อนรนและ
ความอดทนเหมือนเขาก็จะได้รับความสำเร็จอย่างเดียวกัน
“พระเจ้าจะไม่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ได้
ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์
จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะ
ทรงประทานความยุติธรรมให้เขาโดยเร็ว” (ลูกา 18:7-8) {PP 203.2}

19

กลับสู่คานาอัน

อ่านปฐมกาลบทที่ 34, 35, 37

บ่อน้ำยาโคบ

ยาโคบข้ามแม่น้ำจอร์แดน “มาถึงเมืองเซเคม ในแคว้นคานาอัน
อย่างปลอดภัย” (ปฐมกาล 33:18) พระเจ้าทรงตอบคำทูลขอของเขา
ที่เคยอธิษฐานเมื่อครั้งอยู่เบธเอลว่าขอให้พระองค์ทรงนำเขากลับมาถึง
บ้านเกิดอย่างสันติ เขาอาศัยอยู่ที่หุบเขาเซเคมระยะหนึ่งซึ่งกว่า
หนึ่งร้อยปีก่อนหน้านั้นอับราฮัมเคยตั้งค่ายและก่อแท่นบูชาที่นั่นเป็น
ครั้งแรกในดินแดนแห่งพระสัญญา ยาโคบได้ “ซื้อที่ดินแปลงที่ตั้งเต็นท์
อยู่นั้นจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ
ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่นเรียกแท่นนั้นว่า เอลเอโลเฮ-อิสราเอล”
มีความหมายว่า ‘พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล’ (ปฐมกาล 33:19-20)
ยาโคบสร้างแท่นบูชาถวายพระเจ้าข้างเต็นท์ของตนเหมือนที่อับราฮัม
เคยทำ และเรียกสมาชิกครอบครัวมาถวายบูชาเข้าเย็น เขาขุดบ่อน้ำไว้
ที่นั่น หนึ่งพันเจ็ดร้อยปีต่อมา พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดได้บังเกิด

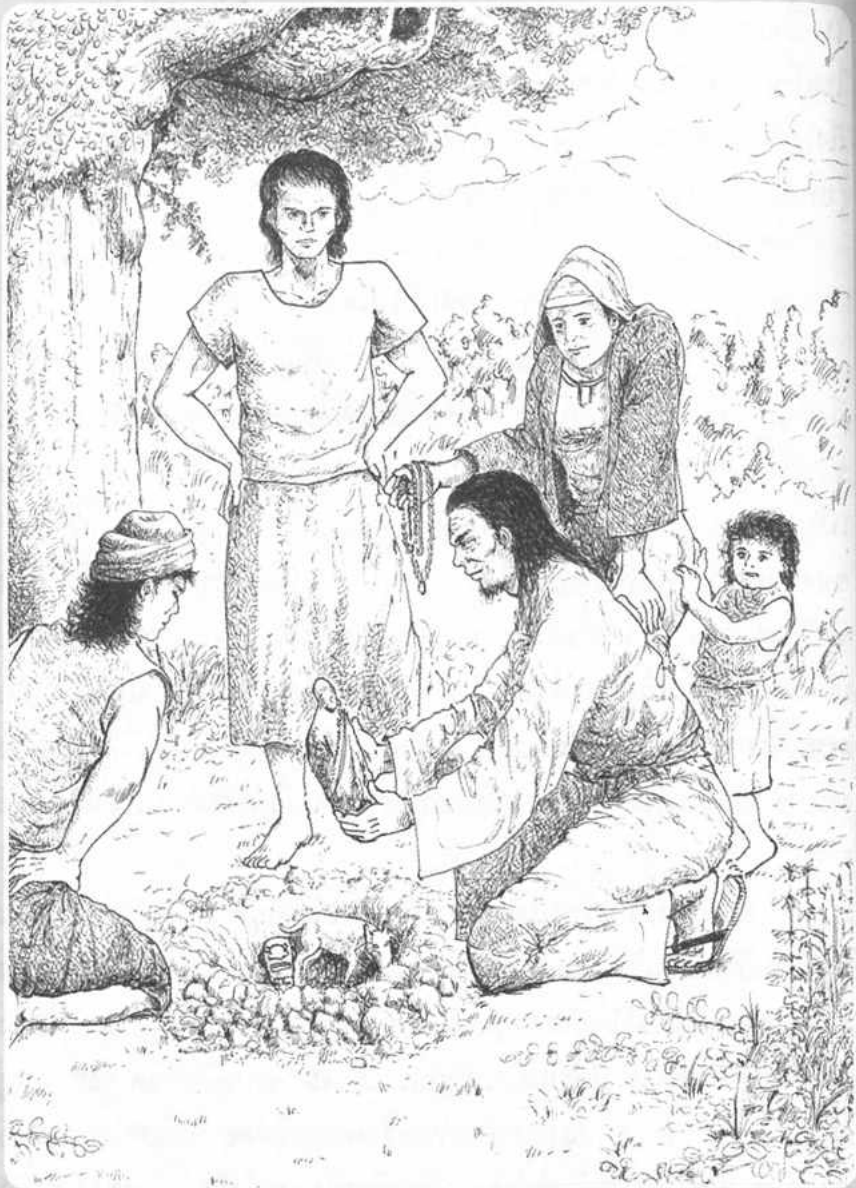
ในเชื้อสายของเขาและได้ประทับข้าง ๆ บ่อน้ำแห่งนี้เพื่อพักผ่อน
ในเที่ยงวันหนึ่งที่แดดร้อน พระองค์ทรงเล่าให้คนที่กำลังสนใจฟัง
ถึงน้ำแห่งชีวิตที่จะเป็น “น้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”

(ยอห์น 4:14) [PP 204.1]

การอาศัยที่ไม่ได้พัก

แต่การพักอาศัยที่เซแควมของยาโคบกับลูก ๆ จบลงอย่างโหดร้าย
ถึงขั้นเลือดตกยางออก ลูกสาวคนเดียวในบ้านถูกข่มขืนให้อับอาย
ขายหน้า พี่ชายสองคนของเธอจึงแก้แค้นและกลายเป็นฆาตกร เมืองทั้ง
เมืองพินาศและคนถูกฆ่าตายเป็นเบือ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อแก้แค้นการกระทำ
ของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ที่จริงลูกสาวยาโคบเอง
ที่เป็นชนวนนำไปสู่ความเสียหายอันใหญ่หลวงนี้ เพราะเธอ “ออกไป
เยียมผู้หญิงในถิ่นนั้น” เธอเสี่ยงที่จะคบหาสมาคมกับคนที่ไม่นับถือ
พระเจ้า ใครก็ตามที่แสวงหาความบันเทิงใจร่วมกับคนที่ไม่ยำเกรง
พระเจ้ากำลังเดินเข้าสู่อาณาเขตของซาตานเพื่อเปิดทางให้มันทดลอง
[PP 204.2]

ที่เลวกับสิเมโอนได้ทำการชั่วร้ายนั้นมีมูลเหตุก็จริง แต่ใน
การแก้แค้นชาวเมืองเซแควมนั้นเขาทั้งสองได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง
พี่น้องสองคนนี้ได้ปิดบังความตั้งใจอย่างมิดชิดไม่ให้บิดารู้ ยาโคบถึง
กับใจหายใจคว่ำเมื่อได้ยินถึงเหตุการณ์การแก้แค้นนั้น จิตใจเขาหดหู่
ต่อเรื่องการหลอกหลวงและความโหดร้ายของบุตรชายทั้งสอง แต่เขา
กล่าวได้แค่เพียงว่า “เจ้าทำให้เราเดือดร้อนโดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชัง
แก่คนถิ่นนี้...เรามีผู้คนน้อยนัก ถ้าพวกนั้นรุมโจมตีพวกเรา ก็จะทำให้
เราและครอบครัวพินาศสิ้น” แล้วเกือบห้าสิบปีต่อมาเมื่อยาโคบอยู่ที่อียิปต์

คนทั้งหลายเอาพระต่างดาวทั้งหมดที่มีอยู่ กับดั่งมธุที่หูของเขามาให้ยาโคบ
ฝังไว้ใต้ต้นก่อที่อยู่ใกล้เมืองเซเคม

และต้องล้มหมอนนอนเสื่อใกล้จะตายอยู่นั้น ถ้อยคำของเขาแสดงถึงความเศร้าโศกและความเกลียดชังที่มีต่อการกระทำของบุตรทั้งสอง “ลิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน กระบี่ของเขาเป็นเครื่องอาวุธร้ายกาจ จิตวิญญาณของเราเอื่อยอย่าเข้าไปในที่ชุมนุมของเขา จิตใจของเราเอื่อยอย่าเข้าร่วมในที่ประชุมของเขา...ให้ความโกรธของเขาถูกแช่งเพราะรุนแรง ให้ความโมโหของเขาถูกสาปเพราะดุร้าย” (ปฐมกาล 49:5-7) {PP 204.3}

ระลึกถึงเบธเอล

ยาโคบรู้สึกอับอายมากเพราะลูกชายเป็นคนโหดร้าย เป็นคนหลอกลวงและมีพระเทียมเท็จอยู่ในค่าย แม้แต่ในครอบครัวของเขาเองก็ยังมีการไหว้รูปเคารพ ถ้าพระเจ้าจะจัดการกับพวกเขาให้สมกับการกระทำแล้ว พระองค์คงปล่อยพวกเขาเป็นเหยื่อให้คนต่างชาติที่อยู่รอบ ๆ นั้นมาทำลายแก้แค้น {PP 205.1}

ในขณะที่ยาโคบอยู่ในสภาพระทมทุกข์นั้น พระเจ้าทรงชี้แนะให้เขาเดินทางไปที่ศิวี่เมืองเบธเอล เมื่อเขาหวนคิดถึงสถานที่แห่งนั้นก็ระลึกถึงนิมิตที่เห็นเหล่าทูตสวรรค์และพระสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงเมตตาเขา เมื่อคิดถึงคำปฏิญาณของตนที่เคยกล่าวที่นั่นว่า พระองค์จะเป็นพระเจ้าของเขาจึงตั้งใจว่าจะก่อนที่จะไปถึงที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนั้น ครอบครัวจะต้องไม่มีมลทินจากการไหว้รูปเคารพ เขาจึงสั่งทุกคนในค่ายว่า “จงทิ้งพระต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระตัวและเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม ให้พวกเราไปเบธเอล ที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาพระเจ้าผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจและทรงอยู่กับข้าในสถานที่ทุกแห่งที่ข้าไปนั้น” {PP 205.2}

ยาโคบเล่าเรื่องการไปที่เมืองเบธเอลครั้งแรกอย่างสุดซึ้ง คราวนั้นเขาออกจากเต็นท์ของพ่อเพื่อหนีเอาชีวิตรอดพเนจรอย่างเดียวดาย แต่พระเจ้าทรงปรากฏในนิมิตกลางคืน ขณะที่ยาโคบพูดทบทวนการทรงนำที่แสนประเสริฐของพระเจ้าตลอดมา จิตใจของเขาและลูก ๆ จึงสงบลง การกระทำของยาโคบเป็นวิธีเตรียมพวกเขาให้พร้อมที่จะนมัสการพระเจ้าอย่างได้ผลที่สุด “คนทั้งหลายเอาพระต่างด้าวทั้งหมดที่มีอยู่กับตุ่มหูที่หูของเขามาให้ยาโคบ ยาโคบก็ฝังไว้ใต้ต้นก้อที่อยู่ใกล้เมืองเฮเคม” (PP 205.3)

พระเจ้าให้ชาวเมืองที่อาศัยอยู่โดยรอบเกิดความกลัวเกรงจนไม่กล้าแก้แค้นการที่ลูกชายสองคนของยาโคบฆ่าสังหารหมู่มุขที่เฮเคม พวกเขาจึงเดินทางไปถึงเบธเอลด้วยความปลอดภัย และพระเจ้าทรงปรากฏแก่ยาโคบที่นั่นอีกและทรงย้ำพันธสัญญาอีกครั้ง แล้ว “ยาโคบก็ปักเสาศักดิ์สิทธิ์ไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหินศักดิ์สิทธิ์” (PP 206.1)

เมื่อไปถึงเบธเอลยาโคบต้องไว้ทุกข์ให้กับเดโบราห์พี่เลี้ยงของนางเรเบคาค่า เธอได้รับเกียรติให้เป็นหนึ่งในสมาชิกครอบครัวเป็นเวลานาน และได้เดินทางจากเมโสโปเตเมียพร้อมกับนางเรเบคาค่า เมื่อหญิงชราคนนี้อยู่ในบ้านก็ทำให้ยาโคบรู้สึกอบอวนคิดถึงสมัยเป็นหนุ่มที่บ้านและโดยเฉพาะแม่ที่รักและห่วงใย การฝังศพเดโบราห์เต็มไปด้วยความเศร้าโศกมากยิ่งจนกระทั่งพวกเขาตั้งชื่อให้ต้นก้ออันเป็นสถานที่ฝังศพนั้นว่า ‘ต้นก้อแห่งการรำไห้’ พระเจ้าเห็นควรบันทึกการรับใช้ด้วยความซื่อสัตย์ของเดโบราห์ และการรำไห้ไว้ทุกข์เพื่อเธอในพระวจนะของพระองค์ เราจึงไม่ควรมองข้ามเรื่องนี้ (PP 206.2)

อาลัยหาราเซล

การเดินทางจากเบธเอลไปเฮโบรนใช้เวลาเพียงสองวัน แต่การเดินทางนั้นเต็มไปด้วยความทุกข์โศกสำหรับยาโคบ เพราะนางราเซลเสียชีวิตกลางทาง ยาโคบรับใช้พ่อตาสิบสี่ปีเต็ม ๆ เพื่อเป็นค่าสินสอดของราเซล แต่สำหรับเขามันเป็นงานที่น้อยนิดเพราะเขารักราเซลมาก เราจะเข้าใจได้ดีขึ้นว่าความรักที่ยาโคบมีต่อราเซลนั้นลึกซึ้งและมั่นคงเพียงใด เพราะต่อมาหลายสิบปีในอียิปต์เมื่อยาโคบใกล้จะตาย โยเซฟได้ไปเยี่ยมยาโคบ ผู้เป็นพ่อจึงรำพึงถึงอดีตชีวิตที่ผ่านมาว่า “เมื่อพ่อจากบิดานามากก็เศร้าใจที่ราเซลสิ้นชีวิตในแคว้นคานาอัน ขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอเฟราธาห์ แล้วเราได้ฝังศพไว้ริมทางไปเอเฟราธาห์” (ปฐมกาล 48:7) ในช่วงชีวิตอันยาวนานและยากลำบากของยาโคบเขาพูดถึงการสูญเสียราเซลเพียงอย่างเดียว (PP 206.3)

ก่อนที่ราเซลจะเสียชีวิตนางได้คลอดบุตรชายคนที่สอง และขณะที่กำลังจะสิ้นใจอยู่นั้นนางได้ตั้งชื่อว่า เบนโอนี มีความหมายว่า ‘บุตรชายแห่งความทุกข์ของข้า’ แต่บิดาเรียกว่าเบนยามินแปลว่า ‘บุตรชายแห่งมือขวาของข้า’ หรือ ‘บุตรชายแห่งกำลังของข้า’ ราเซลถูกฝังไว้ตรงที่ที่นางตายพวกเขาปักเสาหลักไว้ที่นั่นเพื่อเป็นอนุสรณ์ให้คนรุ่นหลังได้ระลึกถึงนาง (PP 206.4)

ขณะที่เดินทางไปเอเฟราธาห์นั้นเกิดเรื่องร้ายขึ้นอีกอย่างหนึ่งซึ่งทำลายชื่อเสียงของครอบครัวยาโคบ และเป็นเหตุให้รู้เบนบุตรหัวปีไม่ได้รับเกียรติหรือสิทธิของบุตรหัวปี (PP 206.5)

การเดินทางของยาโคบสิ้นสุดลงเมื่อมาถึงเต็นท์ของ “อิสอัคบิดาของเขาที่มัมเร...(คือเฮโบรน)” ที่ซึ่งอับราฮัมเคยอาศัยมาก่อน เขาอยู่ที่นั่นในช่วงบั้นปลายชีวิตของบิดา สำหรับอิสอัคที่ตาบอดและอ่อนแอ

เพราะความแก่ชรา เมื่อบุตรชายที่เคยหายหน้าไปเป็นเวลานาน กลับคืนมาก็ได้ช่วยปลอบประโลมจิตใจที่เศร้าโศกเหงาหงอยจากการสูญเสียภรรยาเป็นเวลาหลายปี {PP 207.1}

บรรจบมาพบกัน

ยาโคบกับเอซาวพบกันข้างเตียงบิดาผู้ใกล้จะสิ้นลม เอซาวผู้เป็นที่เคยรอคอยเวลานี้มานานเพื่อจะแก้แค้นยาโคบหลังจากบิดาตาย แต่ความรู้สึกนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ส่วนยาโคบพอใจกับสิทธิฝ่ายจิตวิญญาณที่เขาได้รับจึงให้พี่ชายรับมรดกส่วนอื่น คือทรัพย์สินสมบัติของบิดาทั้งหมดซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เอซาวต้องการอยู่แล้ว พี่น้องทั้งสองไม่ได้เกลียดชังหรืออิจฉากันอีกต่อไป แต่ก็แยกกันอยู่ เอซาวไปอาศัยอยู่ที่เทือกเขาเสอีร์ พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมล้นด้วยพระพร ทรงอวยพรยาโคบให้มั่งคั่งในทรัพย์สินนอกเหนือจากพระพรฝ่ายจิตวิญญาณที่เขาแสวงหาตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เพราะทรัพย์สินสมบัติของทั้งสองมีมากจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์” การแยกกันอยู่นี้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อยาโคบ เนื่องจากสองพี่น้องมีความเชื่อที่แตกต่างกันอย่างมาก ผู้แยกกันอยู่นั้นจะดีกว่า {PP 207.2}

เอซาวกับยาโคบได้รับการสั่งสอนในเรื่องพระเจ้าเหมือน ๆ กัน ทั้งสองมีอิสระที่จะดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระองค์และเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ แต่สองพี่น้องกลับเลือกเดินคนละทางและเส้นทางที่ทั้งสองเดินนั้นก็ยิ่งห่างออกจากกัน {PP 207.3}

พระเจ้าไม่ได้ลิขิตให้เอซาวถูกกีดกันจากพระพรแห่งความรอด เพราะของประทานแห่งพระคุณมีไว้ให้ทุกคนในพระเยซูคริสต์โดยไม่

ต้องเสียค่าใด ๆ พระเจ้าไม่ได้กำหนดให้ใครต้องพินาศ แต่อยู่ที่การตัดสินใจของแต่ละคนต่างหาก พระเจ้าทรงกำหนดเงื่อนไขแห่งความรอดสำหรับทุกคนในพระคำของพระองค์ นั่นคือการรักษาพระบัญญัติของพระองค์โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าต้องการให้อุปนิสัยของคนสอดคล้องกับพระบัญญัติของพระเจ้า แล้วคนที่ทำตามมาตรฐานนี้จะได้เข้าสู่แผ่นดินของพระองค์ พระเยซูเองตรัสว่า “ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะได้ไม่เห็นชีวิต” (ยอห์น 3:36) “มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้” (มัทธิว 7:21) และในวิวรณ์พระองค์ตรัสว่า “คนทั้งหลายที่ชำระเสื้อผ้าของตนก็เป็นสุข” เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในนครนั้นโดยทางประตู” (วิวรณ์ 22:14) ในพระวาระของพระเจ้ามีเพียงการรักษาพระบัญญัติเท่านั้นที่จะกำหนดความรอดของมนุษย์ {PP 207.4}

ทุกคนที่บากบั่นต่อไปเพื่อให้ได้ความรอดด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นจะได้รับ¹ความรอด² พระเจ้าจะรับคนที่สวมใส่เครื่องยุทธภัณฑ์และ “ต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ”³ พระเจ้าจะรับคนที่เฝ้าระวังอธิษฐาน คนที่จะศึกษาค้นคว้าพระวาระและวิงหนีการทดลอง พระองค์จะทรงรับคนที่เชื่อมั่นอย่างต่อเนื่องและเชื่อฟังพระคำทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระเจ้าเตรียมความรอดให้ทุกคนเสมอกัน โดยไม่ต้องเสียค่าอะไร แต่ในที่สุดการจะรอดหรือไม่รอดก็ขึ้นอยู่กับการทำตามเงื่อนไข {PP 208.1}

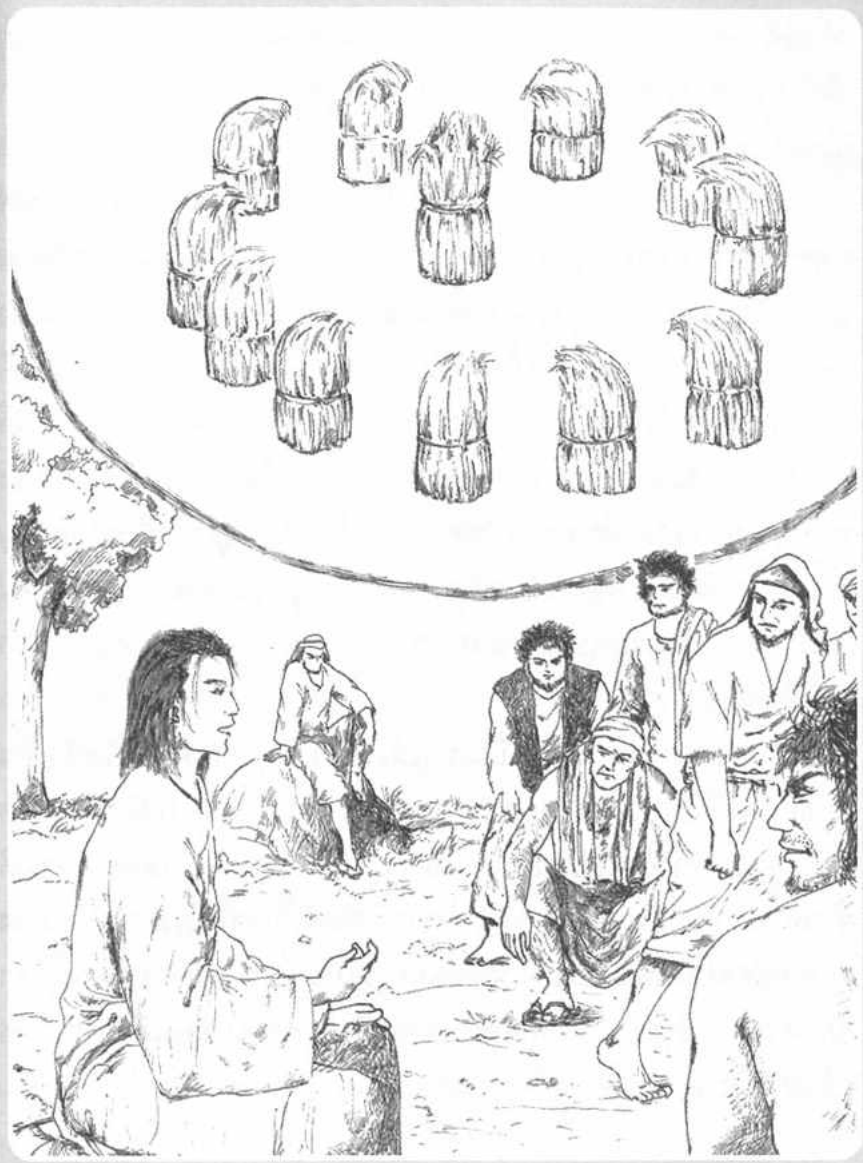
¹ ต้นฉบับภาษาอังกฤษถ้อยคำพระคัมภีร์รุ่น KJV ซึ่งเขียนไว้ว่า “คนทั้งหลายที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าก็เป็นสุข...”
² ดูฟิลิปปี 2:12
³ ดูเอเฟซัส 6:11-18; 1 ทิโมธี 6:12

ทางเลือกและผลพวง

เอชาวดูหมิ่นพระพรแห่งพันธสัญญา เขาเห็นแก่ปากท้องและวัตถุ
สิ่งของที่มองเห็นได้มากกว่าพระพรฝ่ายจิตวิญญาณ และเขาได้รับในสิ่ง
ที่เขาต้องการ ที่เขาแยกตัวออกจากคนของพระเจ้าก็เป็นการเลือก
ของเขาเอง ส่วนยาโคบก็เลือกมรดกแห่งความเชื่อ ครั้งแรกเขา
พยายามชิงมาด้วยเล่ห์เพทุบายและการฉ้อโกงแต่พระเจ้าทรงยอมให้
ผลบาปที่เขาทำนั้นสอนเขาให้ปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้น และตลอด
ชีวิตแห่งความขมขื่นและตรากตรำที่ผ่านมาไม่ได้ทำให้เขาเขวไปจาก
เป้าหมายหรือลี้มเล็กความตั้งใจ ยาโคบพบว่าการพึ่งพิงทักษะไหวพริบ
และอุบายของมนุษย์เพื่อฉวยเอาพระพรของพระเจ้านั้น เท่ากับเป็นการ
ต่อสู้กับพระองค์ คินที่ปล้ำสู้ข้างแม่น้ำยับบอกเปลี่ยนเขาเป็นคนใหม่
ความมั่นใจในตัวเองถูกถอนรากถอนโคน ตั้งแต่นั้นมาเขาไม่มีนิสัย
ฉลาดแกมโกงอีกต่อไป แทนที่จะเป็นคนเจ้าเล่ห์เป็นนักหลอกหลวง เขา
กลับมีชีวิตที่เรียบง่ายและอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง เขาได้รับ
บทเรียนการไว้วางใจในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และเมื่อมีการทดลอง
หรือความทุกข์ยากลำบาก เขาถ่อมตัวน้อมรับน้ำพระทัยของพระเจ้า
ไปได้เสมอผลลาภยศเยในใจเขาออกไปและได้หล่อหลอมอุปนิสัย
ดุจทองคำจนความเชื่อที่สว่างไสวเหมือนความเชื่อของอับราฮัมกับ
อิสอัคปรากฏในชีวิตของยาโคบ {PP 208.2}

ความบาปของยาโคบและผลพวงของมันส่งผลเสียอย่างห้ามไม่ได้
อิทธิพลร้ายเหล่านั้นออกผลที่ขมขื่นในอุปนิสัยและชีวิตของลูก ๆ เมื่อ
ลูกชายเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็มีนิสัยเสียหลายอย่าง การมีภรรยา
มากกว่าหนึ่งคนได้ส่งผลเสียให้ครอบครัว และเป็นความชั่วร้ายที่
กระทำให้ความรักเหือดแห้งลง ทั้งยังทำลายความผูกพันในครอบครัว

ตฤ
ตั้ง
อก
ชา
ให้
ด
ก
บ
ร
ม
ย
ม
ง
า
ม
ย

โยเซฟฝันว่าฟอนข้าวที่อยู่ในนาของพี่ ๆ กราบไหว้ฟอนข้าวของโยเซฟ

ความอิจฉาของแม่แต่ละคนสร้างความขมขื่นในชีวิตครอบครัว ลูก ๆ เติบโตขึ้นมากลายเป็นคนชอบวิวาทและไม่ยอมฟังใคร ชีวิตของบิดาจึงหม่นหมองด้วยความทุกข์กังวล {PP 208.3}

แต่ยังมีลูกคนหนึ่งที่มีนิสัยที่แตกต่างจากคนอื่นคือโยเซฟ บุตรหัวปีของราเชล เขาเป็นคนรูปร่างงามและเป็นคนดีเสมือนความดีงามของจิตใจฉายออกทางรูปร่างลักษณะ เขามีความบริสุทธิ์กระฉับกระเฉงและร่าเริง เป็นคนยึดมั่นในหลักศีลธรรมและพากเพียรทำความดี เขาฟังคำสั่งสอนของบิดาและพอใจเชื่อฟังพระคำของพระเจ้า ความสุภาพอ่อนโยน ความซื่อสัตย์และนิสัยที่พูดแต่เพียงความจริงปรากฏอยู่ในชีวิตประจำวัน ซึ่งต่อมาก็ทำให้เขากลายเป็นคนสำคัญในประเทศอียิปต์ เมื่อแม่เสียชีวิตโยเซฟก็ยิ่งผูกพันกับพ่อ ส่วนยาโคบที่ชรานั้นก็รักใคร่ลูกชายคนนี้มาก กระทั่ง “รักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน” {PP 209.1}

แต่แม้ความรักนี้ก็ยังเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ระทม ยาโคบไม่ทันคาดคิดจึงมีใจลำเอียงแสดงความรักแก่โยเซฟมากกว่าพี่น้องทั้งหมด ทำให้ลูกชายคนอื่น ๆ อิจฉา ส่วนโยเซฟนั้นทุกขใจเมื่อเห็นการประพฤติชั่วของพวกพี่ชาย เขาพยายามทักท้วง แต่ก็ยังทำให้พวกเขาขุ่นเคืองและเกลียดโยเซฟมากขึ้น เขาไม่อาจทนเห็นพี่ ๆ ทำบาปต่อพระเจ้าอีกต่อไปได้จึงเล่าให้พ่อฟังโดยหวังว่าอิทธิพลของพ่อจะทำให้พี่ชายปรับปรุงตัว {PP 209.2}

ไม่เฉลียวใจ

ยาโคบระวังไม่ใช่คำพูดดูดนให้ลูก ๆ โกรธจึงแสดงความรักความเป็นห่วงและวอนให้ลูกเห็นแก่ผมหนอกของพ่อ อย่าได้ทำให้พ่อ

ต้องเสียชื่อเสียงและยิ่งกว่านั้นอย่าเพิกเฉยต่อกฎเกณฑ์ของพระเจ้า
อย่างที่กำลังทำอยู่ เพราะจะทำให้พระองค์เสียพระเกียรติ ลูก ๆ ของ
ยาโคบรู้สึกอับอายขายหน้าในความชั่วของเขาได้ปรากฏออกมา จึงทำ
ที่ว่างกลับใจแต่แท้จริงในใจนั้นยิ่งโกรธเคืองมากขึ้นที่พฤติกรรม
ของตนถูกเปิดเผย {PP 209.3}

ยาโคบไม่ได้เฉลียวใจที่ให้เสื้อคลุมราคาแพงเป็นของขวัญ
แก่โยเซฟซึ่งโดยทั่วไปเสื้อชนิดนี้คนมีฐานะหรือมีตำแหน่งเท่านั้น
ที่นิยมใส่กัน เป็นหลักฐานอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้พวกพี่ชายของโยเซฟ
มองว่าพ่อลำเอียง พวกเขาสงสัยว่าพ่ออาจมองข้ามลูกชายคนโต
และมอบสิทธิบุตรหัวปีให้แก่ลูกชายของนางราเชลคนนี้ วันหนึ่งเมื่อ
โยเซฟเล่าความฝันให้พวกพี่ชายฟังยิ่งทำให้พวกเขาเพิ่มพูน
ความเกลียดชังมากขึ้น โยเซฟพูดกับพวกพี่ชายว่า “ฟังความฝันซึ่ง
ฉันฝันเห็นซี พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้นฟ่อนข้าว
ของฉันตั้งขึ้นยืนตรง แต่ฟ่อนข้าวของพวกพี่ ๆ มาแวดล้อมกราบไหว้
ฟ่อนข้าวของฉัน” {PP 209.4}

พี่ ๆ ทั้งโกรธแค้นทั้งอิจฉาจึงถามว่า “เจ้าจะปกครองเรากระนั้น
หรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ” {PP 210.1}

จากนั้นไม่นานโยเซฟได้ฝันอีก ดูเหมือนสำคัญไม่แพ้
ความฝันครั้งแรก เขาจึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า “ฉันฝันอีกครั้งหนึ่ง
เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ฉัน”
พวกเขาตีความหมายความฝันนี้เหมือนความฝันครั้งแรก พ่อซึ่งฟัง
อยู่ก็ตำหนิโยเซฟว่า “ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่า
อะไร เราก็บมารดาและพี่น้องของเจ้าจะมาชบหน้าลงถึงดินกราบไหว้
เจ้ากระนั้นหรือ” ถึงแม้จะใช้คำพูดที่ฟังเหมือนจะดูดันแต่ในใจยาโคบ

1
5
3

โยเซฟฝันอีกว่า “ฉันฝันเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดาวสิบเอ็ดดวงกำลัง
กราบไหว้ฉัน”

เชื่อว่าพระเจ้ากำลังลำแดงอนาคตแก่โยเซฟ (PP 210.2)

เมื่อเจ้าหนุ่มโยเซฟยืนอยู่ต่อหน้าพี่ ๆ มีความเปล่งปลั่งบนใบหน้าอันหล่อเหลาราวกับว่ากำลังฉายแสงแห่งพระวิญญูณบริสุทธิผู้ทรง دلใจให้มนุษย์รู้ถึงสิ่งลึกลับของพระเจ้า พวกพี่ชายอดประทับใจน้องไม่ได้แต่ก็เลือกที่จะไม่ทิ้งความชั่วไป พวกเขาเกลียดความบริสุทธิ์ของน้องที่บ่งชี้ถึงความบาปของตนเอง นิสัยที่เคยกระตุ้นคาอินกำลังลุกโผลงอยู่ในจิตใจของพวกเขา (PP 210.3)

พี่ชายของโยเซฟทุกคนต้องเร่ร่อนไปในที่ต่าง ๆ เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงสัตว์กิน บางครั้งก็ไม่กลับบ้านเป็นเดือน หลังจากเหตุการณ์ข้างต้นนั้นพวกเขากลับไปอาศัยอยู่ในที่ดินของพ่อที่เซเคม เมื่อเวลาผ่านไปไร่ซึ่งชาวคราวพ่อก็เริ่มเป็นหวง เกรงว่าลูก ๆ จะตกอยู่ในอันตรายเพราะเหตุความทารุณที่พวกเขาเคยทำต่อชาวเมืองเซเคม ยาโคบจึงส่งโยเซฟไปหาเพื่อนำข่าวกลับมาบอกพ่อว่าพี่ชายมีความเป็นอยู่กันอย่างไร หากยาโคบรู้ว่าใจจริงของลูกคนอื่น ๆ คิดอย่างไรกับโยเซฟก็คงไม่ปล่อยให้โยเซฟไปโดยลำพัง แต่พวกเขาไม่เคยแพร่พรายความรู้สึกที่แท้จริงให้ผู้เป็นพ่อรู้เลย (PP 210.4)

ชะตากรรมโยเซฟ

โยเซฟลาพ่อด้วยใจเบิกบานทั้งสองพ่อลูกไม่คาดคิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนที่จะได้พบกันอีก หลังจากเดินทางไกลไปคนเดียวโยเซฟก็มาถึงเมืองเซเคม แต่พวกพี่ชายและฝูงสัตว์ก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อถามคนแถวนั้นก็บอกให้ไปหาที่เมืองโดธาน โยเซฟเดินทางมาแล้วกว่าแปดสิบกิโลเมตร และยิ่งเหลืออีกประมาณยี่สิบสี่กิโลเมตรจึงจะถึงจุดหมายปลายทาง แต่เขาก็รีบเดินต่อไป เขาหายเหนื่อยเมื่อคิดถึง

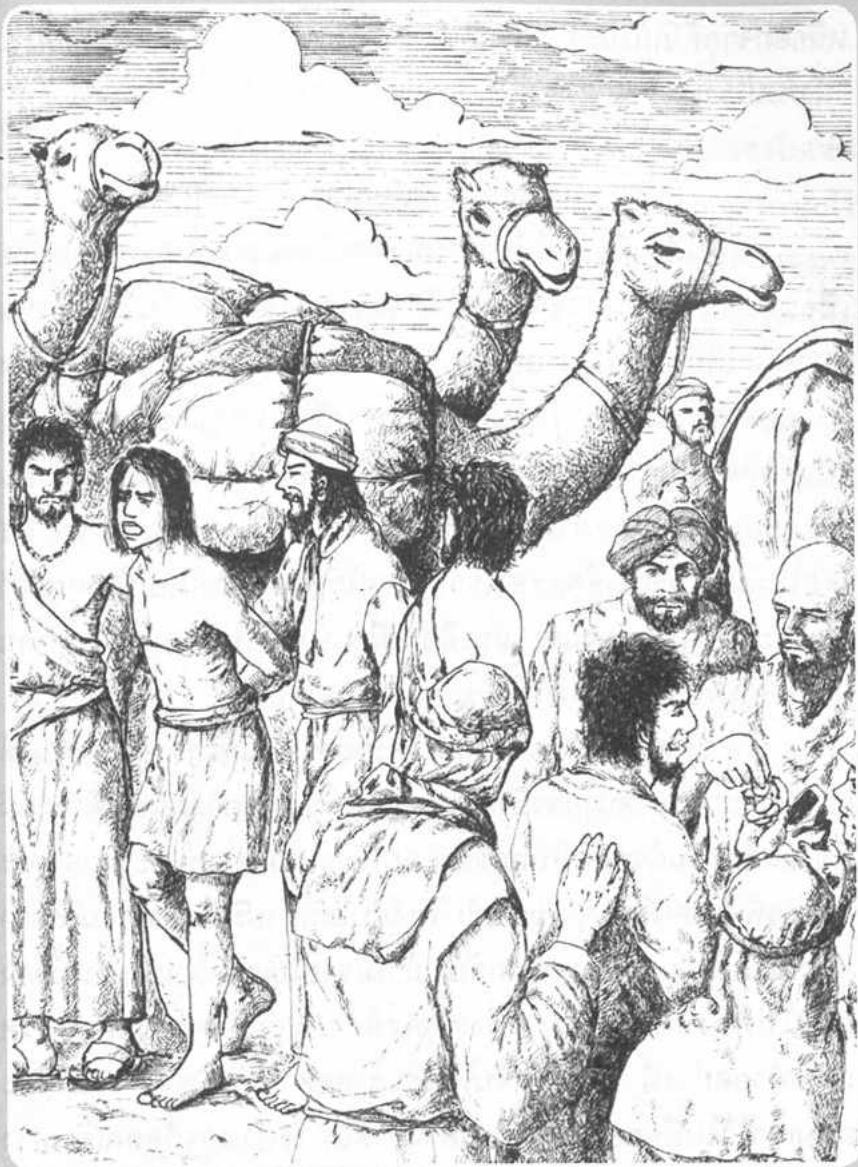
1
5
5

ว่าพ่อเป็นห่วงอยากได้ยินข่าวและคิดถึงพี่ ๆ ที่แม่จะพูดไม่ดีกับเขา แต่เขาก็ยังรัก {PP 210.5}

พวกพี่ชายเห็นโยเซฟเดินมาแต่ไกล ในใจไม่ได้คิดถึงระยะทางที่น้องเดินต้นมา พวกเขาไม่ได้คิดถึงความเหน็ดเหนื่อยและความหิวโหย ไม่ได้คิดถึงความเป็นพี่เป็นน้องกันหรือว่าควรต้อนรับโยเซฟอย่างไร แต่กลับรู้สึกโกรธแค้นขุ่นเคือง เมื่อเห็นเสื้อคลุมอันเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่พ่อมีต่อเขา พวกพี่ชายเกือบจะเป็นบ้า โพล่งเยาะเย้ยออกมาว่า “เจ้าช่างฝันมานี้แล้ว” ความอิจฉาและความแค้นใจที่พวกเขาซ่อนไว้ในใจเป็นเวลานาน บัดนี้มาควบคุมพวกเขา “มาเถิดให้พวกเราฆ่ามันเสียแล้วทิ้งลงไว้ในบ่อบ่อหนึ่ง เราจะว่าสัตว์ร้ายกัดกินมันเสียแล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร” {PP 210.6}

พวกเขาคงได้จัดการตามที่พูดเอาไว้หากภูเบนไม่ได้ขัดขวาง เขาไม่อยากร่วมมือกับน้อง ๆ ในการฆ่าโยเซฟ จึงเสนอให้จับโยนเขาลงไปบ่อแห่งทั้งเป็นและปล่อยให้อดตายอยู่ในนั้น ทั้งนี้ภูเบนวางแผนในใจแล้วว่า จะกลับมาภายหลังเพื่อช่วยโยเซฟออกจากบ่อและส่งคืนให้พ่อ หลังจากภูเบนวอนน้อง ๆ สำเร็จเขาก็เดินออกไปเพราะกลัวว่าจะควบคุมใจไม่อยู่แล้วคนอื่นจะรู้เจตนาของตน {PP 211.1}

โยเซฟตรงเข้ามาโดยไม่ระแวงว่าจะเกิดอันตราย เขาดีใจที่ตามหาพี่ชายจนพบในที่สุด แต่แทนที่พี่ ๆ จะทักทายอย่างอบอุ่นตามที่คาดคิด เขากลับต้องสะพรึงกลัวเมื่อเห็นทุกคนจ้องมองเขาด้วยสายตาที่โกรธแค้น พวกเขาจับโยเซฟและกระชากเสื้อคลุมนั้นออก การเยาะเย้ยข่มขู่ของพวกพี่ชายทำให้โยเซฟรู้ว่าพวกเขาหมายจะเอาชีวิต เขาจึงร้องขอความเห็นใจแต่พวกเขาไม่โยนดีต่อเสียงร้องอ้อนวอนของโยเซฟ เขาอยู่ในมือของคนที่กำลังบ้าคลั่งและไม่อาจดิ้นหลุด พวกเขาลากตัวโยเซฟไปอย่างรุนแรงและโยนลงไปบ่อแห่ง เมื่อแน่ใจว่าโยเซฟ

โยเซฟถูกพี่ๆ ขายให้ไปเป็นทาสอยู่ในประเทศอียิปต์

หนีออกจากที่นั่นไม่ได้พวกเขาก็ปล่อยโยเซฟไว้ให้ออดตายแล้วก็กลับไป
“นั่งรับประทาน” {PP 211.2}

ถูกขายให้เป็นทาส

ขณะเดียวกันนั้นมีพี่บางคนจิตใจสำนึกฟุ้งจนกินอาหารไม่อร่อย
เมื่อแก้แค้นเสร็จแล้วเขาไม่ได้รู้สึกสะใจอย่างที่คิด ในไม่ช้าก็เห็น
ขบวนนักเดินทางเดินมาแต่ไกล ชาวอิชมาเอลกำลังเดินทางจากฝั่ง
ตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเพื่อไปขายเครื่องเทศและข้าวของอื่น ๆ
ในแผ่นดินอียิปต์ ยูดาห์จึงเสนอให้ขายน้องชายแก่พ่อค้าเหล่านั้น
แทนการปล่อยให้ออดตายซึ่งจะเป็นการจัดการน้องชายได้อย่างถาวร
โดยไม่มีมลทินจากเลือดของเขา ยูดาห์กำชับต่อไปโดยใช้เหตุผลว่า
“เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน” ทุกคน
เห็นด้วยในข้อเสนอนี้ จึงดึงโยเซฟขึ้นจากบ่อโดยเร็ว {PP 211.3}

โยเซฟตกใจเมื่อเห็นพ่อค้าเพราะตระหนักถึงสถานการณ์ที่ได้
เขารู้ว่าการเป็นทาสน่ากลัวยิ่งกว่าการตาย โยเซฟหวาดผวาจึงอ่อนวอน
พี่ชายแต่ละคนด้วยใจเป็นทุกข์ยิ่งแต่ก็ไร้ผล แม้บางคนจะรู้สึกสงสาร
แต่กลัวพี่น้องคนอื่น ๆ เยาะเย้ยจึงเงียบไม่กล้าบิปราก ทุกคนรู้สึก
พวกเขาไปไกลเกินที่จะถอยกลับ ถ้าไม่ขายโยเซฟน้องชายคนนี้ก็คง
กลับไปฟ้องพ่อเป็นแน่ ซึ่งพ่อคงต้องเอาผิดที่ลูกชายคนโปรด
ถูกทำร้ายอย่างนี้ พวกเขาขึ้นทำใจแข็งต่อคำวิงวอนของโยเซฟและ
มอบเขาไว้ในมือของพ่อค้าชาวต่างชาติแล้วขบวนอูฐก็ออกเดินทาง
ในไม่ช้าก็ลับสายตาไป {PP 211.4}

รูเบนกลับไปบ่อแห่งนั้นแต่โยเซฟไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว เขาตกใจ
และโทษตัวเองจึงฉีกเสื้อผ้าของตนออกไปหาน้อง ๆ พลันร้องตะโกน

ว่า “เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วฉันจะไปที่ไหนเล่า” เมื่อรู้ชะตากรรม
ของโยเซฟว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะช่วยน้อง รูเบนจึงจำใจร่วมมือกับน้อง ๆ
ในการปิดบังความผิด พวกเขาฆ่าลูกแพะและจุ่มเสื้อคลุมของโยเซฟ
ในเลือด แล้วนำกลับไปให้บิดาบอกว่าเจอเสื้อตัวนี้ในทุ่งหญ้าแล้ว
ว่าอาจเป็นของน้องชายจึง “ขอพ่อจงพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อ
หรือไม่” พวกเขาใช้เวลานี้ด้วยความหวาดกลัวยิ่งนัก แต่กระนั้นก็ไม่
พร้อมที่จะเห็นท่าทีของพ่อที่หัวใจแทบสลายด้วยความทุกข์โดยไม่
ยอมรับการปลอบใจ “นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสีย
แล้ว โยเซฟลูกเราอย่ายับเสียแล้วเป็นแน่” ลูก ๆ พยายามปลอบใจ
แต่ยาโคบไม่ฟัง “ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ทุกข์
ให้บุตรหลายวัน” เวลาที่ผ่านไปก็ไม่ได้ช่วยบรรเทาทุกข์เลย
“เราจะโคกเศร้านี้ถึงลูกเรา จนกว่าเราจะตามลงไปยังแดนคนตาย”
เมื่อชายหนุ่มเหล่านั้นทบทวนการกระทำของตนก็รู้สึกหวั่นผวาอยาก
เปิดเผยแต่ในขณะเดียวกันก็กลัวพ่อจะต่อว่า จึงซ่อนความผิดเสีย
ในใจซึ่งความผิดนั้นแม้พวกเขาเองก็เห็นว่าร้ายแรงยิ่งนัก {PP 212.1}

20

โยเซฟในอียิปต์

อ่านปฐมกาล 39-41

บท(ที่ต้อง)เรียน

1
6
0

ในขณะที่ลูก ๆ ของยาโคบพยายามปลอบใจท่านอยู่นั้น โยเซฟซึ่งถูกขายให้พ่อค้าต้องเดินทางไปอียิปต์ ขบวนอูฐมุ่งหน้าไปทิศใต้สู่ชายแดนคานาอัน ชายหนุ่มได้เฟื่องมองไปยังเนินเขาไกล ๆ ซึ่งเป็นที่อาศัยของบิดา เขาร่ำไห้ด้วยใจขมขื่นเมื่อระลึกถึงท่าน ท่านคงต้องอ้างว้างและมีใจเป็นทุกข์ โยเซฟคิดทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่โคธาน เขาคิดถึงพวกพี่ชายที่โกรธเคืองและจ้องดูเขาด้วยสายตาที่เหยียดเหยียดเสียงเย้ยหยันอันแสนเจ็บแสบที่พวกพี่ชายสวนตอบคำอ้อนวอนของเขา ยังคงก้องกังวานอยู่ โยเซฟมองไปยังอนาคตด้วยใจหวาดหวั่น สถานการณ์ช่างพลิกผันอะไรเช่นนี้ จากสภาพลูกชายที่ได้รับการเอาใจใส่ทะนุถนอมกลับกลายเป็นทาสที่ไร้ซึ่งสิทธิ เป็นที่ดูแคลน ไร้ญาติขาดมิตร ไม่รู้ว่าชะตากรรมของเขาจะเป็นอย่างไรเมื่อต้องไปอยู่ต่างถิ่นต่างแดนที่เขากำลังเดินทางไปนั้น โยเซฟปล่อยใจไปกับความ

เศร้าและความหวาดกลัวชั่วระยะหนึ่ง [PP 213.1]

แต่ด้วยการทรงนำของพระเจ้า ประสบการณ์นี้ก็ยังเป็นพระพรสำหรับโยเซฟ ภายในไม่กี่ชั่วโมงเขาได้รู้ซึ่งถึงบทเรียนซึ่งธรรมดาจะต้องใช้เวลาเป็นปีกว่าจะเข้าใจ บิดารักและห่วงใยเขาเป็นอย่างมาก การเอาอกเอาใจได้ส่งผลร้ายแก่โยเซฟ การที่พ่อลำเอียงทำให้พี่ชายแค้นเคืองและเป็นเหตุกระตุ้นให้พวกเขาพรากโยเซฟไปจากบ้านอย่างโหดร้าย ที่พ่อเอาใจโยเซฟจนออกนอกหน้านั้นส่งผลเสียต่ออุปนิสัยของเขาอย่างเห็นได้ชัด เขากำลังกลายเป็นคนเอาแต่ใจและจู้จี้จุกจิก ถึงคราวจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ โยเซฟเคยชินกับการประคบประหงมจนรู้สึกว่าเขาไม่พร้อมที่จะสู้ทนต่อความขมขื่นซึ่งรอเขาอยู่ในสภาพทาสพลัดถิ่นที่ไม่มีใครเหลียวแล [PP 213.2]

โยเซฟหวนคิดถึงพระเจ้าของบิดา ในวัยเด็กเขาถูกสอนให้รักและยำเกรงพระองค์ บ่อยครั้งเขาได้ยินเรื่องนิมิตที่ยาโคบได้รับเมื่อครั้งที่หนีจากบ้านในสภาพผู้ลี้ภัย เขาได้ยินถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อยาโคบผู้เป็นบิดาและการที่พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จ เมื่อถึงคราวอัปจนทนต์สวรรค์ของพระเจ้าได้มาเพื่อแนะนำปดอบประโลมและคุ้มครองคนของพระองค์ เขาได้เรียนรู้เรื่องความรักของพระเจ้าที่ทรงเตรียมพระผู้ไถ่ให้กับมนุษย์ บัดนี้บทเรียนต่าง ๆ กระจ่างชัดขึ้นในใจของโยเซฟ เขาเชื่อว่าพระเจ้าของบรรพบุรุษจะเป็นพระเจ้าของเขาด้วย เขาได้มอบชีวิตทั้งหมดให้พระองค์และอธิษฐานขอให้พระองค์ผู้ทรงคุ้มครองอิสราเอล ทรงสถิตอยู่กับเขาในดินแดนแห่งนี้ [PP 213.3]

โยเซฟรู้สึกตื่นเต้นกับความตั้งใจที่จะพิสูจน์ตัวเองว่าเขาเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเพียงไร จะดำรงชีวิตให้สมกับที่เป็นประชากรของพระองค์องค์พระราชาแห่งสวรรค์ ไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้นเขาจะรับใช้พระองค์

ไอสิราเอล เป็นชื่อที่พระเจ้าทรงประทานให้ยาโคบ

ด้วยใจแน่วแน่ เขาจะเผชิญอุปสรรคต่าง ๆ ด้วยใจมั่นคงและทำ
หน้าที่ทุกอย่างด้วยความซื่อสัตย์ สิ่งที่ยอเซฟประสบในวันเดียวกลายเป็น
จุดเปลี่ยนของชีวิต เพราะหีกรรรมอันเลวร้ายของวันนั้น ได้เปลี่ยน
เขาจากเด็กที่เอาแต่ใจมาเป็นผู้ใหญ่ที่รู้จักคิดมีความกล้าหาญ และ
สามารถควบคุมจิตใจตนเองได้ (PP 214.1)

เป็นที่ไว้วางใจ

เมื่อไปถึงอียิปต์ โยเซฟถูกขายให้กับโปทิฟาร์ผู้บัญชาการทหาร
รักษาพระองค์ และได้ทำงานรับใช้อยู่เป็นเวลาสิบปี ที่นั่นเขาต้องประสบ
กับการทดลองที่ไม่ธรรมดา ต้องอยู่ท่ามกลางการไหว้รูปเคารพ
การกราบไหว้บูชาพระเทียมเท็จเป็นส่วนหนึ่งของพระราชพิธีที่โอ้อ่า
น่าเลื่อมใส ได้รับการอุดหนุนด้วยทรัพย์สิน และเป็นวัฒนธรรม
อย่างหนึ่งของชนชาติที่เจริญรุ่งเรืองมากที่สุดในยุคนั้น แต่ถึงอย่างไร
โยเซฟยังคงรักษาการใช้ชีวิตที่เรียบง่ายและความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า
เอาไว้ ความชั่วร้ายห้อมล้อมตัวเขา แต่เขาทำเหมือนคนหูหนวก
ตาบอดโดยไม่ยอมปล่อยให้คิดถึงสิ่งต้องห้าม ความปรารถนาให้
เป็นที่ยอมรับของชาวอียิปต์นั้นไม่ได้เป็นเหตุให้เขาปิดบังหลักการ
ที่ตนยึดถือ ถ้าเขาพยายามปกปิดก็คงต้องแพ้การทดลองอย่างแน่นอน
แต่โยเซฟไม่อายุที่จะนับถือศาสนาของบรรพบุรุษ เขาจึงนมัสการ
พระเยโฮวาห์อย่างเปิดเผย (PP 214.2)

พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ ส่วนนายก็เห็นว่าเป็นเช่นนั้น
เพราะ “พระเจ้าทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญ
ขึ้นมากในมือของโยเซฟ” โปทิฟาร์มั่นใจในตัวโยเซฟมากขึ้นทุกวัน
จนกระทั่งได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ดูแลงานและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด

ในบ้าน “นายมอบของทุกอย่างของเขาไว้ในความดูแลของโยเซฟ เมื่อมีโยเซฟแล้วเขาก็มิได้เอาใจใส่สิ่งใดเลยเว้นแต่อาหารที่ท่านรับประทาน” (PP 214.3)

ความเจริญรุ่งเรืองที่เกิดจากงานทุกอย่างที่โยเซฟดูแลนั้น ไม่ได้เป็นผลของการอัศจรรย์โดยตรง แต่เป็นเพราะพระเจ้าทรงอวยพระพรความขยัน การเอาใจใส่และแรงกำลังที่เขาได้ทุ่มเทลงไป โยเซฟบอกว่าที่สำเร็จได้เพราะพระเจ้าทรงโปรดปรานเขา ถึงแม้ว่าเขาจะกราบไหว้รูปเคารพก็ยังยอมรับว่า นี่คงเป็นเคล็ดลับของความสำเร็จที่ไม่มีที่เปรียบ แต่ถ้าเขาไม่มีความเพียรพยายามในวิธีการที่เหมาะสมอย่างต่อเนื่องแล้วก็คงไม่มีทางสำเร็จได้เลย พระเจ้าได้รับเกียรติในความซื่อสัตย์ของผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์บริสุทธิ์และเที่ยงธรรมแตกต่างไปจากผู้ที่ยกราบไหว้รูปเคารพ เพื่อแสงพระคุณจากสวรรค์จะได้ส่องสว่างท่ามกลางความมืดที่อยู่ในใจของคนที่ไม่นับถือพระเจ้า (PP 214.4)

ความสุภาพอ่อนน้อมและความซื่อสัตย์ของโยเซฟชนะใจผู้บัญชาการทหารท่านนี้ จนเขานับโยเซฟเป็นบุตรมากกว่าเป็นทาส ชายหนุ่มคนนี้ได้ใกล้ชิดกับคนที่มียศศักดิ์และมีความรู้สูง เขาได้เรียนรู้ศาสตร์และภาษาต่าง ๆ ทั้งงานราชการซึ่งเป็นวิชาความรู้ที่เขาจะได้นำไปใช้ในอนาคตเมื่อขึ้นมาเป็นผู้ว่าราชการแผ่นดินอียิปต์ (PP 217.1)

ทำคุณบูชาโทษ

แต่ความเชื่อและความซื่อสัตย์ของโยเซฟกำลังจะถูกทดลองด้วยเพลิงโลภก็ยั ภรรยาของนายพยายามยั่วยวนให้หนุ่มคนนี้ฝ่าฝืน

พระบัญญัติของพระเจ้า ก่อนหน้านี้เขารักษาความบริสุทธิ์ไว้ท่ามกลาง
ความชั่วร้ายแห่งดินแดนที่ไม่นับถือพระเจ้า แต่การทดลองครั้งนี้
หนักหน่วงกระทั่งหันหันและมีเสน่ห์ยวนใจ โยเซฟควรทำอย่างไร
เขารู้ว่าผลของการปฏิเสธนายหญิงจะเป็นเช่นไร ทางหนึ่งคือปิดบัง
เรื่องไว้แล้วยังได้ผลประโยชน์และรางวัล อีกทางหนึ่งคือการต้อง
อับอายขายหน้าติดคุกและอาจถึงขั้นเสียชีวิต อนาคตทั้งหมดของ
โยเซฟขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจในวินาทีนั้น ความซื่อสัตย์ต่อหลักการ
จะมีชัยหรือเปล่า โยเซฟจะยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าหรือไม่ ทูตสวรรค์
ได้เฝ้าดูเหตุการณ์ด้วยใจเป็นทุกข์เกินคำบรรยาย (PP 217.2)

คำตอบของโยเซฟแสดงถึงพลังอำนาจของหลักคุณธรรม เขา
จะไม่ทรยศต่อความไว้วางใจของนายและไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเขาจะยัง
คงซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายที่แท้จริง หลายคนกล้าทำผิด
ต่อพระพักตร์พระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ที่กำลังเฝ้ามองอยู่
ทั้งที่สิ่งนั้นเขาคงไม่กล้าทำต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่โยเซฟ
คิดถึงพระเจ้าเป็นสิ่งแรก เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าจะทำผิดใหญ่หลวงนี้
อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้” (PP 217.3)

ถ้าเราฝึกนิสัยเฝ้าคำนึงถึงพระเจ้าผู้ทอดพระเนตรและสดับฟัง
ทุกสิ่งที่เราทำและพูด ถ้าเราจดจำไว้ว่าพระองค์ทรงบันทึกรายละเอียด
การกระทำทุกอย่างของเราไว้อย่างถี่ถ้วน และถ้าเราตระหนักว่าจะ
ต้องเผชิญกับสิ่งเหล่านั้นในวันพิพากษา เราก็จะเกรงกลัวและไม่กล้า
ทำบาป จงให้หนุ่มสาวระลึกอยู่เสมอว่าไม่ว่าเขาอยู่ที่ไหนหรือ
ทำอะไร เขากำลังอยู่ตรงหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า พระองค์ทรงสังเกต
การกระทำทุกอย่างของเรา เราไม่สามารถซ่อนเส้นทางของเราไว้จาก
องค์ผู้สูงสุด กฎหมายของมนุษย์ถึงจะกำหนดโทษที่รุนแรง แต่ก็มีคน

แอบฝ่าฝืนโดยไม่มีคนสังเกตเห็นและก็ไม่ต้องรับโทษ แต่พระบัญญัติของพระเจ้าหาเป็นเช่นนั้นไม่ความมีดีสนิทของเที่ยงคืนก็ไม่อาจปิดบังคนผิดได้ เขาอาจจะคิดว่ากำลังอยู่คนเดียว แต่ยังมีพยานที่มองไม่เห็นทรงเฝ้าสังเกตการกระทำของเขาทุกอย่าง แม้แต่ความนึกคิดก็เป็นที่เปิดเผยให้พระเจ้าตรวจสอบ การกระทำทุกอย่าง คำพูดทุกคำ และความคิดทุกอย่างได้รับการบันทึกไว้อย่างละเอียดเสมือนหนึ่งว่าในโลกมีมนุษย์อยู่เพียงคนเดียว และสวรรค์กำลังจดจ้องมาที่คนนั้น (PP 217.4)

โยเซฟต้องพบกับความเดือดร้อนเพราะเหตุที่เขาซื่อสัตย์เมื่อคนที่ช่วยวนกลับจอบเวรเขากล่าวหาว่าทำผิดอย่างร้ายแรง โยเซฟจึงต้องถูกจำคุก ถ้าไปทิฟาร์เชื่อกำลังกล่าวหาของภรรยา ชายหนุ่มฮีบรูคนนี้คงต้องตาย แต่พฤติกรรมของโยเซฟที่ปฏิบัติอย่างสุจริตและเที่ยงตรงเสมอต้นเสมอปลายนั้นพิสูจน์ว่าเขาไม่ผิด ถึงกระนั้นโยเซฟก็ยังคงถูกคุมขัง และได้รับความอับอายเพื่อรักษาหน้าครอบครัวของเจ้านายเอาไว้ (PP 218.1)

คนดีในคุก

ช่วงแรก ๆ พัสติปฏิบัติต่อโยเซฟอย่างทารุณ ผู้ประพันธ์สคุดีเขียนไว้ว่า “เท้าของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน คอของเขาเข้าอยู่ในปลอกเหล็กจนกว่าสิ่งที่เขาบอกได้บังเกิดขึ้นจริง พระวจนะของพระเจ้าทดสอบเขา” (สคุดี 105:18-19) อุปนิสัยอันแท้จริงของโยเซฟส่องประกายแม้แต่ในคุกใต้ดินที่มีมืดมิด เขายึดมั่นในความเชื่อและความอดทน ถึงแม้ว่าการรับใช้ด้วยความซื่อสัตย์เป็นเวลาหลายปีจะถูกตอบแทนอย่างไรร้ายก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำให้ใจโยเซฟหม่นหมองหรือระแวงสงสัย

แต่อย่างใด เขามีสันติสุขที่เกิดจากความบริสุทธิ์ใจ โยเซฟฝากเรื่องของเขาไว้กับพระเจ้าด้วยความไว้วางใจ เขาไม่ได้ครุ่นคิดถึงการที่ถูกเอารัดเอาเปรียบแต่ได้ลิ้มความทุกข์นั้นเสียด้วยการพยายามบรรเทาความทุกข์ของคนอื่น แม้จะอยู่ในคุกเขาก็ยังขยันขันแข็ง พระเจ้าทรงใช้ความยากลำบากเสมือนเป็นครูฝึกให้แก่เขา เพื่อเตรียมเขาไว้สำหรับภาระหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่กว่า และโยเซฟไม่ได้ปฏิเสธการฝึกฝนที่จำเป็นนั้น เมื่ออยู่ในคุกเขาได้เห็นผลของการถูกเอารัดเอาเปรียบ การใช้อำนาจบาตรใหญ่และอาชญากรรม เขาจึงเรียนรู้เรื่องความยุติธรรม ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และความเมตตา สิ่งเหล่านี้ได้เตรียมเขาให้รู้จักใช้อำนาจด้วยสติปัญญาและด้วยความเห็นอกเห็นใจ (PP 218.2)

พัลลิวเริ่มไว้วางใจโยเซฟมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้มอบหมายให้เขาดูแลนักโทษทั้งหมด การปฏิบัติตัวในเรือนจำนี้อย่างซื่อสัตย์ในชีวิตประจำวัน และความเมตตาสงสารที่เขามีต่อคนที่ตกทุกข์ได้ยากเป็นใบเบิกทางให้เขาเจริญและรับเกียรติในอนาคต ความสว่างที่เราส่องออกไปทุกครั้งจะสะท้อนกลับมาหาเราเสมอ คำพูดทุกคำที่ปลอบใจผู้เศร้าโศกด้วยความเมตตา ทุกครั้งที่ช่วยบรรเทาความทุกข์ของผู้ที่ถูกกดขี่และทุกสิ่งทีบริจาคีให้แก่คนขัดสน ทั้งหมดนี้ถ้าทำด้วยใจบริสุทธิ์จะนำพระพรมาสู่ผู้ให้ (PP 218.3)

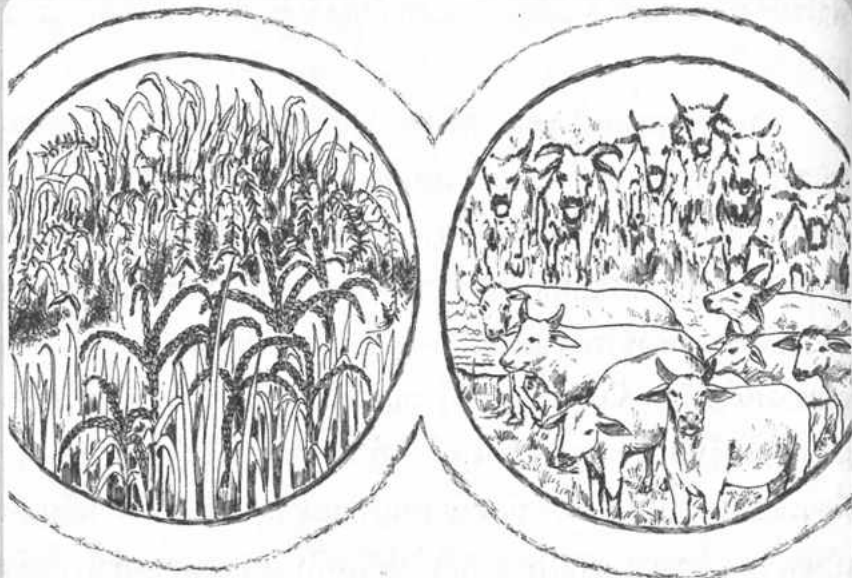
พนักงานน้ำอุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์ฟาโรห์ต้องถูกจำคุก เพราะการกระทำผิดบางอย่าง จึงตกมาอยู่ในการดูแลของโยเซฟ เข้าวันหนึ่งโยเซฟสังเกตเห็นว่าทั้งสองคนดูเศร้าสร้อย จึงถามไถ่ถึงต้นสายปลายเหตุก็พบว่าเขาทั้งสองต่างได้ฝันประหลาด จึงเป็นทุกข์กังวลใจว่าความฝันเหล่านั้นมีความสำคัญอย่างไร โยเซฟกล่าวว่ “พระเจ้าเท่านั้นที่แก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด”

ทั้งสองต่างเล่าความฝันให้โยเซฟฟัง จากนั้นโยเซฟจึงอธิบายความหมายดังนี้ ในอีกสามวันพนักงานน้ำองุ่นจะรับตำแหน่งเดิม และจะถวายจอกให้แก่ฟาโรห์ดังแต่ก่อน ส่วนพนักงานขนมจะถูกฟาโรห์สั่งประหารชีวิต แล้วเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นดังที่กล่าวไว้ทุกประการ (PP 219.1)

พนักงานน้ำองุ่นของกษัตริย์ฟาโรห์ทำที่เหมือนเป็นหนี้บุญคุณโยเซฟ เพราะการแก้ฝันนั้นนำยินดีและที่โยเซฟเคยช่วยเหลือเขาอย่างมากมาย โยเซฟจึงขอร้องอย่างสุภาพที่สุดเพื่อให้พนักงานน้ำองุ่นนำเรื่องของเขาไปกราบทูลพระราชา เขากล่าวว่า “เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปรานีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้ เพราะอันที่จริงเขาลักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮีบรู และที่นี้ก็เหมือนกัน ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกได้ดินนี้” หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นได้เห็นความฝันนั้นเป็นจริงทุกประการ แต่เมื่อเขากลับไปเป็นที่โปรดปรานของฟาโรห์แล้วกลับลืมนึกถึงโยเซฟที่เคยช่วยเขา โยเซฟยังคงต้องอยู่ในคุกต่ออีกสองปี ความหวังที่จุดประกายอยู่ในใจก็ค่อย ๆ มอดไป และนอกจากความทุกข์อื่น ๆ ที่เขาต้องทนอยู่แล้ว เขายังต้องทนต่อความเจ็บปวดขมขื่นที่มีคนลืมนบุญคุณ (PP 219.2)

พระสุบิน

ถึงอย่างไรก็ตาม พระหัตถ์ของพระเจ้ากำลังจะเปิดประตูคุกเมื่อ กษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงพระสุบินสองเรื่องในคืนเดียว ความฝันทั้งสองดูเหมือนจะเป็นลางบอกถึงเหตุการณ์ร้ายแรงอันเดียวกัน ฟาโรห์ไม่อาจเข้าใจความหมายของความฝันนั้น มิหนำซ้ำมันยังรบกวนใจท่านอยู่

พระสุบินของกษัตริย์ฟาโรห์

ตลอดเวลา บรรดาโหรและนักปราชญ์แห่งอียิปต์ไม่สามารถแก้ความฝัน
นั้นได้ กษัตริย์ฟาโรห์จึงเป็นทุกข์กังวลยิ่งนัก ความหวาดกลัวได้แผ่ขยาย
ไปทั่วราชอาณาจักร และความปั่นป่วนนั้นทำให้หัวหน้าพนักงานนำอู่น
ระลึกถึงเหตุการณ์ความฝันของตนเอง พลันคิดถึงโยเซฟและนึก
เสียใจขึ้นมาที่ลืมบุญคุณเขา จึงทูลให้กษัตริย์ฟาโรห์ฟังถึงเหตุการณ์
ที่มีนักโทษชาวฮีบรูคนหนึ่งได้แก้ความฝันให้ตนกับหัวหน้าพนักงานนม
และทุกอย่างก็เป็นจริงตามคำแก้ฝันนั้น {PP 219.3}

ฟาโรห์รู้สึกอายที่ต้องหันจากโหรและนักปราชญ์แห่งอียิปต์ไป
ปรึกษากับทาสซึ่งเป็นคนต่างด้าว แต่ท่านพร้อมที่จะรับความช่วยเหลือ
จากผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดหากสามารถบรรเทาความทุกข์ในใจได้ กษัตริย์
ฟาโรห์จึงรับสั่งให้โยเซฟเข้าเฝ้าโดยทันที โยเซฟจึงถูกนำตัวไปเปลี่ยน
เสื้อผ้าโกนหนวดตัดผม เพราะผมและหนวดเครายาวรุงรังในช่วงเวลา
ที่ถูกจำจองอยู่ในคุก เมื่อพร้อมแล้วจึงมีคนพาโยเซฟมาเข้าเฝ้า
กษัตริย์ฟาโรห์ {PP 220.1}

“ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า ‘เราฝันไป หามิผู้ใดแก้ฝันได้ไม่ เราได้ยิน
ว่าเมื่อเจ้าได้ฟังความฝันเจ้าก็แก้ฝันได้’ โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า
‘การแก้ฝันมิได้อยู่ที่ข้าพระบาท พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบ
อันควรแก่ฟาโรห์’” คำตอบของโยเซฟแสดงถึงจิตใจที่ถ่อมและ
ความเชื่อที่เขามีในพระเจ้า เขาพูดด้วยใจถ่อมว่าตนไม่ได้มีสติปัญญา
พิเศษเหนือคนทั่วไป “การแก้ฝันมิได้อยู่ที่ข้าพระบาท” พระเจ้าเท่านั้น
ที่สามารถอธิบายปริศนาลึกลับเหล่านี้ได้ {PP 220.2}

แล้วฟาโรห์จึงเริ่มเล่าความฝันว่า “ในความฝันของเรานั้น
เราฝันอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำไนล์ โคเจ็ดตัวอ้วนพึ่งามนำคูดขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์
กินใบอ้ออยู่ แล้วโคอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมา ไม่งาม นำเกลียดมากและ

โยเซฟแก้ความฝันให้กับกษัตริย์ฟาโรห์ เกี่ยวกับ
การกันดารอาหารในอีก 7 ปี ข้างหน้า

ชูปดม เราไม่เคยเห็นมีโคเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย โคที่
ชูปดมไม่งามนั้นกินโคอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด เมื่อกินหมด
แล้วหาไม่มีใครรู้ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังดมอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้ว
เราก็ตื่นขึ้น ในความฝันของเรา เรายังเห็นต้นข้าวต้นหนึ่งมีรวง
เจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี กับเห็นข้าวอีกเจ็ดรวง
งอกขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวเหี่ยวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออก
รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้โอร
ฟั้งแต่ไม่มีใครอธิบายได้” (PP 220.3)

แก้ฝัน

“โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า ‘พระสุบินของฟาโรห์มีความหมาย
อันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบสิ่งที่พระองค์จะทรง
กระทำ’” ต่อไปนี้จะมีเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ เรือกสวนไร่นา
จะให้ผลผลิตมากกว่าที่เคย หลังจากนั้นจะมีเจ็ดปีแห่งการขาดแคลน
“เพราะการกั้นดารอาหารที่เกิดขึ้นตามมานี้ ประชาชนจึงจำความ
อุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ ด้วยว่าการกั้นดารอาหารนั้นรุนแรงนัก”
ที่ฟาโรห์ฝันสองเรื่องซ้ำกันเป็นหลักฐานยืนยันให้รู้ว่าเหตุการณ์
ดังกล่าวจะเกิดขึ้นแน่นอน และใกล้เข้ามาแล้ว โยเซฟทูลต่อไปว่า “เพราะ
ฉะนั้น ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดีมีปัญญาตั้งให้ดูแลประเทศ
อียิปต์ ขอฟาโรห์ทำดังนี้คือจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่ง
ในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น
ให้คนเหล่านั้นเก็บอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้
และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้เป็นอาหารในหัวเมืองและให้
เขาตุนไว้ อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินระหว่างเจ็ดปี

หลังจากที่ได้ทำนายนายความฝัน กษัตริย์ฟาโรห์ตัดสินพระทัย
แต่งตั้งโยเซฟให้ดำรงตำแหน่ง

ที่กัณดารอาหารซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ ดังนี้แผ่นดินจะไม่
พินาศเสียไปเพราะกัณดารอาหาร” [PP 220.4]

คำแก้ฝันนั้นมีเหตุมีผลและแผนการที่เสนอก็ก่เปี่ยมด้วยสติปัญญา
จนไม่มีใครอาจสงสัยได้ แต่ใครเล่าจะเป็นผู้ดำเนินการให้แผนนั้นสำเร็จ
ความอยู่รอดของชาติบ้านเมืองขึ้นอยู่กับการตัดสินใจครั้งนี้ กษัตริย์
ฟาโรห์ทรงเป็นทุกข์และทรงพิจารณาอยู่พักหนึ่งว่าควรจะให้ใคร
ดำรงตำแหน่งนี้ หัวหน้าพนักงานน้ำอุ่นได้เล่าให้ฟาโรห์ฟังถึง
สติปัญญาและความรอบคอบของโยเซฟในการช่วยบริหารเรือนจำ
ทำให้เห็นว่าโยเซฟเป็นนักบริหารขนานแท้ หัวหน้าพนักงานน้ำอุ่น
ดำเนินตัวเองอยู่ในใจที่ลืมนบุญคุณของโยเซฟ จึงพยายามแก้ตัว
โดยยกย่องชมเชยเขา เมื่อฟาโรห์สำรวจแล้วพบว่าเป็นความจริง ทั้งทั้ง
อาณาจักรอียิปต์มีแต่โยเซฟเท่านั้นที่ได้รับสติปัญญา สามารถช่วยชี
ภยันตรายที่กำลังคุกคามประเทศชาติ อีกทั้งแนะนำวิธีเตรียมตัว
สำหรับภยันั้น กษัตริย์ฟาโรห์จึงเชื่อมั่นว่าไม่มีใครมีคุณสมบัติเพียบ
พร้อมเหมือนโยเซฟที่จะดำเนินตามแผนการนั้นได้ อำนาจของ
พระเจ้าอยู่กับโยเซฟอย่างเห็นได้ชัด และไม่มีเจ้าหน้าที่บ้านเมืองหรือ
ข้าราชการบริวารคนใดมีคุณสมบัติดีพอที่จะนำประเทศชาติพ้นฝ่าวิกฤติ
นี้ได้เท่าโยเซฟ ส่วนการที่เขาเป็นชาวฮีบรูและเป็นทาสนั้นถือเป็น
เรื่องเล็กเมื่อเทียบกับสติปัญญาและวิจารณ์ญาณที่เห็นกันอย่างชัดเจน
ฟาโรห์จึงตรัสกับคณะที่ปรึกษาว่า “เราจะหาคนที่มีพระวิญญาณพระเจ้า
อยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ” [PP 221.1]

พ้นจากเรือนจำ

กษัตริย์ฟาโรห์ตัดสินพระทัยแต่งตั้งโยเซฟให้ดำรงตำแหน่ง

ฝ่ายโยเซฟรู้สึกประหลาดใจเมื่อได้ยินคำประกาศว่า “เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้ เราจะตั้งท่านไว้ให้ดูแลราชสำนัก และให้ประชาชนทั้งหลายของเราปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่นั่งเท่านั้น เราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน” แล้วฟาโรห์พระราชทานเครื่องหมายประดับยศ “ทรงถอดอัครมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์สวมให้โยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียดและสวมสร้อยคอทองคำให้ และให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สอง มีคนร้องประกาศข้างหน้าว่า ‘คุกเข่าลงเถิด’ ” (PP 221,2)

“พระราชทานตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์ เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ให้สอนเจ้านายของพระองค์ตามชอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์” (สดุดี 105:21-22) โยเซฟถูกยกขึ้นจากคุกมาสู่การเป็นผู้ปกครองแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดเป็นตำแหน่งที่สูงส่ง แต่ก็เป็นหน้าที่อันยากลำบากและเต็มไปด้วยภัยอันตรายเพราะคนที่ขึ้นบนที่สูงก็ย่อมเสี่ยงภัย พายุกล้าที่โหมกระหน่ำไม่ได้ทำร้ายดอกไม้ในหุบเขา แต่กลับโค่นต้นไม้ที่สูงส่งบนยอดเขา เช่นเดียวกับผู้คนที่รักชาติตัวเองให้มั่นคงซื่อสัตย์ หากเขาต้องเผชิญการทดลองเหมือนที่ประดังเข้าใส่คนที่ได้รับเกียรติและความเจริญฝ่ายโลก เขาอาจพ่ายแพ้ก็เป็นได้ แต่อุบัติภัยของโยเซฟยังมั่นคงดังงามทั้งในยามเคราะห์ร้ายและในยามรุ่งเรือง เขาซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเมื่อยืนอยู่ในพระราชวังฟาโรห์เท่า ๆ กับตอนที่อยู่ในห้องขัง เขายังคงเป็นคนต่างดาวท่ามกลางคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า และถูกแยกออกจากญาติพี่น้องที่นมัสการพระองค์ แต่เขาเชื่อมั่นว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงนำทุกอย่างเท่า โยเซฟไว้วางใจในพระเจ้าเสมอ จึงปฏิบัติตามภาระหน้าที่ที่รับผิดชอบอย่างซื่อสัตย์ กษัตริย์ฟาโรห์

และบุคคลสำคัญของอียิปต์ได้รู้เรื่องพระเจ้าผ่านโยเซฟโดยตรง และถึงแม้คนเหล่านี้ยังคงยึดถือลัทธิกราบไหว้รูปเคารพอยู่ แต่ก็เคารพหลักการที่ปรากฏในชีวิตและอุปนิสัยของโยเซฟผู้นมัสการพระเยโฮวาห์คนนี้ [PP 222.1]

ที่โยเซฟมีสติปัญญามีความเที่ยงตรงและอุปนิสัยที่มั่นคง ได้ตั้งที่กล่าวไว้นั้น ก็เป็นเพราะว่าเมื่อยังเยาว์วัยเขาได้เลือกทำทุกอย่างตามหน้าที่แทนที่จะให้ความรู้สึกเป็นใหญ่ แล้วความซื่อสัตย์ ความไว้วางใจอย่างไม่เคลือบแคลง และชีวิตที่สง่างามของวัยหนุ่ม เกิดผลในการกระทำเมื่อถึงวัยผู้ใหญ่ ชีวิตที่บริสุทธิ์และเรียบง่าย ส่งเสริมให้ร่างกายและสติปัญญาพัฒนาเติบโตอย่างแข็งแกร่ง การสนทนากับพระเจ้าผ่านทางธรรมชาติที่พระองค์ทรงสร้าง ทั้งการตรึงตรองถึงความจริงยิ่งใหญ่ที่ทรงมอบให้แก่บรรดาทนายาห์แห่งความเชื่อ ได้ยกระดับจิตวิญญาณให้สูงส่งและทำให้ฉลาดหลักแหลม มีความคิดกว้างไกลที่การเรียนรู้อื่นใดไม่อาจเทียบได้ การที่โยเซฟซื่อสัตย์ในหน้าที่ทุกอย่างนั้นได้ฝึกฝนทุกส่วนของชีวิตให้พร้อมที่จะรับใช้ในตำแหน่งสูงสุด คนที่ดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะได้พัฒนาอุปนิสัยให้สง่างามอย่างแท้จริง “ความยำเกรงพระเจ้านั้นแหละคือพระปัญญา และที่จะหันจากความชั่วคือความเข้าใจ” (โยบ 28:28) [PP 222.2]

อุปนิสัยเป็นเรื่องต้องฝึก

มีน้อยคนที่ตระหนักถึงอิทธิพลของสิ่งเล็กน้อยในชีวิต ต่อการพัฒนาอุปนิสัย ทุกสิ่งที่เราต้องเกี่ยวข้องไม่มีสิ่งเดียวที่ถือว่าเป็นเรื่องเล็ก เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เราพบเจอในชีวิตประจำวันเกิดขึ้น

โยเซฟมีสติปัญญาและความเที่ยงตรงต่อการทำงาน และซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเสมอมา

เพื่อทดสอบความซื่อสัตย์และเพื่อเตรียมเราให้พร้อมที่จะรับผิดชอบ
ในสิ่งที่ใหญ่ขึ้น โดยการยึดหลักคุณธรรมในชีวิตประจำวันเราจึง
จะมีนิสัยให้หน้าที่สำคัญกว่าความเพลิดเพลนและความต้องการของใจ
คนที่ได้ฝึกฝนเช่นนี้จะไม่ลังเลระหว่างความถูกต้องความดีอย่างไม่อ้อ
ที่สั้นไหวเมื่อต้องลม หากแต่จะซื่อสัตย์ต่อหน้าที่เพราะได้บ่มนิสัย
ให้เที่ยงตรงและรักความจริง โดยความซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยที่สุด
เขาได้รับแรงผลักดันให้ซื่อสัตย์ในสิ่งที่ใหญ่กว่า {PP 222.3}

อุปนิสัยที่เที่ยงตรงมีค่ายิ่งกว่าทองคำแห่งไอฟรี่² และถ้าปราศจาก
สิ่งนี้แล้วไม่มีใครสามารถรับเกียรติที่สูงส่งได้ แต่อุปนิสัยไม่สามารถ
ถ่ายทอดเป็นมรดกและไม่อาจซื้อหาได้ จิตใจที่มีศีลธรรมอย่างดีเลิศ
และสติปัญญาอันดีเยี่ยมไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ พรสวรรค์ที่เลิศเลอ
จะไม่มีประโยชน์อะไรถ้าไม่ได้พัฒนา การพัฒนาอุปนิสัยให้ส่งงาน
นั้นเป็นภาระหน้าที่ที่ต้องทำตลอดชีวิต เป็นผลของความเพียร
วิริยะอุตสาหะ พระเจ้าประทานโอกาสให้ ความสำเร็จขึ้นอยู่กับ
การใช้โอกาสนั้น ๆ {PP 223.1}

² ในสมัยโบราณเมืองไอฟรี่ขึ้นชื่อในเรื่องทองคำคุณภาพดี

โยเซฟกับพี่น้องของเขา

อ่านปฐมกาลบทที่ 41:54-56; 42 ถึง 50

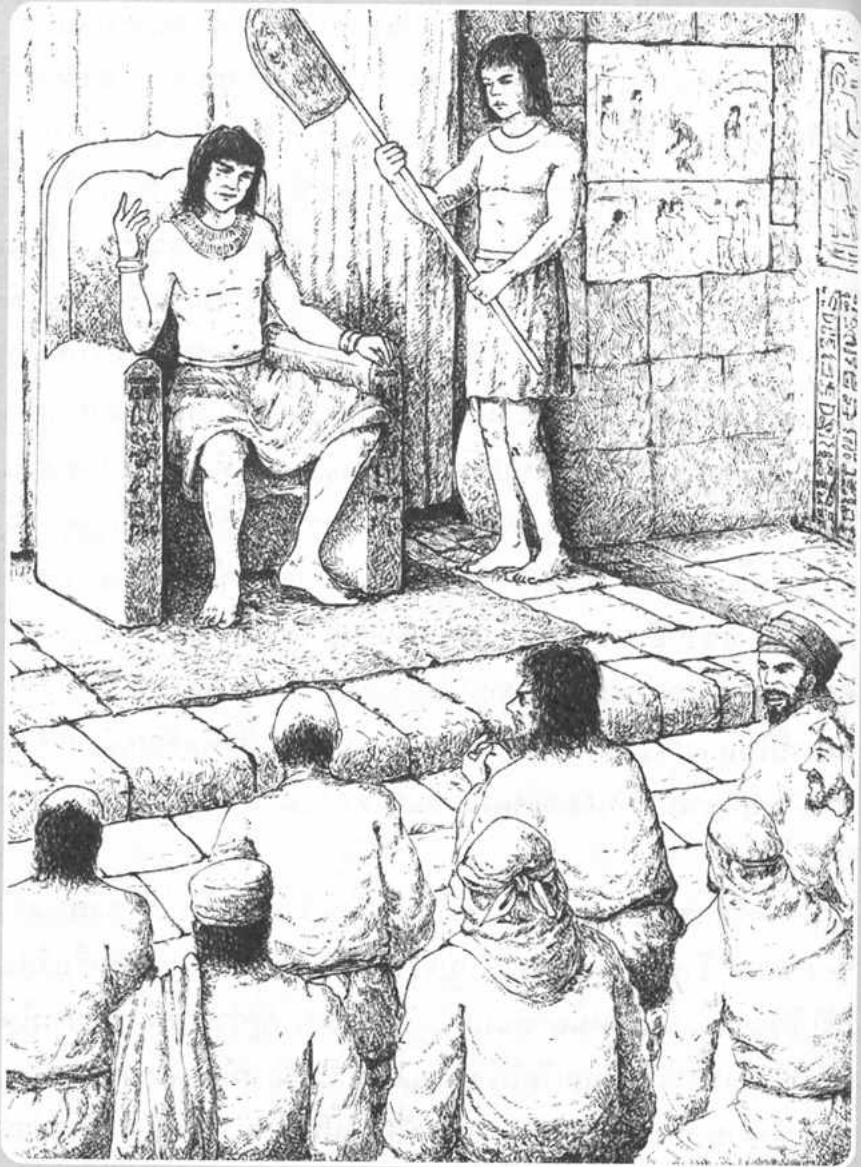
พึ่งอยู่ข้าวอยู่น้ำ

เมื่อปีแห่งความอุดมสมบูรณ์มาถึง คนก็เริ่มเตรียมตัวเพื่อรับมือกับการกันดารอาหารที่จะเกิดขึ้นโดยมีโยเซฟควบคุมดูแลทุกอย่าง โทดด้ยั้งฉางขนาดยักษ์ถูกสร้างขึ้นตามหัวเมืองต่างๆ ทั่วแผ่นดินอียิปต์ มีการตระเตรียมเพื่อเก็บกักอาหารที่คาดการณ์ว่าจะมีปริมาณมากกว่าปกติ นโยบายนี้ได้ดำเนินไปตลอดระยะเวลาเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ จนเสบียงกรังมีมากเกินไปที่จะคำนวณได้ [PP 224.1]

บัดนี้เจ็ดปีแห่งความร้นแค้นก็เริ่มขึ้นตามคำทำนายของโยเซฟ “การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแคว้นทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่ เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่เขาทั้งหลายว่า ‘ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไรก็จงทำตาม’ การกันดารอาหารแผ่ไปทั่วแผ่นดิน โยเซฟก็เปิดฉางออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์” [PP 224.2]

การกัณดารอาหารรุนแรงมากและขยายวงกว้างจนถึงแผ่นดินคานาอันคือดินแดนที่ยาโคบอาศัยอยู่ เมื่อได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอียิปต์ได้กักเก็บธัญพืชไว้อย่างล้นหลาม ลูกชายสิบคนของยาโคบจึงเดินทางไปที่นั่นเพื่อซื้ออาหาร เมื่อพวกเขาไปถึงมีคนบอกให้ไปหาท่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน พวกเขาจึงไปเข้าพบ “พวกพี่ชายของโยเซฟก็มากราบไหว้ท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน” “โยเซฟรู้จักพวกพี่ แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่” ชื่อเดิมภาษาฮีบรูถูกเปลี่ยนเป็นชื่อพระราชทาน และแทบจะไม่เหลือเค้าอะไรให้พวกพี่ชายสังเกตว่าผู้สำเร็จราชการแผ่นดินอียิปต์ท่านนี้คือเด็กหนุ่มที่พวกเขาเคยขายให้ชาวอิชมาเอล ครั้นโยเซฟเห็นพี่ชายก้มกราบถึงดิน เขาหวนคิดถึงความฝันในอดีต ภาพแห่งความทรงจำผุดขึ้นเด่นชัดในใจของเขา เขามองพวกพี่ชายด้วยสายตาที่แหลมคมและสังเกตว่าเบนยามินไม่ได้อยู่ด้วย โยเซฟสงสัยว่าน้องเบนยามินเป็นเหยื่อของคนเหี้ยมโหดเหล่านี้ไปแล้วกระมัง เขาตั้งใจที่จะรู้ความจริง จึงพูดด้วยเสียงกร้าวว่า “พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูความอ่อนแอของบ้านเมือง” [PP 224.3]

พวกเขาตอบว่า “นาย มิใช่เช่นนั้น ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนซื่อสัตย์ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม” โยเซฟอยากรู้ว่าพวกพี่ชายยังมีใจหึงหวงใสเหมือนแต่ก่อนหรือไม่ ขณะเดียวกันก็อยากได้ข่าวจากทางบ้าน แต่หากถามไปตรง ๆ ก็รู้ดีว่าพวกพี่อาจบั่นเรื่อให้ฟังก็ได้ จึงกล่าวหาพี่ ๆ อีกครั้ง พวกเขาตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแคว้นคานาอัน น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียเสียแล้ว” [PP 225.1]

พวกพี่ชายของโยเซฟเดินทางมาซื้ออาหารที่ประเทศอียิปต์

ลองใจ

โยเซฟทำที่สงสัยว่าเรื่องที่พวกพี่ชายเล่ามานั้นจะเป็นความจริงหรือเปล่า และแกลังใสความว่าพวกเขาคงมาเพื่อสอดแนม จึงบอกว่าจะพิสูจน์ความจริงโดยให้ทุกคนยังคงค้างอยู่ในอียิปต์และให้คนหนึ่งไปพาน้องชายคนสุดท้ายท้องมา ถ้าไม่ยอมก็จะถือว่าเป็นผู้สอดแนมจริง แต่ลูกชายทั้งหลายของยาโคบไม่สามารถตกลงตามเงื่อนไขนี้ได้ เพราะกว่าจะเดินทางกลับไปกลับมาครบคร้วคงขาดอาหารเป็นแน่ และใครในพวกเขาที่จะทิ้งพี่น้องไว้ในคุกแล้วเดินทางคนเดียว คนนั้นจะสู้หน้าพ่อได้อย่างไร ดูเหมือนว่าพวกเขาจะต้องถูกฆ่าตายในอียิปต์หรือไม่ก็ต้องกลายเป็นทาส ถ้านำเบนยามินมาอีกคนก็คงต้องร่วมชะตากรรมอันเดียวกัน พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะอยู่ที่นั่นและทนต่อความลำบากด้วยกัน เพื่อไม่ให้พ่อต้องโศกเศร้าเสียใจที่ต้องสูญเสียลูกชายคนสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเขาก็ถูกจับโยนเข้าคุก และอยู่ในนั้นสามวัน (PP 225.2)

ช่วงเวลาที่ยอเซฟถูกแยกจากพี่น้อง พวกพี่ชายได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยไปจากเดิม แต่ก่อนนั้นพวกเขามีนิสัยขี้อิจฉา ก้าวร้าว เป็นนักหลอกลวง ทารุณและผูกพยาบาท บัดนี้เมื่อเคราะห์ร้ายมาทดสอบ ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขาไม่เห็นแก่ตัว หากแต่ซื่อสัตย์ต่อกัน ซื่อสัตย์ต่อบิดาและแม้ว่าพวกเขาอยู่ในวัยกลางคนกันแล้วแต่ทุกคนก็ยังอยู่ในโอวาทของบิดา (PP 225.3)

สามวันที่พี่ชายถูกจองจำอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาที่แสนเศร้า และยังขมขื่นเมื่อนึกถึงบาปที่พวกเขาเคยทำในอดีต ถ้าหากไม่สามารถพาเบนยามินมาที่นั่นได้ ก็ดูเหมือนว่าคงต้องถูกลงโทษในข้อหาเป็นผู้สอดแนมแน่ ๆ และแทบจะไม่ต้องหวังว่าพ่อจะยอมให้

เบนยามินมา ในวันที่สามโยเซฟให้พวกพี่ชายเข้าพบ เพราะไม่กล้า
 ถ่วงเขาไว้นาน ถึงบัดนี้พ่อและครอบครัวที่อยู่ด้วยอาจย่าแยเพราะ
 ไม่มีอาหารแล้ว โยเซฟจึงกล่าวว่า “ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรา
 ย่าเกรงพระเจ้า ถ้าพวกเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์จงให้คนหนึ่งเฝ้าพวกเจ้า
 ถูกจำอยู่ในคุก คนอื่นนำข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้าน
 ของเจ้าแล้วพาน้องสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้า
 พุดจริงแล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย” พวกพี่ชายยอมตกลงตามข้อเสนอ
 นี้แต่บอกว่าถึงอย่างไรพ่อคงไม่ยอมให้เบนยามินกลับมาพบกับเขาออก
 โยเซฟพูดกับพวกเขาโดยผ่านล่าม พี่ชายจึงคิดว่าโยเซฟคงไม่เข้าใจ
 จึงคุยกันอย่างเปิดเผยต่อหน้าโยเซฟว่า “ที่จริงเรามีความผิดเรื่อง
 น้องเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนวอนเรา
 แต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา” ฝ่าย
 รูเบนที่เคยวางแผนช่วยโยเซฟครั้งที่อยู่โตธานั้นพูดว่า “ข้าห้ามเจ้า
 แล้วมิใช่หรือว่าอย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้นแต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น
 การพิพากษาเรื่องโลหิตของน้องจึงมาถึง” โยเซฟได้ยินแต่แล้วก็
 ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ จึงออกไปร้องไห้ เมื่อกลับเข้ามาก็สั่งให้
 มัดสิเมโอนต่อหน้าพวกเขาและให้ขังไว้ในคุกต่อ เหตุที่เลือกพี่ชาย
 คนนี้เพราะว่าเมื่อครั้งที่บรรดาพี่ชายจับโยเซฟนั้น สิเมโอนเป็น
 ตัวตั้งตัวตีและคอยช่วยคนอื่นให้ลงมือ [PP 225.4]

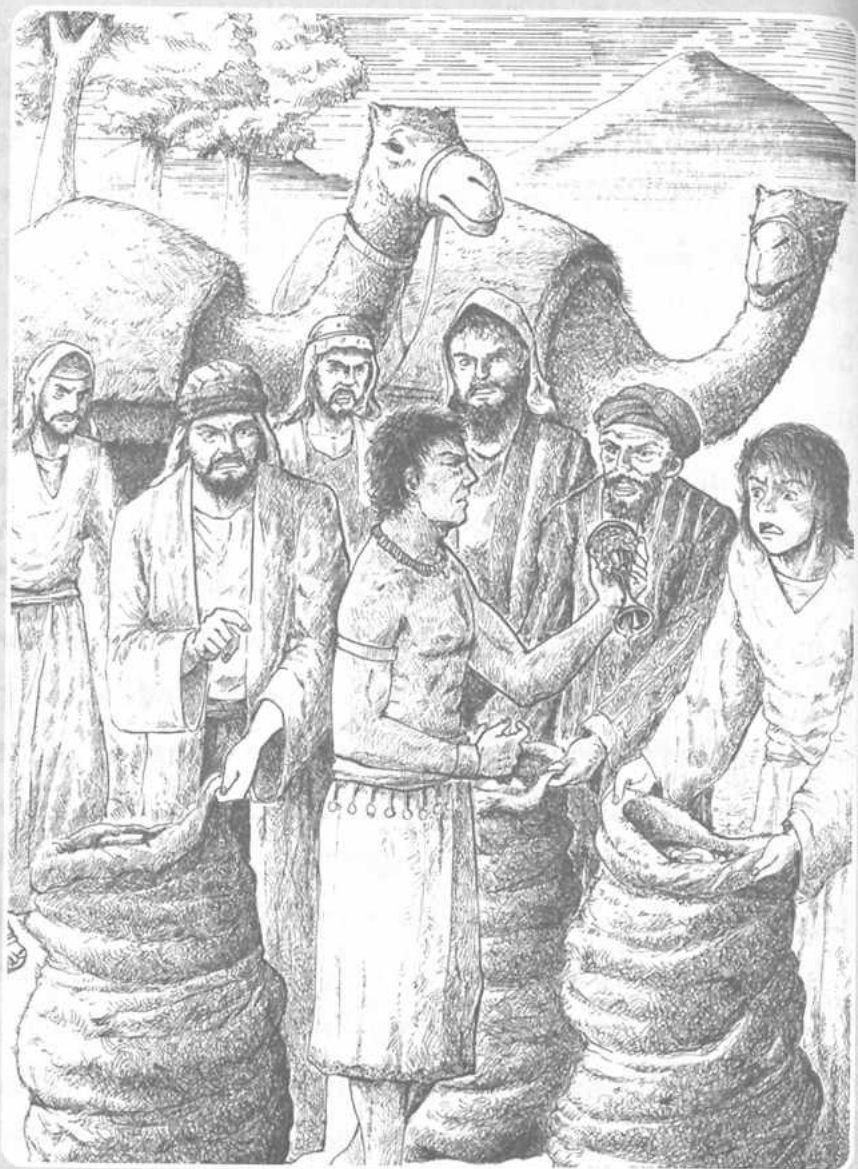
ก่อนที่จะยอมให้พวกพี่ชายออกเดินทางนั้น โยเซฟสั่งให้คนใช้
 เอาเสบียงอาหารให้และแอบเอาถุงเงินของแต่ละคนใส่ไว้ในปากกระสอบ
 อาหาร นอกจากนั้นได้จัดอาหารให้แก่สัตว์ด้วย ในขณะที่เดินทางกลับ
 นั้นมีคนหนึ่งเปิดกระสอบของตนแล้วต้องตกใจเมื่อเห็นถุงเงินของเขา
 อยู่ในนั้น เมื่อเล่าให้พี่น้องฟังต่างก็ตะลึงงันแล้วอุทานออกมาว่า

“ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ” พวกเขาไม่รู้ว่า
จะถือเป็นรางวัลจากพระเจ้า หรือว่าพระองค์ทรงให้เกิดขึ้นเพื่อเป็น
การลงโทษพวกเขาให้ต้องทนทุกข์ลำบากมากขึ้นอีก ทุกคนเห็นพ้อง
ต้องกันว่าพระเจ้าทรงประจักษ์ในความบาปที่ตนได้กระทำและบัดนี้
พระองค์กำลังลงโทษอยู่ [PP 226.1]

ลางร้าย

ยาโคบรอกการกลับบ้านของลูกชายด้วยใจจดใจจ่อ และเมื่อ
พวกเขามาถึงคนในค่ายก็พากันมาห้อมล้อม ขณะที่ลูก ๆ เล่า
เหตุการณ์ทั้งหมดให้พ่อฟังทุกคนถึงกับตกตะลึง คิดว่าการกระทำ
ของผู้ปกครองอียิปต์นั้นคงเป็นลางร้าย และดูเหมือนจะเป็น
อย่างนั้น เพราะเมื่อเปิดปากกระสอบและพบถุงเงินของแต่ละคน
วางไว้ในปากกระสอบของตน ยาโคบบิดาผู้ชรากลัวด้วยความ
กลัดกลุ้มใจว่า “พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟ
ก็เสียไปแล้ว สิเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วยังจะเอาเบนยามินไปอีกคน
เราต้องทนความทุกข์เหล่านี้ทั้งหมด” รูเบนตอบว่า “ถ้าลูกไม่พา
เบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกฆ่าเสีย
จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด ลูกจะนำกลับมาหา
พ่ออีก” ถ้อยคำของรูเบนที่ขาดการยั้งคิดไม่ได้ช่วยบรรเทาความกังวล
ของยาโคบแต่อย่างใด ยาโคบจึงตอบว่า “เราไม่ยอมให้ลูกของเราไปกับเจ้า
เพราะพี่ชายก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตราย
แก่ลูกเราในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพามาหมองของเราลง
สู่แดนคนตายด้วยความทุกข์” [PP 226.2]

แผ่นดินยังคงประสพกับสภาวะแร้นแค้น ในที่สุดข้าวที่นำ

โยเซฟสั่งให้ลูกน้องแอบเอาถุงเงินใส่ไว้ในปากกระสอบอาหารของแต่ละคน

มาจากอียิปต์จวนจะหมดอายุหรือ บุตรชายของยาโคบรู้ว่าคงไม่มีประโยชน์ที่จะกลับไปอียิปต์ถ้าไม่พาเบนยามินไปด้วย แต่ก็ไม่กล้าหวังที่จะเปลี่ยนใจของพ่อได้จึงรอดูต่อไปอย่างเงิบ ๆ เงามืดแห่งทุกข์ภัย คืบคลานเข้ามาทุกที ๆ ยาโคบอ่านใบหน้าของคนในค่ายและเห็นความต้องการของทุกคน ในที่สุดจึงกล่าวว่า “ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย”

{PP 227.1}

ยูดาห์ตอบว่า “ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า ‘ถ้าไม่ได้ น้องชายมาด้วยพวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก’ ถ้าพ่อชี้ให้น้องไป กับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ แต่ถ้าแม้พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า ‘ถ้าไม่ได้น้องมา ด้วยจะไม่ได้เห็นหน้าเราอีก’ ” เมื่อยูดาห์เห็นว่าพ่อเริ่มใจอ่อนจึงพูดต่อไปว่า “ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับฉัน เราจะได้ออกเดินทางไปเพื่อจะได้ มีอาหารกิน ไม่ตายทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย” ยูดาห์เสนอที่จะรับประกันความปลอดภัยของน้องชาย และยอม ถูกประณามตลอดไปถ้าไม่สามารถนำเบนยามินกลับมาให้พ่อได้

{PP 227.2}

จ่ายอม

ยาโคบไม่อาจปฏิเสธต่อไปได้อีก เขาจึงสั่งให้ลูก ๆ เตรียมตัวออกเดินทางและกำชับให้เอาของกำนัลที่พอจะหาได้ในแผ่นดินที่กำลังประสบกับการกันดารอาหารไปให้ผู้นำอียิปต์ อาทิเช่น “พิมเสนบ้าง น้ำผึ้งบ้าง ยางไม้และเปลือกไม้ชะมด มะม่วงหิมพานต์และจาวอัลมันด์” ทั้งได้เอาเงินไปสองเท่า ยาโคบยังเสริมต่ออีกว่า “จงพาน้องชายของเจ้ากลับไปหาเจ้านายท่าน” ในขณะที่ลูก ๆ กำลังจะออกเดินทางนั้น

ยาโคบรู้สึกไม่แน่ใจขึ้นมาเกี่ยวกับการไปครั้งนี้ ชายชราลุกขึ้นและยกมือขึ้นสู่สวรรค์อธิษฐานว่า “ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดให้เจ้านายท่านกรุณาแก่พวกเจ้า และปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องเสียใจเพราะบุตรจากไปก็ตามเถิด” (PP 227.3)

ลูกชายของยาโคบเดินทางไปอีิปต์อีกครั้งและเข้าพบท่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ทันทีที่โยเซฟเหลือบเห็นเบนยามินน้องชายร่วมมารดาก็เกิดความสะเทือนใจยิ่งนัก แต่ก็ซ่อนความรู้สึกเอาไว้สั่งให้พาคนเหล่านี้ไปที่บ้านและเตรียมอาหารไว้รับประทานร่วมกัน เมื่อพวกพี่ชายถูกพาไปที่บ้านโยเซฟก็ถึงกับตกตะลึง กลัวว่าจะต้องรับผิดชอบเงินจำนวนที่พบในปากกระสอบ พวกเขาคิดว่าเงินนั้นอาจจะมีคนตั้งใจใส่ไว้เพื่อเป็นช่องทางใส่ร้ายและจับพวกเขาเป็นทาส พวกเขาปรึกษากับคนต้นเรือนด้วยใจเป็นทุกข์และเล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในการมาเยือนประเทศอีิปต์ครั้งแรก และเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ใจได้ชี้แจงว่าพวกเขาได้นำเงินที่พบในปากกระสอบมาพร้อม กับเงินที่จะซื้ออาหาร โดยกล่าวว่า “เงินที่อยู่ในกระสอบนั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย” คนต้นเรือนตอบว่า “อย่าเป็นห่วงเลย อยากลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบันดาลให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว” เมื่อได้ยินดังนั้นพี่ชายของโยเซฟก็หายกังวล และเมื่อลิเมโอนถูกปล่อยออกจากคุก พวกเขาารู้สึกว่าพระเจ้าทรงพระกรุณาต่อพวกเขาจริง ๆ (PP 227.4)

อำพรางตัว

เมื่อโยเซฟพบพี่ ๆ อีกครั้ง พวกเขาได้มอบของกำนัล “แล้วกราบ

ลงถึงดิน” โยเซฟย้อนคิดถึงความฝันสมัยเป็นเด็กอีกที และหลังจาก
ตกทายแขกเสร็จจึงรับถามถึงพ่อว่า “บิดาผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้ง
ก่อนนั้นสบายดีหรือ ยังมีชีวิตอยู่หรือ” พวกพี่ชายกราบลงถึงดินขณะ
ที่ตอบโยเซฟว่า “บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี
ยังมีชีวิตอยู่” แล้วโยเซฟขำเลื่องไปมองเบนยามินและพูดว่า
“คนนี้เป็นน้องสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ”
“ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า” โยเซฟรู้สึกตื่นตันใจ
ด้วยความเอ็นดูที่มีต่อน้องจนพูดไม่ออก “ท่านเข้าไปในห้อง
ร้องไห้อยู่ที่นั่น” {PP 228.1}

เมื่อควบคุมอารมณ์ได้แล้วโยเซฟก็กลับเข้ามา ทุกคน
จึงไปทำงานเลี้ยง กฎธรรมเนียมว่าด้วยชั้นวรรณะของชาวอียิปต์
ห้ามร่วมรับประทานอาหารกับคนชาติอื่น ฉะนั้นลูก ๆ ของยาโคบจึงนั่ง
ที่โต๊ะซึ่งจัดไว้สำหรับพวกเขา ส่วนโยเซฟซึ่งมีตำแหน่งผู้สำเร็จราชการ
แผ่นดินนั่งโต๊ะเดี่ยวและคนอียิปต์ก็แยกโต๊ะต่างหาก เมื่อทุกคนนั่งลง
แล้ว พี่น้องของโยเซฟต่างประหลาดใจเมื่อพบว่าที่นั่งของพวกเขาได้ถูก
จัดเรียงไว้ตามลำดับอายุ “แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้อง
เหล่านั้น แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า”
ที่โยเซฟให้อาหารเบนยามินมากอย่างนี้ก็เพื่อเป็นการลงใจพี่ชาย
ว่ายังจะคิดอิจฉาและเกลียดน้องสุดท้องเหมือนที่ตนเคยประสบ
หรือไม่ ส่วนพี่ชายยังคงคิดว่าโยเซฟไม่เข้าใจภาษาของเขาจึงพูดคุยก
ันอย่างเปิดเผย นับเป็นโอกาสดีสำหรับโยเซฟที่จะรับรู้ความรู้สึก
ที่แท้จริงของพวกเขา แต่โยเซฟยังอยากทดสอบพี่ ๆ ต่อไปจึงสั่งให้
คนใช้นำจอกเงินของตนใส่ไว้ในกระสอบของน้องสุดท้องก่อนที่พวกเขา
จะกลับ {PP 228.2}

โยเซฟสำแดงตัวว่าตนเป็นน้องชายที่พี่ชายให้ไปเป็นทาสในอียิปต์

พวกเขาออกเดินทางมุ่งหน้ากลับบ้านด้วยความยินดี มีสติเมือนกับเบนยามินไปด้วย สัตว์เลี้ยงของแต่ละคนบรรทุกข้าวไว้เต็มหลัง พวกเขารู้สึกปลอดภัยที่ได้รอดพ้นจากอันตรายที่ดูเหมือนจะรุมล้อมอยู่ทุกด้าน แต่ในขณะที่พวกเขายังไม่พ้นชานเมืองอยู่ ๆ คนต้นเรือนของผู้ปกครองอียิปต์ก็ได้ตามทันและถามอย่างดุกันว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงทำชั่วตอบความดีเล่า ทำไมจึงขโมยจอกเงินของเรามา จอกนั้นเป็นจอกเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่มและใช้ทำนายมิไซหรือเจ้าทำเช่นนี้ผิดมาก” คนสมัยนั้นเชื่อว่าจอกชนิดนี้มีคุณสมบัติพิเศษสามารถบอกได้เมื่อมียาพิษอยู่ข้างใน จอกชนิดนี้จึงมีค่ามากในเวลานั้นเพราะเป็นเครื่องป้องกันการถูกวางยา {PP 229.1}

เขาทั้งหลายจึงตอบคำถามของคนที่ต้นเรือนว่า “ดูเถิดเงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบนั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากเมืองคานาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะลักเงินทองไปจากบ้านเจ้านายของท่านทำไมเล่า หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย” {PP 229.2}

คนต้นเรือนตอบว่า “ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่” {PP 229.3}

คนต้นเรือนเริ่มค้นหาจอกทันที “พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดิน” ตั้งแต่รู้เบนจนถึงน้องคนสุดท้องแล้วก็พบจอกนั้นในกระสอบของเบนยามิน {PP 229.4}

เห็นการเปลี่ยนแปลง

พวกพี่ชายรู้สึกสิ้นหวังสุดบรรยายจึงฉีกเสื้อผ้าของตนแล้วกลับเข้าเมืองไปด้วยใจหดหู่ เบนยามินจะต้องตกเป็นทาสตามที่ตกลงกันได้ พวกเขาติดตามคนต้นเรือมาถึงจวนของผู้ปกครองอียิปต์และพบว่าท่านยังคงอยู่ที่นั่นจึงกราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน โยเซฟถามว่า “พวกเจ้าทำอะไรนี่ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราทำนายได้” โยเซฟพูดเช่นนั้นหวังให้พวกพี่ชายยอมรับความผิดของเขา ในที่นี้โยเซฟไม่ได้สำคัญว่าตนมีอำนาจทำนายได้จริง ๆ แต่ใครจะให้พี่ ๆ เชื่อว่าตนสามารถอ่านความลับในชีวิตของพวกเขาได้ (PP 229.5)

ยูดาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายข้าพเจ้าจะพูดอย่างไรหรือจะแก้ตัวอย่างไรได้พระเจ้าทรงทราบความผิดของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน พวกข้าพเจ้ายอมเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบจอกอยู่ในมือนั้นด้วย” (PP 229.6)

1 แต่โยเซฟตอบกลับไปว่า “เราจะไม่ทำดั่งนั้น เฉพาะคนที่
9 เขาพบจอกในมือนั้นจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหา
0 บิดาโดยสันติเถิด” (PP 230.1)

ยูดาห์เข้าไปใกล้โยเซฟด้วยใจเป็นทุกข์ยิ่ง เรียนว่า “นายขอรับ ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโกรธข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์” ยูดาห์ใช้คำพูดโน้มน้าวอย่างจับใจ บรรยายถึงความเศร้าโศกของบิดาที่สูญเสียโยเซฟ และความล่งเลที่จะพาเบนยามินมายังอียิปต์ด้วย เพราะเขาเป็นลูกชายคนเดียวของราเชลที่ยาโคบรักมาก ยูดาห์กล่าวต่อไปว่า “เหตุฉะนั้นหากข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และ

เด็กหนุ่มนั้นมีได้กลับไปกับข้าพเจ้า เมื่อบิดาเห็นเด็กนั้นไม่อยู่กับพวก
ข้าพเจ้าบิดาก็จะตาย เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก
ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้มีมหงอกลง
สู่แดนคนตายด้วยความโศกเศร้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกัน
น้องไว้ต่อบิดาว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบ
ต่อบิดาตลอดชีวิต’ เพราะฉะนั้นขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน
อยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนาย ขอให้ น้องกลับไปกับพวกที่เกิด
ถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาอย่างไรได้ น่ากลัว
ว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติเหตุขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า” (PP 230.2)

สำแดงตัว

และแล้วโยเซฟก็พอใจ เขาได้เห็นผลของการกลับใจที่แท้จริง
หลังจากที่ได้ฟังยูดาห์แล้วจึงสั่งให้ทุกคนออกไปยกเว้นพี่น้อง จากนั้น
โยเซฟก็ร้องไห้ออกมาด้วยเสียงดังพลางกล่าวว่า “เราคือโยเซฟ บิดาเรา
ยังมีชีวิตอยู่หรือ” (PP 230.3)

พวกพี่ชายของโยเซฟยืนตัวแข็งพูดไม่ออกด้วยความประหลาดใจ
ผู้ปกครองอียิปต์คนนี้เป็นโยเซฟเองหรือนี่ ผู้ที่พวกเขาเคยอิจฉา
ถึงขั้นคิดจะฆ่าเสียแต่แล้วก็หายไปเป็นทาส พวกเขาสำนึกถึงความผิด
ทุกอย่างที่เคยทำต่อโยเซฟ ที่เคยชิงชังความฝันของเขา และ
พยายามขัดขวางไม่ให้เป็นจริง แต่การกระทำของพวกเขากลับ
เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ความฝันเหล่านั้นสำเร็จ ตอนนี้อยู่พวกเขาตกอยู่ใน
ในกำมือของโยเซฟอย่างสิ้นเชิง โยเซฟคงแก้แค้นพวกเขาเป็นแน่
(PP 230.4)

เมื่อเห็นว่าพี่ชายเกิดความสับสนโยเซฟจึงกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า

“เชิญเข้ามาใกล้เราเถิด” เมื่อพวกเขาเดินเข้ามาใกล้ โยเซฟก็กล่าวต่อไปว่า “เราคือโยเซฟ น้องที่พี่ชายมายังอียิปต์ แต่บัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ชายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต” โยเซฟรู้สึกว่พี่ชายได้รับผลกระทบที่เคยทำไว้กับตนเพียงพอแล้วจึงพยายามหาทางขจัดความกลัวและช่วยทุเลาความขมขื่นจากความรู้สึกผิดของพวกเขา {PP 230.5}

โยเซฟกล่าวต่อไปว่า “เพราะมีการกัณดารอาหารในแผ่นดินสองปี แล้วยังอีกห้าปีจะไถนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่เพื่อสงวนคนที่เหลือส่วนหนึ่งบนแผ่นดินไว้ให้พี่และช่วยชีวิตของพี่ไว้ด้วยการช่วยกัญอินใหญ่หลวง ฉะนั้นมิใช่พี่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนตัวบิดาฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้นและเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด รีบไปหาบิดาเรา บอกท่านว่า ‘โยเซฟบุตรของท่านพูดดังนี้ว่า พระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอไปหาลูกอย่าได้ช้า พ่อจะได้อาศัยอยู่ในเมืองโกเชนและพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะฝูงโคและทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกัณดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ่อมืออยู่จะยากจนไป’ นี่แน่ะนัยน์ตาพี่และนัยน์ตาของเบนยามินน้องของฉันได้เห็นว่าเป็นปากของฉันเองที่ได้พูดกับพี่ พี่จึงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ฉันมีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จึงรีบพาบิดาเรามาที่นี่เถิด” แล้ว “โยเซฟกอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน โยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ พี่น้องก็สนทนากับโยเซฟ” พวกเขา

เมื่อโยเซฟลำแดงตัวแก่พวกพี่ ๆ แล้วก็พาบิดาและพี่ ๆ มาอยู่ด้วยกันในวัง

พี่ชายต่างสารภาพความบาปของตนและอ้อนวอนขอการอภัย พวกเขาเคยกังวลและเศร้าโศกเป็นเวลานาน บัดนี้จึงยินดีที่เห็นโยเซฟ ยังมีชีวิตอยู่ [PP 231.1]

การรับรองของกษัตริย์ฟาโรห์

เรื่องราวเหล่านี้ได้ไปถึงกษัตริย์อย่างรวดเร็ว พระองค์ปรารถนาที่จะตอบแทนบุญคุณของโยเซฟอย่างมาก จึงรับรองการมาของครอบครัวโยเซฟว่า “เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า” โยเซฟจึงส่งพี่น้องพร้อมเสบียงอาหารมากมายทั้งเกวียนและสิ่งของอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับการโยกย้ายครอบครัวและผู้ติดตามทั้งหมดมายังอียิปต์ โยเซฟได้ให้ของมีค่าต่าง ๆ แก่เบนยามินมากกว่าที่ให้คนอื่น ก่อนที่จะจากกันไปเขาเกรงว่าพี่น้องจะทะเลาะกัน จึงกำชับว่า “อย่าเดือดดาลกันตามทาง” [PP 231.2]

บุตรทั้งหลายของยาโคบกลับมาหาบิดาพร้อมข่าวที่น่ายินดี “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ เป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด” ตอนแรกที่ได้ยินชายชราตกใจไม่อาจเชื่อหูตัวเอง แต่เมื่อเห็นเกวียนและสัตว์เลื้อยบรรทุกเสบียงตามมาเป็นขบวนยาวและเมื่อเห็นเบนยามินอีกครั้งหนึ่งจึงเชื่อ ท่านร้องออกมาด้วยความปลื้มปิติว่า “เราอึ้งใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย” [PP 231.3]

ความจริงที่ต้องเผชิญ

ถึงกระนั้นก็ตามพี่ชายทั้งสิบยังต้องละอายเมื่อพวกเขาสารภาพต่อบิดาว่าได้ทำร้ายโยเซฟและปิดบังเรื่องไว้ จนทำให้บิดาและพวกตนต้องขมขื่นใจตลอดหลายปีที่ผ่านมา ยาโคบไม่เคยสงสัยว่าลูกชาย

จะประพุดิตำข้าขนาดนี้ แต่ท่านเห็นว่าพระเจ้าทรงให้เรื่องร้ายทั้งหมด
จบลงด้วยดีจึงให้อภัยและอวยพรบรรดาบุตรที่หลงผิด (PP 232.1)

ไม่นานต่อมาบิดาพร้อมกับบุตรและครอบครัวของพวกเขา
ทั้งฝูงแพะแกะและผู้ติดตามอีกจำนวนมากออกเดินทางสู่แผ่นดินอียิปต์
พวกเขาเดินทางไปด้วยใจเบิกบานและเมื่อมาถึงเบเออร์เซบา ยาโคบ
ได้ถวายนามบูชาโมทนาพระคุณและอ้อนวอนขอการยืนยันว่า
พระเจ้าจะเสด็จไปกับพวกเขา พระองค์ตรัสแก่ยาโคบผ่านนิมิต
ในกลางคืนว่า “อย่ากลัวที่จะไปอียิปต์ เพราะเราจะให้เจ้าเป็น
ประชาชาติใหญ่ที่นั่น เราจะไปกับเจ้าถึงอียิปต์และเราจะพาเจ้ากลับมา
อีกด้วยแน่” (PP 232.2)

พระดำรัสยืนยันที่ว่า “อย่ากลัวที่จะไปอียิปต์เพราะเราจะให้
เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น” เป็นข้อยืนยันที่สำคัญ พระเจ้าทรง
สัญญากับอับราฮัมว่าพงศ์พันธุ์ของท่านจะมีมากดุจดวงดาวที่นับไม่ถ้วน
แต่ถึงบัดนี้พวกเขายังมีอยู่น้อยคนนัก และขณะนี้แผ่นดินคานาอัน
ไม่เอื้อต่อการเติบโตของชนชาติดังที่ได้ทรงสัญญาไว้ ชนต่างชาติ
ที่เรื่องอำนาจจะยังคงครอบครองแผ่นดินนี้จนถึง “ชั่วอายุที่สี่”
(ปฐมกาล 15:16) หากว่าพงศ์พันธุ์อิสราเอลมีจำนวนมากในดินแดนนี้
พวกเขาจะต้องขับไล่ชาวเมืองออกไปหรือไม่ก็อาศัยปะปนอยู่ด้วยกัน
แต่พระเจ้ายังไม่ให้ขับไล่ชาวกานาอัน และถ้าอาศัยอยู่ร่วมกับ
พวกเขาก็จะเข้าสู่อันตรายด้วยการถูกล่อลวงให้บูชารูปเคารพ แต่ที่
แผ่นดินอียิปต์มีปัจจัยที่ช่วยให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จได้
ที่นั่นเขาได้รับแผ่นดินส่วนหนึ่งที่มีน้ำและความอุดมสมบูรณ์ที่จะ
อำนวยต่อการเพิ่มจำนวนประชากรอย่างรวดเร็ว และที่คนอียิปต์
เกลียดชังผู้เลี้ยงแพะแกะจะช่วยแยกคนอิสราเอลออกมาและปิดกั้น

ไม่ให้พัวพันกับรูปเคารพของชาวอียิปต์ [PP 232.3]

ต้อนรับขบวนจากคานาอัน

เมื่อถึงประเทศอียิปต์ขบวนคาราวานเดินทางตรงไปที่โกเซน โยเซฟขึ้นราชรถไปรออยู่ที่นั่นพร้อมด้วยเหล่าบริวาร ขณะนั้นเขาได้ลิ้มความโอ้อ่าของกองทหารและความสง่าแห่งตำแหน่งที่ได้รับ มีเพียงความคิดเดียวที่อยู่ในใจ ความปรารถนาเดียวที่ตราตรึงหัวใจเขาอยู่ เมื่อมองเห็นขบวนที่เดินทางใกล้เข้ามา ความรู้สึกห้วงหาที่อัดอั้นไว้หลายปีไม่อาจกลั้นไว้ได้อีกแล้ว เขาเผลอออกจากรถม้าและรีบวิ่งไปต้อนรับบิดา “ท่านก็ถอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า ‘พ่อจะตายก็ตามเกิดเพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้วและรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่’” [PP 233.1]

โยเซฟพาพี่ชายห้าคนเข้าเฝ้าฟาโรห์และรับพระราชทานที่ดินเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของพวกเขาด้วยความที่อยากตอบแทนบุญคุณโยเซฟ ฟาโรห์คงได้แต่งตั้งพวกเขาให้ช่วยงานราชการก็เป็นได้ แต่โยเซฟซึ่งยึดมั่นในการนมัสการพระเยโฮวาห์กลัวว่าพี่ๆอาจถูกทดลองเมื่ออยู่ในราชสำนักของคนต่างศาสนา จึงแนะนำว่าหากฟาโรห์ถามเรื่องอาชีพก็ให้หูลดอบตรง ๆ ลูก ๆ ของยาโคบทำตามคำแนะนำนำหูลไปอย่างระมัดระวังว่าพวกตนมาเพื่ออาศัยชั่วคราวไม่คิดจะอยู่ถาวร ที่หูลดอบไปอย่างนั้นก็เพื่อว่าจะสามารถย้ายออกไปได้ถ้าต้องการ พระราชาจึงมอบ “ดินแดนดีที่สุด” ให้เป็นที่อยู่อาศัยคือให้เขาอยู่ในแคว้นโกเซน [PP 233.2]

หลังจากที่พวกเขามาถึงไม่นานโยเซฟก็พาบิดาไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบไม่คุ้นเคยกับธรรมเนียมปฏิบัติในวัง แต่ท่ามกลางธรรมชาติที่

สวยามทำนเคยสนทนากับพระเจ้าผู้ทรงเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าฟาโรห์
บัดนี้ท่านจึงยกมือขึ้นอวยพรฟาโรห์อย่างไม่รู้สึกระหมาเป็น [PP 233.3]

เมื่อยาโคบมาพบกับโยเซฟครั้งแรกนั้นท่านพูดในทำนอง
ว่าถ้าท่านจะตายก็พร้อมแล้ว เพราะความกังวลและความเศร้าโศกที่แบก
รับมานานได้จบลงด้วยความยินดี แต่พระเจ้ายังทรงประทานให้ท่าน
มีชีวิตอันสงบสุขในเมืองโกเชนต่ออีกสิบเจ็ดปี ท่านมีความสุข
ในปีเหล่านี้ช่างแตกต่างไปจากชีวิตก่อนหน้านั้น ได้เห็นลูก ๆ กลับใจ
อย่างแท้จริงและเห็นครอบครัวที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่จะอำนวยความสะดวก
ต่อการเติบโตเป็นชาติใหญ่ ท่านเชื่อมั่นในพระสัญญาที่ว่าพงศ์พันธุ์
ของท่านจะตั้งหลักปักฐานในแผ่นดินคานาอัน ท่านได้รับความรัก
และความช่วยเหลือทุกอย่างที่ผู้ปกครองอียิปต์จะให้ได้ ทั้งมีความสุขที่
ได้อยู่กับบุตรชายที่หายสาบสูญไปนาน นับว่าเป็นบั้นปลายชีวิต
ที่สงบสุขทีเดียว [PP 233.4]

ยาโคบสั่งลา

เมื่อยาโคบรู้ว่าตนใกล้จะตายจึงเรียกโยเซฟมาพบ ท่าน
ยังยึดมั่นในพระสัญญาที่จะได้แผ่นดินคานาอันเป็นมรดก จึงกล่าว
ว่า “อย่าฝังศพเราไว้ให้อียิปต์ เมื่อเราล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ
ของเราแล้ว จงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด”
โยเซฟสัญญาว่าจะกระทำตาม แต่นั่นไม่พอ ยาโคบยังให้สาบานว่า
ต้องฝังศพของตนไว้กับบรรพบุรุษในถ้ำแห่งมัคเป-ลาห์ [PP 234.1]

ก่อนที่พ่อจะจากไปโยเซฟเห็นว่ายังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องทำ
บุตรชายทั้งสองของเขาจะต้องถูกนับรวมกับลูกหลานคนอื่น ๆ ของ
ยาโคบอย่างเป็นทางการ เมื่อโยเซฟเข้ามาหาบิดาเป็นครั้งสุดท้าย

ก็ได้พาเอฟราอิมกับมนัสเสห์มาด้วย เด็กหนุ่มสองคนนี้สืบเชื้อสายตระกูลบุโรฮิตอียิปต์โดยทางมารดา และโดยทางบิดาเขาทั้งสองมีโอกาสมั่งคั่งด้วยทรัพย์สินและยศฐาบรรดาศักดิ์ หากเพียงพวกเขาเลือกที่จะใช้ชีวิตกับชาวอียิปต์ แต่โยเซฟปรารถนาให้พวกเขาถูกนับเข้ากับชนชาติของตน โยเซฟได้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อในพันธสัญญาของพระเจ้าโดยการสละเกียรติยศทั้งหมดที่คนอียิปต์มอบให้บุตรทั้งสองเพื่อแลกกับการอาศัยอยู่ท่ามกลางคนเลี้ยงแกะที่ถูกดูหมิ่นคือท่ามกลางคนที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้รักษามรดกพระดำรัสของพระองค์ {PP 234.2}

ยาโคบกล่าวว่า “ส่วนบุตรทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของเรา เอฟราอิมและมนัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อเหมือนรูเบนและสิเมโอน” ยาโคบรับเขาทั้งสองไว้เป็นบุตรของตน พวกเขาจะเป็นต้นตระกูลของคนละเผ่าต่อไป ดังนั้นสิทธิบุตรหัวปีส่วนหนึ่งซึ่งพรากไปจากรูเบนจึงตกเป็นของโยเซฟผู้ได้รับสองเท่าในอิสราเอล {PP 234.3}

ยาโคบชรามาก สายตาพร่ามัวมองไม่เห็นเด็กหนุ่มสองคนนั้น แต่เมื่อจับภาพได้กลาง ๆ จึงถามว่า “นี่ใคร” เมื่อรู้ว่าเป็นบุตรโยเซฟ จึงพูดต่อไปว่า “ขอเจ้าพาบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อเราจะได้ให้พรแก่เขา” เมื่อเข้ามาใกล้ยาโคบก็จุกอกดวงมือบนศีรษะอย่างตั้งใจเพื่อให้พร แล้วกล่าวคำอธิษฐานว่า “ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้ ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กทั้งสองนี้” บัดนี้ยาโคบถือว่าสิ่งดีทั้งหลายที่เกิดกับตนไม่ได้เกิดจากความสามารถของตนหรือการช่วย

เหลือของมนุษย์หรือจากไหวพริบที่เฉียบแหลม แต่พระเจ้าทรงปกป้องรักษาและช่วยเหลือท่านมาโดยตลอด ท่านไม่บ่นถึงอดีตที่โหดร้ายไม่ได้ ถือว่าการทดลองและความเศร้าโศกในอดีตเป็นความทุกข์ที่ต้องทนท่านจดจำได้แต่พระคุณและพระเมตตาของพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับท่านตลอดชีวิตการเดินทาง [PP 234.4]

คำอวยพรครั้งสุดท้าย

เมื่อให้พรเสร็จแล้วยาโคบเสริมความมั่นใจแก่โยเซฟ ซึ่งถ้อยคำเหล่านี้เป็นพยานถึงความเชื่อของท่านแก่ลูกหลานต่อมา ในช่วงเวลาหลายปีแห่งการเป็นทาสที่ต้องทนต่อความทุกข์โศก ท่านกล่าวว่า “ดูเถิดเราจะตายแล้วแต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้า จะพาพวกเจ้ากลับไปสู่ดินแดนของบรรพบุรุษของเจ้า” [PP 235.1]

ลูก ๆ ของยาโคบทุกคนได้มาห้อมล้อมบิดาที่กำลังจะตาย “ยาโคบเรียกบรรดาบุตรของตนมาสั่งว่า ‘พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้ว เราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าภายหลัง บุตรของยาโคบเอ๋ยจงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอธิสราเอลบิดาของเจ้า’ ” บ่อยครั้งยาโคบกังวลถึงอนาคตของลูกๆ และพยายามนึกถึงอนาคตของเผ่าต่าง ๆ ที่จะสืบเชื้อสายต่อจากพวกเขา บัดนี้ลูกทุกคนรอฟังคำอวยพรครั้งสุดท้าย พระวิญญานของพระเจ้าได้สถิตอยู่กับท่านและสำแดงนิมิตเรื่องอนาคตของวงศ์พันธุ์เหล่านั้นให้ท่านเห็น แล้วท่านได้เอ่ยชื่อของลูกแต่ละคนขึ้น และบอกถึงลักษณะนิสัยของแต่ละคนและอนาคตของแต่ละเผ่าที่จะสืบตระกูลต่อไป “รูเบนเอ๋ยเจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งเรี่ยวแรงของเรา เป็นยอดแห่งความเยือกหยิ่งและยอดของความรุนแรง” [PP 235.2]

ถ้อยคำดังกล่าวได้เผยถึงอนาคตที่ควรที่จะเกิดกับรูเบน แต่เพราะความบาปช้าของเขา ซึ่งกระทำเมื่อพวกเขาอาศัยอยู่ใกล้หอคอยเอเดอร์ ทำให้รูเบนไม่คู่ควรที่จะรับพรแห่งสิทธิบุตรหัวปี ยาโคบกล่าวต่อไปว่า “เจ้าเดือดดาลอย่างน่าเชียวจึงเป็นยอดไม่ได้” (PP 235.3)

พระเจ้าทรงเลือกเผ่าเลวีให้ทำหน้าที่ปุโรหิต และทรงสัญญาว่าจะมีพระราชผู้ครองแผ่นดินและพระเมสสิยาห์บังเกิดมาจากเผ่ายูดาห์ ส่วนโยเซฟจะรับมรดกสองเท่า ต่อมาเผ่ารูเบนก็ไม่ได้โดดเด่นท่ามกลางเผ่าพันธุ์อิสราเอล มีประชากรน้อยกว่าเผ่ายูดาห์ เผ่าโยเซฟหรือเผ่าดานและยังเป็นหนึ่งในเผ่าแรก ๆ ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย (PP 235.4)

ถัดมาจากรูเบนคือสิเมโอนและเลวีตามลำดับ พวกเขาพร้อมหัวทำทารุณกรรมต่อชาวเมืองเซเคม และในเรื่องการขายโยเซฟก็มีความผิดมากกว่าพี่น้องคนอื่น ถ้อยคำของยาโคบเกี่ยวกับบุตรทั้งสองคนนี้มีว่า “เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวักยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากกันไปในคนอิสราเอล” (PP 235.5)

เมื่อนับจำนวนคนอิสราเอลก่อนที่จะเข้าไปในแผ่นดินคานาอันเผ่าสิเมโอนมีจำนวนคนน้อยที่สุด ซึ่งต่อมารัสนิมเสสกล่าวคำอวยพรเป็นครั้งสุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยถึงเผ่านี้เลย ในการตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินคานาอันเผ่านี้ได้รับอาณาเขตเพียงส่วนน้อยในดินแดนของยูดาห์ ภายหลังครอบครัวที่พอจะมีอำนาจก็ไปตั้งอาณานิคมอยู่นอกเขตอิสราเอล ส่วนเผ่าเลวีก็ไม่ได้รับมรดกเช่นกัน นอกจากสี่สิบแปดเมืองที่กระจัดกระจายอยู่ในที่ต่าง ๆ ของแผ่นดินนั้น แต่ในกรณีของเผ่านี้ พวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเยโฮวาห์ในขณะที่เผ่าอื่น ๆ ละทิ้งพระเจ้า¹ จึงได้รับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในพลับพลา ฉะนั้นคำสาปแช่งจึงกลายเป็นพระพร (PP 235.6)

¹อพยพบทที่ 32

พยากรณ์ถึงเผ่ายูดดาห์

พระพรแห่งสิทธิบุตรหัวปีส่วนที่สำคัญที่สุดถูกมอบให้แก่ ยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “การสรรเสริญ” และมีความสำคัญ ดังจะเห็นได้จากคำทำนายที่กล่าวว่า “ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญ เจ้า มือของเจ้าจะจับคอของศัตรู บุตรชายของบิดาจะกราบเจ้า ยูดาห์เป็นลูกสิงห์ ลูกเอ๋ยเจ้าขึ้นไปจากเหยื่อ เขาก็มลง เขาหมอบลง เหมือนสิงห์ตัวผู้และเหมือนสิงห์ตัวเมีย ใครจะกล้าเหย้าเขาให้ลุกขึ้น ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ ทั้งไม้ถือของผู้ปกครองจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขาจนกว่าซีโลห์² จะมา และชนชาติทั้งหลายจะ เชื้อฟุ้งผู้นั้น” {PP 236.1}

สิงโตคือเจ้าป่า เหมาะที่จะเป็นสัญลักษณ์ของเผ่านี้ เพราะ ในเวลาต่อมาภคตริย์ดาวิดก็ถือกำเนิดจากเผ่านี้และพระเมสสิยาห์ คือ “สิงห์แห่งเผ่ายูดดาห์” ที่แท้จริง พระผู้ซึ่งอำนาจทั้งหลายและชนชาติ ทั้งปวงจะก้มกราบต่อพระพักตร์พระองค์ได้บังเกิดจากเชื้อสายของ ดาวิด {PP 236.2}

พิเศษเพื่อโยเซฟ

ยาโคบทำนายถึงอนาคตของลูกๆ ส่วนใหญ่ว่าจะมีอนาคตที่เจริญ และในที่สุดเมื่อมาถึงชื่อของโยเซฟ หัวใจของผู้เป็นพ่อก็เปี่ยมล้น ขณะที่ขอพรให้ “อยู่เบื้องบนหน้าผากของผู้ที่ต้องพรากรจากพี่น้อง” ว่า “โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลเป็นกิ่งที่เกิดผลยูริมน้ำพุ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง พวกทหารธนูโจมตีเขาอย่างโหดร้ายทั้งยิงและข่มขู่เขา แต่ธนูของเขาเอง ยืนหยัดต่อสู้อำนาจของเขาที่มีกำลังขึ้น โดยพระหัตถ์ของพระผู้ทรง เดชานุภาพของยาโคบ (โดยพระนามของผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่ง

²ซีโลห์ในที่นี้หมายถึงพระเมสสิยาห์

อิสราเอล) โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้ทรงช่วยเจ้า โดยพระเจ้าองค์
ทรงศักดิ์านูภาพใหญ่ยิ่งผู้ทรงอวยพระพรแก่เจ้า ด้วยพรที่มาจากฟ้า
เบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนมและครรภ์ ส่วน
พรที่มาจากบิดาของเจ้า คักดีสิทธิ์มากกว่าพรที่มาจากภูเขาถาวร คือ
จากความสมบูรณ์แห่งเนินเขาเนื่องนิത്യ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศิรัษะ
ของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนหน้าผากของผู้ที่ต้องพรากจากพี่น้อง”
(PP 236.3)

ยาโคบเป็นคนที่รักผู้อื่นอย่างทุ่มเทใจ ท่านรักใคร่เอ็นดูลูก ๆ
มาก คำกล่าวสุดท้ายก่อนจะสิ้นใจไม่ได้แฝงความลำเอียงหรือ
ความขุ่นเคืองประการใด ท่านได้ยกโทษให้หมดแล้วและรัก
พวกเขาจนถึงที่สุด เนื่องจากความรักของผู้เป็นพ่อท่านคงกล่าว
เฉพาะคำที่ให้กำลังใจและความหวัง แต่ฤทธานูภาพของพระเจ้า
สวมทับตัวท่านจึงกล่าวความจริงถึงแม้จะเจ็บปวดก็ตาม (PP 237.1)

เมื่อกล่าวคำอวยพรสุดท้ายเสร็จสิ้นลง ยาโคบได้กำชับ
เรื่องสถานที่ฝังศพของตนว่า “เราจะไปอยู่ร่วมกับคนของเรา
จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเรา...ในถ้าที่อยู่ในนาชื่อมัคเป-ลาห์
ณ ที่นั่นเขาฝังศพอับราฮัมและซาร่าห์ภรรยา ที่นั่นเขาได้ฝังศพอิสอัค
และเรเบคาห์ผู้เป็นภรรยา และที่นั่นเราฝังศพเลอาห์” ดังนั้น
สิ่งสุดท้ายที่ท่านทำคือการแสดงถึงความเชื่อในพระสัญญาของ
พระเจ้า (PP 237.2)

พักอย่างสันติ

บั้นปลายชีวิตของยาโคบนับเป็นช่วงเวลาที่สุดสงบ ท่านได้
พักผ่อนหลังจากที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากลำบากมานาน ถึงแม้

ชีวิตเคยมีดมนแต่สุดท้ายก็จบลงด้วยดี ด้วยสันติสุขแห่งสวรรค์ พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า “เวลาเย็นจะมีแสงสว่าง” (เศคาริยาห์ 14:7) “จงหมายคนไร้ตำหนิไว้และมองดูคนที่เที่ยงธรรม เพราะสันติชนจะมีอนาคต” (สดุดี 37:37) [PP 237.3]

ยาโคบได้ทำบาปและต้องทนทุกข์อย่างหนัก ท่านต้องตรากตรำ อดทนและเศร้าโศกเป็นเวลาหลายปีนับตั้งแต่ที่ทำบาปอันใหญ่หลวง ซึ่งเป็นเหตุให้ต้องหนีไปจากเต็นท์ของบิดา ท่านต้องกลายเป็นผู้ลี้ภัย ไร้ที่พักอาศัย พลัดพรากจากมารดาโดยไม่มีโอกาสได้พบกันอีกเลย แล้วมาทำงานเจ็ดปีเพื่อให้ได้คนที่ตนรัก แต่กลับถูกหลอกและกลายเป็นว่า ต้องทำงานยี่สิบปีให้กับพ่อตาผู้โหดร้ายและหวังเพียงเพื่อครอบงำท่านนั้น ท่านร่ำรวยขึ้นและมีบุตรชายหลายคน แต่ชีวิตครอบครัวมีแต่ความแตกแยกจึงไม่มีความสุข ท่านต้องทุกข์ใจเพราะเกิดเรื่องน่าอับอาย กับบุตรสาวและต้องสลัดใจกับการแก้แค้นของบุตรชาย ท่านเป็นทุกข์ เมื่อราเชลตายและในเรื่องความต่ำช้าอุตรีของรูเบน ความบาปผิดของ ยูดาห์ การประทุษร้ายต่อโยเซฟและการปิดบังเรื่องไว้ เมื่อทบทวน ชีวิตแล้วท่านเห็นว่าสิ่งเลวร้ายที่ผ่านมาช่างมีดมนและเนิ่นนาน เสียเหลือเกิน ท่านต้องเก็บเกี่ยวผลแห่งความผิดที่ได้ทำไปครั้งแรก มาโดยตลอด อีกทั้งยังเห็นลูก ๆ ทำบาปเช่นเดียวกันกับที่ตนเคยกระทำ ถึงแม้ความทุกข์เหล่านี้ได้เตือนท่านให้เข้มขึ้นแต่ก็กลับกลายเป็นผลดี การเขียนดีถึงจะทำให้ปวดร้าวใจแต่ได้ “ก่อให้เกิดความสุขสำราญ แก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง” (ฮีบรู 12:11)

[PP 237.4]

รางวัลแด่ผู้ชอบธรรม

พระคัมภีร์ได้บันทึกความผิดของผู้ชอบธรรมผู้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าไว้อย่างตรงไปตรงมา แท้จริงพระคัมภีร์เปิดเผยความผิดของพวกเขามากกว่าความดีด้วยซ้ำไป หลายคนสงสัยเรื่องนี้และเป็นเหตุให้คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าดูถูกพระคัมภีร์ แต่นี่คือหลักฐานอย่างหนึ่งที่พิสูจน์ความจริงของพระคัมภีร์ได้อย่างหนักแน่น นั่นคือเรื่องที่เสียหายไม่ได้ถูกปิดบังและไม่ได้กลบเกลื่อนความบาปของบุคคลสำคัญ มนุษย์มีใจไม่เป็นกลาง จึงเป็นไปได้ที่เขาจะเขียนประวัติศาสตร์โดยไม่ลำเอียง หากว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ไม่ได้รับการดลใจแล้วก็คงได้ยกยอปอปั้นบุคคลเหล่านั้นเป็นแน่ แต่อย่างที่เราเห็นอยู่เราจึงมีบันทึกประสบการณ์ที่ถูกต้องของคนเหล่านั้น (PP 238.1)

บุคคลต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและทรงมอบหน้าที่อันยิ่งใหญ่ให้ดูแล บางครั้งพ่ายแพ้ต่อการทดลองและทำบาปเหมือนกับเราในปัจจุบันที่พยายามต่อสู้ บางครั้งก็สั่นคลอนและล้มลงในความบาป ชีวิตของพวกเขา รวมถึงถึงความผิดและความโง่เขลา ได้ถูกเปิดเผยเพื่อให้กำลังใจและตักเตือนเรา ถ้าหากพระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกความบาปของพวกเขา เราผู้ซึ่งมีธรรมชาติของความบาปอาจหมดหวังเพราะความผิดพลาดล้มเหลวของเราเอง แต่เมื่อได้เห็นบุคคลที่แม้ต้องสู้ทนต่อความท้อแท้ และพ่ายแพ้การทดลองเหมือนเรา แต่กลับเข้มแข็งและเอาชนะได้ด้วยพระคุณของพระเจ้า เราจึงมีกำลังใจที่จะสู้เพื่อเป็นคนชอบธรรม คนเหล่านั้นเคยล้มลงแต่กลับลุกขึ้นใหม่และได้รับพระพรจากพระเจ้าฉันใด พวกเราสามารถมีชัยโดยฤทธิ์อำนาจของพระเยซูฉันนั้น แต่ถ้าจะมองอีกนัยหนึ่ง

ชีวิตประวัติของพวกเขาช่วยตักเตือนเรา แสดงให้เห็นว่าพระเจ้า
จะไม่ปล่อยให้คนผิดพ้นโทษ พระองค์ไม่มองข้ามความบาปแม้แต่
ในผู้ที่พระองค์ทรงโปรดปราน และทรงจัดการกับความผิดเหล่านั้น
หนักยิ่งกว่าของผู้ที่รู้ความจริงหรือมีหน้าที่รับผิดชอบน้อยกว่า
{PP 238.2}

ระแวงหวาดหวั่น

หลังจากที่ฝังศพบิดาแล้ว พี่ ๆ ของโยเซฟเกิดความกลัวขึ้นอีก
แม้ว่าโยเซฟจะเมตตาและช่วยเหลือพวกเขาเพียงไร แต่ความรู้สึกผิด
ทำให้ไม่แน่ใจว่าโยเซฟอาจรอจังหวะหลังบิดาตายเพื่อจะแก้แค้น และ
บัดนี้อาจถึงเวลาแล้วที่โยเซฟจะลงโทษความผิดของพวกเขาหลังจาก
ที่ผิดผ่อนมานาน พวกเขาไม่กล้าเข้าไปหาโยเซฟโดยตรงจึงใช้คนไป
เรียนว่า “บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า ‘พวกเจ้าจงเรียน
โยเซฟว่าเราขอท่านโปรดให้อภัยความผิดและบาปของพวกพี่ชาย
ที่ประทุษร้ายท่าน’ บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยความผิดของข้าพเจ้า
ทั้งหลายผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน” ถ้อยคำเหล่านี้ทำให้โยเซฟ
ถึงกับร้องไห้ เมื่อพี่ชายเห็นเป็นอย่างนี้พวกเขาจึงมาราบลงต่อหน้า
โยเซฟพร้อมกับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน” โยเซฟ
รักพี่ ๆ มากและรักอย่างไม่เสแสร้ง เขารู้สึกชอกช้ำเมื่อรู้ว่าพวก
พี่ชายมองตนเป็นคนอาฆาตและคอยจ้องล้างจ้องผลาญ โยเซฟจึง
กล่าวว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ พวกท่านคิดร้ายต่อเรา
ก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นนี้แล้ว
คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก ดังนั้นพี่อย่ากลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่
ทั้งบุตรด้วย” {PP 239.1}

ชีวิตของโยเซฟสะท้อนถึงชีวิตของพระเยซู ความอิจฉาเป็นเหตุ ผลักดันให้พี่ชายชายโยเซฟไปเป็นทาส พวกเขาหวังจะขัดขวางไม่ให้ น้องชายเป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อโยเซฟถูกขายไปยังอียิปต์พวกเขา รู้สึกหายน่าที่จะไม่ต้องรำคาญใจเพราะความฝันเหล่านั้นอีกแล้ว เพราะความฝันนั้นจะไม่มีทางเป็นจริงได้ แต่พระเจ้าทรงพลิกแผนการ ของพวกเขาและทรงทำให้เหตุการณ์ที่พวกเขาพยายามขัดขวางนั้นสำเร็จ เช่นเดียวกันกับที่ปุโรหิตและธรรมาจารย์อิจฉาพระเยซู กลัวว่าพระองค์ จะดึงความสนใจของประชาชนไปเสียจากพวกตน พวกเขา ปลงพระชนม์พระองค์เพื่อป้องกันไม่ให้พระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ แต่ การกระทำของพวกเขาทุกอย่างกลับทำให้พระองค์ได้รับการเชิดชู (PP 239.2)

พลิกผันเพื่อระยะยาว

การที่โยเซฟผ่านการเป็นทาสในอียิปต์ ทำให้เขาสามารถช่วย ครอบครัวบิดาได้ แต่ถึงกระนั้นก็ตามไม่ได้ทำให้พี่ ๆ ผิดน้อยลง แต่อย่างใด เช่นเดียวกัน การที่ศัตรูของพระเยซูตรึงพระองค์บนไม้ กางเขนทำให้พระองค์ได้เป็นพระเจ้าผู้ไถ่มวลมนุษยชาติจมอยู่ในความบาป และเป็นเจ้าผู้ครองแผ่นดินโลก แต่ความบาปชั่วของผู้ที่ปลงพระชนม์ พระองค์นั้นหนักหนามากถึงแม้พระเจ้าจะทรงควบคุมสถานการณ์ ให้ผลออกมาดีก็ตาม (PP 239.3)

โยเซฟถูกพี่ชายขายไปให้กับคนที่ไม่นับถือพระเจ้าเช่นเดียวกับ ที่สาวกคนหนึ่งได้ขายพระเยซูให้กับศัตรูที่โหดร้าย โยเซฟถูกกล่าวหา และถูกคุมขังเพราะความซื่อตรงของตนฉันใด ฉันนั้นศัตรูได้เกลียดชัง และปฏิเสธพระเยซูเพราะชีวิตที่ชอบธรรมและไม่เห็นแก่ตัวของพระองค์

ทำให้พวกเขาประจักษ์ในความบาปของตน และแม้ว่าพระองค์จะปราศจากความผิดก็ยังถูกตัดสินตามพยานเท็จที่ปรักปรำพระองค์ ความอดทนและความถ่อมตัวของโยเซฟต่อความไม่เป็นธรรม และการถูกบีบบังคับ รวมถึงการให้อภัยและความเมตตาต่อพวกพี่ชายที่ทำตัวไม่สมกับเป็นพี่ เป็นตัวอย่างถึงความอดทนของพระเยซู ที่ไม่ทรงบริภาษบ่นต่อว่ามนุษย์ที่มุ่งทำร้ายพระองค์และยังทำให้เห็นถึงการที่พระองค์ให้อภัยไม่เพียงคนเหล่านั้นแต่รวมถึงทุกคนที่เข้ามาสารภาพบาปและแสวงการอภัยจากพระองค์ {PP 239.4}

หลังจากบิดาเสียชีวิตโยเซฟมีชีวิตอยู่ต่ออีกห้าสิบสี่ปี ท่านได้เห็น “ลูกหลานเหลนของเอฟราอิม บุตรของมารีคือผู้เป็นบุตรของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ”³ ท่านเห็นลูกหลานเจริญและเพิ่มพูนขึ้น และความเชื่อของท่านที่ว่าพระเจ้าจะนำคนอิสราเอลกลับสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญานั้นก็ไม่เคยสิ้นคลอน {PP 240.1}

เมื่อโยเซฟรู้ว่าตนใกล้จะจากโลกนี้แล้วจึงเรียกญาติทั้งหมดเข้ามา แม้ว่าท่านจะได้รับเกียรติและศักดิ์ศรีในแผ่นดินอียิปต์ แต่สถานที่แห่งนี้ก็เป็นเพียงที่อาศัยชั่วคราวสำหรับท่าน สิ่งสุดท้ายที่ท่านกระทำ แสดงให้เห็นว่าท่านขอร่วมชะตาไปกับคนอิสราเอล คำพูดสุดท้ายของท่านคือ “พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านและจะพาออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงดินแดนที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมกับอิสอัคและยาโคบ” ท่านให้ลูกหลานอิสราเอลสาบานว่าจะนำกระดูกของท่านไปฝังที่แผ่นดินคานาอัน แล้ว “โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาบยารักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์” ถึงแม้เวลาผ่านไปหลายศตวรรษที่พงศ์พันธุ์อิสราเอลต้องตรากตรำสู้ทน แต่โลงศพของโยเซฟเป็นเครื่อง

³ ความหมายคือโยเซฟได้จุ่มเหลนก่อนตายนั่นเอง

เตือนสติให้พวกเราระลึกถึงคำพูดสุดท้ายของท่าน อียิปต์เป็นเพียง
ที่อาศัยชั่วคราวและจะต้องรักษาความหวังในแผ่นดินแห่งพระสัญญา
เพราะเวลาแห่งการปลดปล่อยจะมาถึงอย่างแน่นอน {PP 240.2}

...พระเจ้าไม่ได้กำหนดให้ใครต้องพินาศ แต่อยู่ที่การตัดสินใจ
ของแต่ละคนต่างหาก... ทรงกำหนดเงื่อนไขแห่งความรอดสำหรับ
ทุกคนในพระคำของพระองค์

“มีใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้
เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้” (มัทธิว 7:21)